

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Michaëlis, Karin.; Karin Michaëlis Stangeland.

Hjertets Drømme : Fortællinger

Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendal, 1915

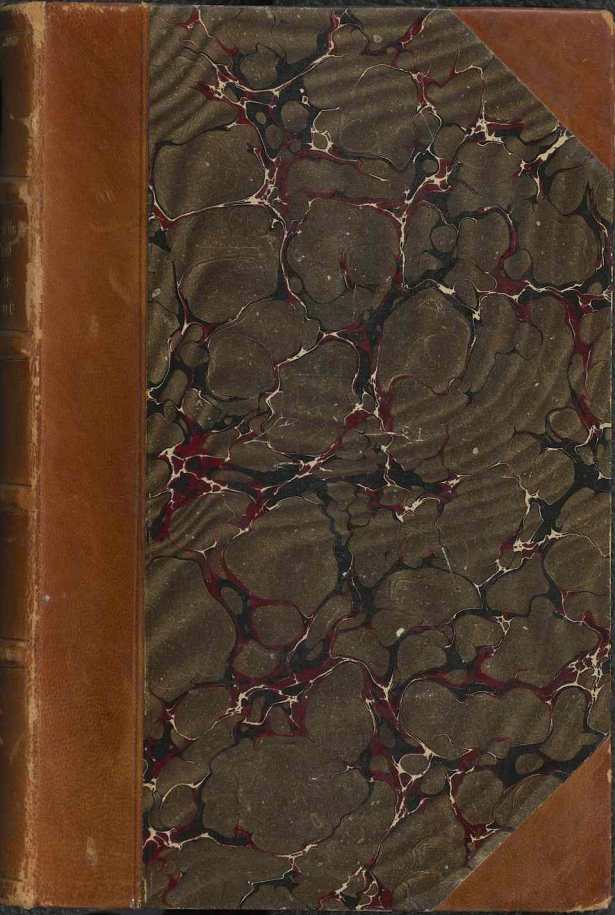
245 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

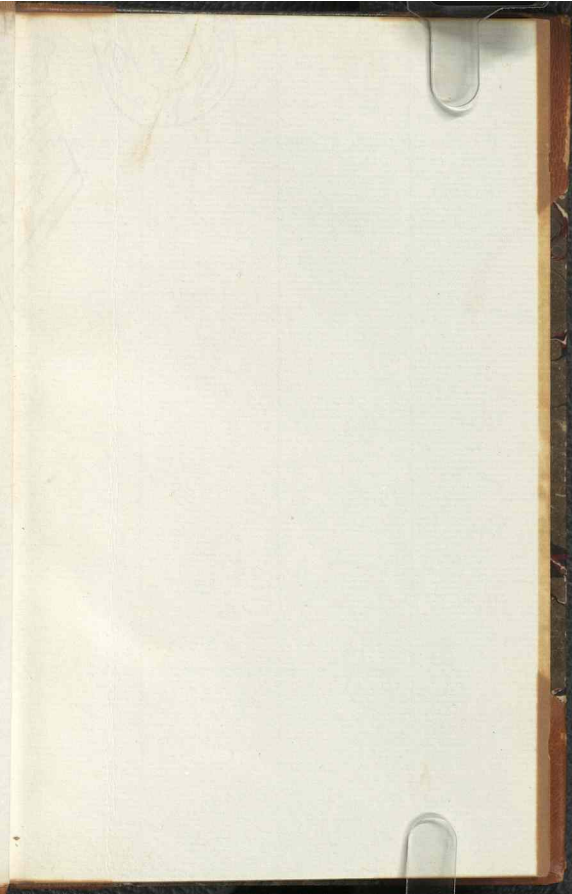
57. - 2/8
80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130018344336

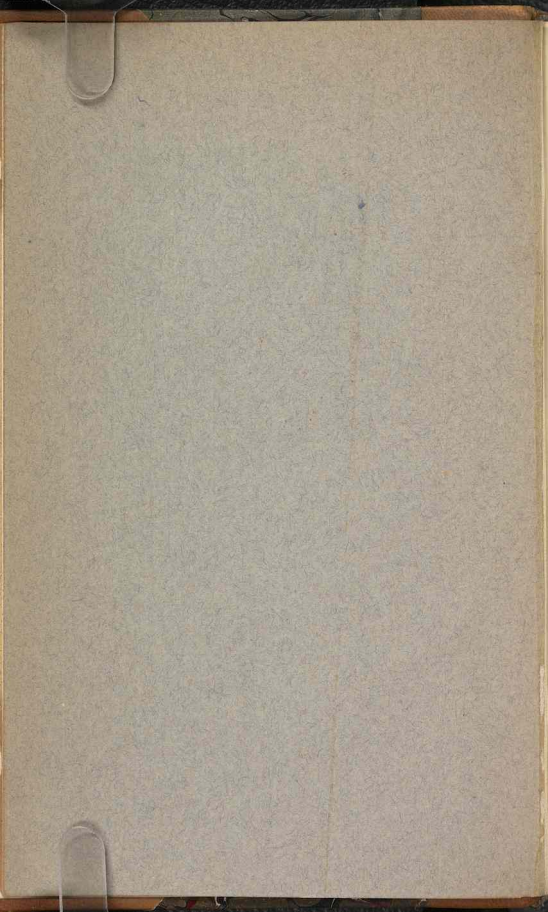
KARIN MICHAËLIS STANGELAND

HJERTETS DRØMME

lyse L. 1792

GYLDENDALSKE BOGHADEL
NORDISK FORLAG - KJØBENHAVN
OG KRISTIANIA - MDCCCXV

HJERTETS DRØMME

KARIN MICHAËLIS STANGELAND

BARNET. Fortælling. (1902.) 2. Opl. 1902.

LILLEMOR. Fortælling. (1902.) 3. Opl. 1904.

HELLIG ENFOLD. Fortællinger. 1903.

SØNNEN. Fortælling. 1903.

GYDA. Fortælling. 1904.

MUNKEN GAAR I ENGE. Fortælling. 1905.

DE SMAA MENNESKER. 1906.

TOMMELISE. Fortælling. 1906.

KYLLINGESORGER. Fortælling. 1907.

OVER AL FORSTAND. Fortælling. 1907.

BETTY ROSA. En ung Kvindes Roman.
1908.

TRO SOM GULD. Fortælling. 1909.

DEN FARLIGE ALDER. Breve og Dag-
bogsoptegnelser. (1909.) 9. Opl. 1913.

ELSIE LINDTNER. 1912.

BOGEN OM KÆRLIGHED. 1912.

GREV SYLVAINS HÆVN. 1913.

GLÆDENS SKOLE. 1914.

KARIN MICHAËLIS STANGELAND
& JOOST DAHLERUP

DANSKE FOREGANGSMÆND I AME-
RIKA. Med Illustrationer. 1911.

KARIN MICHAËLIS STANGELAND

HJERTETS DRØMME

FORTÆLLINGER

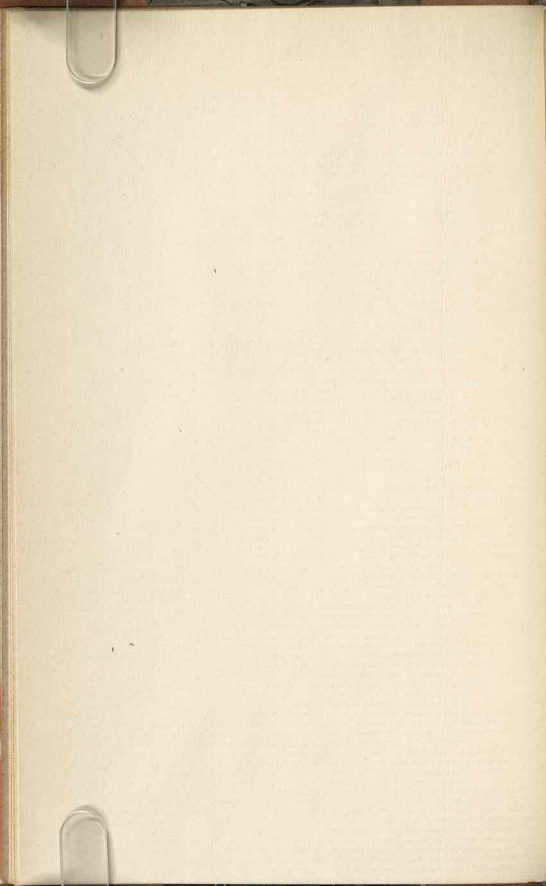
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG - KJØBENHAVN
OG KRISTIANIA - MDCCCXV

COPYRIGHT 1915 BY KARIN MICHAËLIS STANGELAND

KJØBENHAVN -- FORLAGSTRYKKERIEET

*TIL ALLE DEM, DER HOLDT AF
HARRIET*

AF EN ULYKKELIG KVINDES DAGBOGSOPTEGNELSER.

Det er ikke sandt. Det kan ikke være sandt. Jeg drømmer. Om lidt vaagner jeg, og saa er alt som før. Ja, jeg maa være faldet i Søvn, og nu drømmer jeg, at jeg drømmer. Det er underligt, at man kan drømme, man drømmer. Om lidt farer Lennart op og siger halvt sovende: — Hvad drømte du nu igen? Men inden jeg faar svaret, har han lagt sig ned og er atter sovet ind.

Da jeg var Barn, græd Mor altid, naar jeg saadan vaagnede med et Skrig. Hun sagde: — Det er, som om man jager en Kniv i mit Hjerte! Saa kyssede hun mine Øjne og mumlede: — Den hellige Jomfru skærme dig, at dine onde Drømme aldrig gaar i Opfyldelse!

I Søvn skar jeg ogsaa Tænder og stønnede. Isa, min gamle Barnepige, hun, der

lærte mig at tro paa Varsler, sagde, det lød, som naar Uglen tuder for Lig. Engang talte Mor med Lægen om mine onde Drømme. Han lo blot: — Det er Fantasien, der gaar paa Eventyr i den sorte Nat!

Far og Mor er døde. Der er bygget et lille Marmorkapel over deres Grave, og dér brænder den evige Lampe. Gamle Isa er vel ogsaa død, men hendes Grav kender jeg ikke. Jeg husker hende bedst i den pudsige Volendamerdragt og med Kappebaandene flagrende til Hælene. Hun gik helst med mig inde i Domkirken, dér var saa svalt om Sommerdage. Det er mange Aar siden, jeg var i Brüssel, min Barndoms skønne By, mange Aar siden, jeg var til Messe i St. Gudule. Men undertiden drømmer jeg, Klokkerne ringer over mit Hoved, saa Luften skælver, og da fyldes mit Hjerte med Andagt og Gru.

— — — —

Det gør vanvittig ondt i mit Hjerte. Det er, som om en Fiskekrog har haget sig fast, og nu hales Snøren til for at rive Hjertet ud. Mon det gjorde mere ondt i Moders Hjerte, naar jeg skreg i Søvn?

Jeg trænger til at skrige, til at hvine, hvine, saa jeg sprænger min Strube. Men jeg gør det ikke, saa vækker jeg Lennart, og han skal have Ro. Han har arbejdet overmenneskeligt i Sommer. De siger, hans Hudsonbilleder staar over Whistlers. Det er vel, fordi han har mere Sjæl. Skønt, hvad ved jeg om Whistlers Sjæl?

Hvad er det for en Lyd? Det er jo Toget! Men der er ingen Bane her Saa er det ingen Drøm. Gud i Himlen, saa er det ingen Drøm.

— — — —

Lennart! Lennart! Hvor er du? Kom dog og hjælp mig. Sig, du mente det ikke! Sig, at dine Sanser var forvirrede, at din Forstand var omtaaget. Sig, at du talte i Vildelse! Lennart! Lennart!

— — — —

Saa, nu er jeg rolig igen. De aabne Vinduer og Natteluften gjorde mig godt. Gid jeg kunde sove — uden at drømme — blot en Time, men det nytter jo ikke at prøve, Chloral hjælper ikke. Min Pande brænder, som havde jeg en gloende Bolt inde i Hovedet.

Legemlig Smerte kan kun naa et vist Højdepunkt, saa taber man Bevidstheden og føler intet mere, men er der nogen Grænse for den Lidelse, Sjælen kan bære?

Hvorfor gør jeg ikke en Ende paa det? Hvorfor springer jeg ikke ud fra dette Vindue? Hvorfor kaster jeg mig ikke foran Toget? Vist mærker jeg Fristelsen liste rundt i mine Tanker, men jeg tør ikke give efter. Jeg har mine vægtige Grunde. Der er noget, jeg først maa finde ud af, komme til Bunds i, derpaa venter jeg. Siden saa maaske.

Var det igaar, jeg tog hjemmefra? Saa er der seks Døgn tilbage. Igaar? Saa staar Tiden stille. Tiden er bleven syg. Jeg ser paa mit Ur. Sekundviseren slæber sig frem, som et Insekt, man har revet Vingerne af, nu kravler det rundt og kan hverken leve eller dø. Hør, hvor det stønner inde i Uret! Det kalder paa Lennart. Ligesom mit Hjerte, ligesom mine Tanker: Lennart! Len-nart! Len-nart! Men han kommer ikke. Urfjedren kan springe, Hjertet kan briste. Han kommer ikke.

Jeg vilde jo til Chicago, men jeg naaede

kun hertil. Jeg har intet at gøre i Chicago, og ikke heller i Baltimore. Jo, alligevel. For her, i Baltimore, her vil komme Brev til mig. Det vil være her om fem Dage. Derfor er jeg her. Jeg maatte gaa ud af Toget. Havde det sat sig i Gang, var jeg sprunget ud fra Platformen. Men i Morgen vil jeg bort herfra. Hvorhen? Jeg ved det ikke. Jeg kan jo gaa ud ad en Landevej, ligegyldig hvilken, gaa, til jeg falder om ved Vejkanten. Da maaske falder jeg i Søvn, og Søvnens styrker. Her maa jeg være om fem Dage — eller før. Det er dog muligt, at Lennart sender Brevet før.

Sæt han sidder og skriver det inat! I denne Time! Stille, Hjerte, stille. Det er jo dog muligt. Intet er umuligt — ikke nu mere, siden *det* kunde ske. Men faar jeg Mod til at aabne Brevet? Vil ikke Visheden om, at jeg holder det i min Haand, slaa mig til Jorden som Lynet, der flænger et Træ? Om saa var? Saligt vilde det være at dø, medens Haabet endnu har et Halmstraa at klynge sig til.

— — — —
 Hvorfor fødte min Mor mig til Verden,

naar mit hele Liv dog kun skulde være en Vandring mod det Maal, der hedder: Fortvivelse? Gamle Isa har fortalt mig, at to Gange var jeg Døden saa nær, at kun et Haarsbred skilte mig fra den. Men Miraklet skete, jeg blev frelst. Hvorfor? Fordi Lidel- sen ventede paa mig og ikke vilde opgive sit Bytte.

Jeg spørger ind i mig selv, ind i de inder- ste hemmeligste Kroge af Samvittigheden: Har jeg ikke haft en Anelse om dette, alle- rede for længe, længe siden? Men jeg maa svare nej, om jeg stod for min himmelske Dommer, jeg maa svare nej. Ikke om *dette*. Men et Sted inde i mig, der hvor Bevidst- heden ikke naar, der har Anelsen luret, om noget Ondt, noget Forfærdeligt, noget Ube- gribeligt. Hvorfor skulde jeg ellers saa ofte græde i Søvn, og vaagne knuget af den tabte Erindring om Ting, der var foregaaet i mine Drømme.

Man græder ikke i Søvn, uden at Tan- kerne tumler med svære og sørgelige Ting.

Om Dagen har jeg for det meste været fornøjet og glad. Det var ikke kunstlet

Glæde. Men saadan er det vel, at de tunge og sørgelige Tanker søger til Bunds og skjuler sig, naar Solen er paa Himlen; ved Nat vover de sig frem og driver deres grusomme Spil, thi da er man værgeløs.

Men, det, der er sket, har aldrig været over min Bevidstheds Tærskel. Og dog har jeg været urolig i Sommer som aldrig før. Lyset har pint mine Øjne. Blomsternes Duft har givet mig Kvalme. Visse Mennesker har virket paa mine Nerver som Lyden af et Griffel, der hviner paa en Tavle. Jeg tænkte ikke over det, jeg mente, det hørte Overgangsaaarene til. Lægen havde jo forberedt mig — forberedt os begge.

Hvor rørende Lennart var ifjor, da jeg var syg, og Lægen forklarede os om det, der forestod. Jeg skulde kun sige mine Ønsker frem, han vilde opfylde dem. Ønskede jeg at rejse, da rejste vi, ønskede jeg at blive, da blev vi. Aldrig har Lennart overvældet mig med Gaver og Blomster og Opmærksomheder, som dengang. I Sandhed, jeg var nærved at føle mig lykkelig. Og nu

— — — —

Jeg er sulten. Man kan altsaa ikke være saa fortvivlet, at man glemmer at spise. Eller er det kun Hunde, der føler saa dybt? Man hører aldrig, at Mennesker sulter ihjel af Sorg — af Nød vel, men aldrig af Sorg — Hunde gør det ofte. Det er virkelig sandt, jeg er sulten, meget sulten endda, og nu kan jeg ikke faa noget at spise. Klokken er kun fem, før syv bliver der sikkert ikke serveret. Spiste jeg igaar? Nej, saa er det derfor. Pludselig synes jeg, det altsammen var ikke saa slemt, hvis jeg havde et Par Æg og en Kop Kaffe og noget Brød. Men det har jeg ikke. To Timer — — — Nu tror jeg dog, jeg kan sove, til Klokken er syv.

— — — —

Aldrig havde jeg ment, et Maaltid kunde virke saa oplivende. Jeg formelig nød det og sad og tænkte paa alle mulige Ting. Hotellet her er igrunnen imponerende. Skulde jeg ikke ligesaagodt blive her de fem Dage? Nej ... men jeg vil hen og høre om Brev. Noget inde i mig siger, det er der, og det er godt. Maaske har vore Tanker krydsedes inat, medens Brevet var paa Vej. Alt kan jo blive godt endnu. Om en Time er Mare-

ridtet forbi. Saa begynder vi Livet forfra.
Lennart! Lennart!

— — — —

Jeg sidder og skriver i Toget. Jeg er paa Vej til Niagara. Dér vil jeg blive til — til Brevet kommer. Skønt det er mange Aar siden, vi var der, fornemmer jeg endnu saa legemlig tydeligt, hvordan Lyden fra Faldene svøbte sig om mig og ligesom bar mig ind i deres koglende Verden. Jeg vil gaa ud paa en af de smaa Øer og sætte mig paa en Sten og lytte, kun lytte. Lad saa Faldene fortælle, hvad de vil og hvad de véd. Jeg sidder ganske stille og spindes ind i Lyd, som en Larve, der forpupper sig, og tilsidst vil den gode Glemsel folde sin Fred sammen om mig.

— — — —

Nej, her er uudholdeligt. Jeg ser Lennart overalt. Jeg hører hans Stemme og véd, det er ikke ham. To Gange løb jeg som for Livet efter ham. Hvad maatte de Folk tro! Hotellet er overfyldt. Den sorte Betjening spreder vammel Dunst over Spisesalen, saa jeg maa gøre Vold paa mig for ikke at faa ondt. Jeg kunde lade Maden bringe op, men

Orkestret spiller og det dysser Tankerne. Saa hører jeg pludselig fra Salens anden Ende Lennarts syngende Latter. Jeg lader, som jeg har glemt min Pung, styrter hen mellem Bordene han er der jo ikke.

Paa Vejen til mit Værelse standser jeg foran en fremmed Dør og lytter. Der er et Par derinde; Mandsstemmen minder om Lennarts. Længe bliver jeg staaende, mit Hjerte hamrer. Flere Gange bøjer jeg mit Hoved for at kigge gennem Nøglehullet, men jeg skammer mig, det er for gement. Endelig banker jeg paa, man lukker op, jeg gør Undskyldning for Fejltagelsen — jeg troede, det var mit Værelse.

— — — —

Nu tænker jeg: Er det ikke muligt, at Uvejret er Skyld i det Hele? Man har Exempler paa, at Mennesker er bleven lammede, naar Lynet har slaaet ned i deres Nærhed. Og et saadant Uvejr har jeg ikke oplevet før. Uvejret og Overanstrengelsen. Han har jo arbejdet som en gal — er det da underligt, om hans Nerver paavirkedes af al den elektriske Udladning? Maaske staar det ham selv klart, men nu venter han

med at skrive, indtil han er helt vis i sin Sag. Han sagde jo flere Gange: — Hør ikke paa mig, jeg er gal, jeg er vanvittig, jeg véd, jeg vil komme til at fortryde det hele mit Liv!

Ja, saadan sagde han. Men der var noget over ham, der tydede paa, at hans Hjerne aldrig havde fungeret mere ubarmhjertig klart end hin Nat.

Han sagde ogsaa — og svor ved sin Moders Minde, at det var Sandhed — at de Tanker aldrig før var opstaaet i ham, og at de ligesom flammede ind i hans Sind sammen med Skæret fra de voldsomme Lyn. Jeg vilde saa gerne tro det. Men jeg tror intet mere. Jeg véd ikke, hvad der er Sandhed og hvad der er Løgn, ikke i mig selv, ikke i ham, ikke i nogen. Jeg tror ikke paa Jorden under mine Fødder, ikke paa Himlen over mit Hoved.

Jeg Daare, at jeg ikke dengang forstod! Har jeg da gaaet rundt som en døv og blind? Eller ser jeg Syner nu?

Det maa være to Uger siden. Ja, det var Dagen efter Besøget af Direktøren for Musæet i Berlin. Han købte to Billeder, et til

Galleriet og et til sig selv. Jeg husker han sagde, enten det nu var for at smigre Lennart, eller fordi han virkelig mente det: — Siden jeg har set Deres Udstilling, harmer det mig, Musæet tager al min Tid og alle mine Kræfter. Jeg kunde ellers skrive et Værk om *Dem*, der vilde gøre *mig* Ære!

Det slog mig, at Lennart, der altid er saa glad for Ros fra kompetent Side, slet ikke var oplivet, men hans Humør skifter jo saa let. Dagen efter var det, han malede *det* Billede. Det var signeret, men vaadt, da jeg saa det. Jeg véd ikke, hvad der gik af mig — eller rettere, jeg vidste det ikke, for *nu* véd jeg — i samme Øjeblik jeg saa Billedet, var det, som om Blodet strømmede bort fra Hjertet. Jeg følte en Rædsel, saa knugende, saa fortvivlet, som jeg kun har kendt, naar jeg havde Mareridt. Nu véd jeg, at Lennarts Tanker, da han malede Billedet, har hypnotiseret baade ham selv og mig.

Det var en af hans sædvanlige Mariner, et henaandet, dystert Motiv, kun mørk Himmel, mørkt Vand, men langt ude i Horizonen den røde Toplanterne fra et Skib,

der ikke saaes. Dette røde Lys i det stille mørke Billede stirrede paa mig, og jeg paa det. Jeg har Fornemmelsen af, at saadan ligger en dødssyg og stirrer ind i Natlampen, han har bedt om at faa hen ved Sengen, for ikke at dø i Mørke. Det røde Lys bragte Bud til noget inde i mig, Bud fra Lennart.

Lanternens Omfang var ikke større end en Draabe Blod. Dog stod jeg rystende af Kulde foran Billedet, da Lennart kom ind. Han syntes ubehagelig overrasket ved at se mig dér. Jeg udbød: — Lennart, hvad er der i Vejen med det Billede, det faar mig til at fryse af Angst?

Først svarede han ikke, saa tog han en Pensel, fejede henover den endnu vaade Palet og strøg tværsover Lærredet, saa der blev en rødbrun Strime og Billedet var ødelagt: — Du skal da ikke kunne sige, at jeg ikke tager Hensyn til din Nervøsitet!

Jeg trængte ind paa ham, for at faa at vide, hvad der adskilte dette Billede fra de andre, han havde malet. Saa sagde han endelig: — Du kan jo bilde dig ind, Billedet for engangs Skyld afspejler mit eget Indre!

I det samme kom der Besøg, og vi var nødt til at underholde Gæsterne om Vind og Vejr. Om Aftenen syntes Lennart let og lykkelig til Mode, og skønt jeg flere Gange tænkte paa det, fandt jeg ikke Lejlighed til at tale om Billedet.

Jeg Daare, at jeg ikke forstod, hvor galt det var fat med os bægge.

Gamle Isa fortalte engang, hvordan Myrerne havde ødelagt hendes Fars Hus, der laa tæt op til Skoven. Myrerne, baade de sorte og røde, havde bygget Tuer rundt om. En Dag saa hun dem slaaes foran Huset. De røde lod til at være de stærkeste, saa hun fik ondt af de sorte, hentede en Gryde kogende Vand og hældte over de røde. De, der ikke omkom, flygtede. Men de sorte pilede omkring foran Huset i lykkelig Forvirring. Dagen efter kravlede de i alle Fuger og Sprækker i det gamle Bindingsværkshus, og Moderen talte om, de burde drives ud. Men det skete ikke, og snart blev man saa vant til at se de smaa sorte Myrer danne Kolonner i Felterne mellem Træværket — at man ikke mere saa dem. En Dag styrtede Muren sammen. Hele Huset

var undermineret af Myregange, og Træværket smuldrede hen som Støv.

Maaske overdrev gamle Isa for at gøre Indtryk. Men jeg synes, der er en Lighed mellem hendes Fortælling og Lennarts og mit Samliv. En Dag maa *det* være kommen ind, der bragte Opløsningen. Og jeg maa have set det, undredes og — vænnet mig dertil. Men hvad? Hvornaar? Pludselig forandres jo intet Menneske.

Ak, gid der dog idag mødte mig en lille Glæde! Blot et Menneske, jeg kendte! Blot et uskyldigt Barn, der smilede til mig ... Dertil er det kommen, at jeg sidder ene paa et Hotel i en fremmed By — ene som i et fremmed Land, hvor ingen forstaar mit Sprog.

— — — —

.... Nu har jeg ligget en Time i Mørke og grædt og grædt. Jeg er begyndt at tænke tilbage til den allerførste Tid. Lennart gjorde altid Løjer med mine langsomme kantede Bevægelser. Det faldt mig ikke ind, han skammede sig over dem. Mig var hans Ydre saa usigelig ligegyldigt, jeg holdt

jo af ham. Jeg véd ikke, om jeg fandt ham smuk eller styg. Jeg holdt af ham, jeg kunde ikke undvære ham.

Jeg husker, Far tog mig ind i Bibliotheket og spurgte: — Har du nøje overlagt med dig selv, at du vil have ham? Naturligvis svarede jeg ja. Far saa paa mig, som om han havde svært ved at tale: — Claire, har du ogsaa tænkt paa, at I *ikke* passer sammen?

Jeg fór op: — Far mener, fordi han er Kunstner, og vi andre kun almindelige Mennesker, men det gør ikke noget!

Far sagde: — Det er ikke blot det, jeg tænker paa, skønt det heller ikke er godt. Men I passer ikke sammen — fysisk. Naar jeg ser Jer gaa nede i Haven, saa er det, som vilde jeg tænke mig at spænde en Fuld-blodshest og en engelsk Bryggerhest for samme Vogn, ja værre end det.

Fars Ord ramte mig som et Piskeslag, men min Stolthed forbød mig at vise det. Jeg sagde: — For os er saadant Bagateller. Naar Mennesker holder af hinanden, kan ydre Ulighed ikke forskertse deres Lykke.

Far rystede paa Hovedet: — Enten véd du ikke, hvad det drejer sig om, eller du vil ikke vide det. Naar Folk, der er for nærbeslægtede, gifter sig, kalder man det Blodskam, og det ansees for Uret baade efter verdslig og religiøs Moral, thi Afkommet bliver ynkeligt. Men ligesom man kan staa hinanden for nær, kan man staa hinanden for fjærn. Der gaar ingen Bro mellem ham og dig. To Mennesker, hvis Ydre og Væsen staar i saa skingrende Modsætning som dit og hans, begaar efter mit Skøn en Forbrydelse af samme Natur som Blodskam ved at indgaa Ægteskab. Vent, vent. Engang vil du komme til at sande mine Ord! . . .

Fra det Øjeblik vidste jeg, dybest inde, at Far havde Ret. Og jeg kunde ikke lade være de Tusinde Gange at tænke paa det. Gik vi forbi et Spejl, eller en spejlende Butiksrude, gjorde jeg alt for at hindre Lenart i at se derind, Billedet maatte jo virke latterligt — endnu mere for ham som Kunstner end for mig. Jeg iagttog vore Bekendte, og det forekom mig ofte, at de undertrykte et Smil, naar vi traadte ind sammen. Lenart spøjte dermed.

Men paa Bryllupsdagen brast det. Hele Tiden under Præstens Tale tænkte jeg paa, at Lennart og jeg skulde følges ned gennem den overfyldte Kirke. Hoved vilde strække sig ved Hoved for at se paa os, Smil ved Smil vilde følge os.

Lennart var bleg, han saa endnu spinklere ud i den sorte Klædning, medens jeg aabenbart maa have syntes endnu mere klodset i min hvide Brokadesdragt med det lange Slæb og Brudekransen. Jeg mærkede hans Arm skælve, da vi gik ned gennem Kirken, men da vi kom ud i Vognen, knyttede han Hænderne: — Det var en Spidsrodsgang, som ingen Dødelig faar mig til at gentage!

Jeg spurgte ikke, hvad han mente, jeg forstod ham fuldtvel. Vi var bægge forstemte.

Siden fandt vi paa allehaande Udflugter for at slippe for at vise os sammen paa Gaden. Enten kørte vi, eller vi gik ud hver for sig. Men efterhaanden sløvedes vi bægge.

I mange Aar har jeg ikke skænket det en Tanke.

Men nu i denne Nat stiger der saamange Ting op om mig. De slaar Ring om mig som

Taager, der stiger op fra en Sø. De er der, men de er ikke til at gribe.

Er det derfor vore to Børn kom dødfødte til Verden? Gud i Himlen, hvis det er saadan, var det jo en Forbrydelse, at vi giftede os. En Forbrydelse, en Synd. Og al Synd bærer Straffen i sig.

Fædrenes Synd skal hjemsøges paa Børnene indtil tredje og fjerde Led.

Nej, det er umuligt. Naar Mennesker elsker hinanden af Hjertet, da er det deres Ret at indgaa Ægteskab og sætte Børn i Verden. Hvad der siden sker, er en Følge af Omstændigheder, som ingen er Herre over.

— — — —

Jeg kan ikke sove. Min Samvittighed staar frem og kalder mig til Dom. Hvorfor kom de to Børn dødfødte til Verden? Svar! Fordi deres Moder gik med Hjertet fuldt af sørgelige, forkrøblede Tanker. Fordi deres Moder overfor Verden og overfor den Mand hun var gift med, spillede en frygtelig Komedie. Ja, saadan er det. Men det véd ingen, uden jeg. Det skal ingen erfare. Den Hemmelighed gaar med mig i Graven.

Til syvende og sidst — bærer jeg Skyld for det? Er det ikke *mine Fædres* Synd, der nedarves paa mig? Er jeg et Barn af to Mennesker, der elskede hinanden med Sjæl og Legeme? Er jeg ikke et Barn af to Racer, der stredes til deres Dødsdag? Er det ikke derfor, jeg er, som jeg er. Hvad nytter det mig, at jeg har Evnen til at føle Hjertets og Sjælens Passion, naar mit Legeme er koldt og uden Evne til at skænke eller føle Glæde?

— — — — —
 Er det Natten, der volder det, at jeg her, paa det hvide Papir, prisgiver den Hemmelighed jeg har skjult, som en Morder sin Daad? Er det Natten? Eller er det, fordi endelig engang *Sandheden* kræver sin Ret?

Jeg siger: — Stille, mit Hjerte, stille! Hvad hjælper det? Ligesaa gerne kunde jeg synge en Vuggesang for et oprørt Hav for at faa Bølgerne til at lægge sig.

Jeg har lukket mig inde paa Værelset. Hver Lyd ude paa Gangene bringer mig til at fare sammen i vanvittig Angst. For hvem er jeg bange? For hvad? Eller venter jeg at høre Lennarts Skridt? Er det det? Jeg

vil ikke tilstaa det, end ikke for mig selv, men det er Lennart, jeg venter. Han véd ikke, jeg er her, intet Menneske véd det, jeg har jo ikke opgivet mit rigtige Navn. Han kan ikke komme. Der sker ingen Mirakler mere, men jeg venter ham. Eller tager jeg dog Fejl! Det er Afgørelsen, jeg venter, det er den, jeg frygter. Det er Skæbnen, der gaar udenfor mit Hjertes Dør, dens Banken er det, jeg ræddes for.

Er Brevet skrevet? Eller tumler han endnu med det inde i sin Hjerne. Forfærdelig svært maa det være for ham at skrive dette Brev — det hvoraf hele hans og hele min Fremtid afhænger.

Jeg synes, jeg maa tilbage til Baltimore endnu idag. Men det er umuligt. Intet Extratog kan bringe mig derhen. Jeg har heller ikke Penge til Extratog. Der var ikke flere i min Pung, og jeg kunde ikke faa mig til at bede Lennart om Penge. Og han tænkte ikke derpaa. Men der er ikke længe til Overmorgen, jeg kan pantsætte mine Ringe og min Naal.

Kunde jeg ikke telegrafere til Posthuset i Baltimore, Svar betalt, om der ligger Brev

til Mrs. Lennart Tucker? Alle kender det Navn, og de vil sikkert svare. De maa svare. Ja, det vil jeg gøre. Aah, hvorfor tænkte jeg ikke paa det allerede igaar eller i iforgaars?

Nu regner det, og jeg har glemt min Paraply et Sted, saa maa jeg tage en Vogn. Nu gaar jeg. Svaret kan være her i Aften.

— — — —

Der er Brev. Der er Brev Stille, mit Hjerter, stille. Hvis det ikke snart kommer til Ro, saa vil det briste.

Der er saamange Kvinder, der gaar rundt med syge Hjerter. De taler frit derom, og Lægerne giver dem Medicin.

Medicin for syge Hjerter! Medicin for syge Sjæle! De taler om deres syge Hjerter med en Frimodighed, som paadrog man sig Hjertets Daarlighed ved Træk eller Kulde som en anden Forkølelse. Det falder dem ikke ind, at derved røber de, for den, der bruger sin Forstand, at de har taget Skade paa Sjælen, at deres Tryghed er borte, at de gaar om i evig Angst som Forbryderen, der frygter Opdagelse.

De syge Hjerter — det er for det meste den hemmelige Angst, ikke andet. Kvindernes Angst for at miste, hvad de ikke ejer. Derfor skulde de Kvinder med syge Hjerter ikke behandles af almindelige Læger, men af saadanne Mænd, der kunde give dem Fred, selv om Freden kun er som Træets Dvale, naar det har mistet alle sine Blade og staar nøgent i Vinterens Frost. Har man nogensinde hørt, at en lykkelig Kvinde led af sygt Hjerte?

— „Nervøst Hjerte“, kalder Lægerne det, det er ofte deres skaansomme Omskrivning for: Kære Frue, De bærer paa en Sorg, som De gemmer hos Dem selv, og det har De Lov til. Men Sorgen er som andre Snyltedyr en farlig Gæst. Den maa have noget at tære paa, og da den har taget Bolig i Deres Hjerte, er det Hjertet, den først fortærer!

Men denne Forklaring siges ikke højt, derimod skrives Recept paa Digitalis og Strofantus. Bægge Dele er gode, for de bedøver, men de dræber ikke Sorgen, de fjerner ikke Angsten, de helbreder ikke Hjertet.

Mit Hjerte er ogsaa sygt. Og min Moders

Hjerte var sygt. Min Moder var heller ikke lykkelig

Men det har jeg ikke Lov at tænke paa. Børnene maa ikke aabne Forældrenes Grave og plyndre deres Hemmeligheder. Hver Generation har nok i sit.

— — — —

Glemmer jeg, at Brevet er der! Brevet Lennarts Brev. Brevet, om vi skal blive sammen eller hugges fra hinanden, som naar Bødlen skiller Hovede fra Krop i et eneste Hug. Mine Nerver er saa spændte, at jeg frygter for hvert kommende Minut. Den, der nu gav mig en Morfinindsprøjtning, gjorde en god Gerning, men Morfin er et farligt Legetøj.

Lennart har endnu Sprøjten derhjemme fra sidst, jeg var syg. Hvor hans Hænder rystede, første Gang han skulde bruge den! Da det var overstaaet, sprang den kolde Sved frem paa hans Pande. Han er saa bange for at gøre nogen legemlig Fortræd. Timevis kan han jage rundt i Atelieret for at fange en Natsværmer, der vil flyve mod Lampen.

Men om han spidder min Sjæl som en

Sommerfugl paa en Naal og lader den sprælle sig tildøde, det ænser han ikke

For han er jo Kunstner, og Kunstnere er ikke som andre Mennesker! Han siger det selv, og alle andre siger det, Kunstnere og ikke Kunstnere. Er det mon saadan, at der gives én Moral for Mennesker og én for Kunstnere? Isaafald er en Kunstner ikke et rigtigt Menneske. Men hvad er han da? Han har selv engang i Vrede sagt mig: — Du forstaar hverken Kunstens Væsen eller Kunstnerens Sjæl! Nej, det er vist sandt. Og inderst inde hader jeg Kunsten, for den fordærver Kunstnerens Sjæl.

Brevet er der Brevet er der. Jeg synes, jeg kan føle det mellem mine Hænder. Det svære hollandske Papir. Vi stredes altid om den Luksus, men for Lennart var det en Nødvendighed, og han fik jo altid sin Vilje. For ham er Skønheden en Nødvendighed. Havde vi Børn, og de ikke var smukke, han vilde aldrig have brudt sig om dem. Derfor er det godt, at de bægge døde, de smaa Væsner, der visnede i Moderliv.

Jeg synes, jeg kan føle Brevet, den store Konvolut med Seglet. Det er tungt. Det vejer

til, selv om der kun er skrevet to Ord. Men der er skrevet mere. Lennart har arbejdet mange Timer med det Brev. Han har siddet oppe om Natten for at skrive det. Han har gjort sig stor Umage med at forklare mig det Hele, saadan som det har fundet Sted inde i ham. Han er ikke behændig til at skrive, men jeg vil forstaa ham.

.... Kendte jeg dog et paalideligt Menneske i Baltimore, ja var det en helt Vildfremmed, blot nogen, der kunde aabne Brevet og sende mig Indholdet pr. Telegraf! I Nødsfald gør man sligt. Naar det drejer sig om Liv og Død. Og dette er Liv og Død. Telegrafembedsmændene er edsvorne. De kommer ind i mange Hemmeligheder mellem Aar og Dag. Vanen sløver, de tænker ikke over det. Men hvordan skulde jeg faa Brevet derhen? Jeg kender ingen. Jo, Direktøren for Samlingen, men han kender ogsaa Lennart. Nej, saadan noget gør man ikke, det er for ublufærdigt.

Skønt — naar et Hus brænder, styrter Beboerne sig nøgne eller i det blotte Linned ud paa Gaden, og ingen tager Forargelse deraf. Og det er kun rimeligt. Er

ikke Livet selv mere værd end alle gængse Begreber om, hvad der er passende?

Jeg maa have det Brev. Maa vide, hvad der staar deri. I dette Øjeblik fatter jeg, hvad det vil sige, naar en Tyr „ser rødt“. Det flimrer for mine Øjne. Jeg kunde med koldt Blod myrde det Menneske, der stod med Brevet i sin Haand og vilde hindre mig i at læse det. Hvem det saa var. Der er i mig kun *en eneste* alt overskyggende Tanke: Brevet. Men det er forsent at rejse iaften. Toget gik, medens jeg ventede Telegrammet, det drejede sig om en halv Time. Natten ligger foran mig. Det er, som skulde jeg kvæles.

Hvis jeg lod en Flaske Vin bringe op og drak den ud, vilde jeg da sove ind og glemme? Blot til imorgen? Nej, nej, ikke en Draabe Vin. Mit hele Legeme gør Modstand imod en saadan Tanke. En beruset Kvinde er det foragteligste af alt.

Det foragteligste? Er det ikke ligesaa foragteligt, naar en Kvinde mister al sin Værdighed og gebærder sig som jeg? Jeg kunde slaa Panden mod Sengestolpen. Jeg kunde tage Vandkaraffen i mine Hænder og

knuse den og føle Skaarene trænge ind i mit Kød. Det vilde kun lindre. Enhver fysisk Smerte vilde være en Lindring. I Anna Karenin gaar Helten og har Tandpine — og man beklager ham. Mine Tænder er for sunde, og de amerikanske Tandlæger for dygtige — jeg beklager mig selv.

Imorgen ved denne Tid har jeg Brevet. Men naar jeg saa har det, tør jeg da læse det? Var det ikke bedre at lade en anden læse det for mig? Naturligvis tør jeg læse det. Saa fejd er jeg heller ikke. Enhver Afgørelse er bedre end dette. Hvorfor bad jeg ikke Lennart skrive før? Aahnej, jeg vilde jo give ham Tid til at tænke sig om og komme til Ro. Han var forfærdelig angrebet. Hen paa Morgenstunden sagde han: — Jeg er fristet til at flænge mine Billeder fra øverst til nederst. Jeg er led ved alt det, der kaldes Kunst. Hvad er Kunsten i Forhold til det levende Liv?

Det levende Liv! Han og jeg har altsaa ikke levet „det levende Liv“. Nej, det har vi ikke — vi to arme Fallenter.

Eller var det saadan, at dette frygtelige Opgør maatte til, for at vi kunde finde Vej

til det inderste, det hemmeligste i os selv — og i den anden? Naar Uvejret er ovre, kommer rolige Dage med ren Luft og høj Himmel.

Lennart har ofte talt om min Ro, min Kulde, min uforstyrrelige Ligevægt. Om han kendte mig! Om han saa mig nu! Thi hvad har min tilsyneladende Ro været andet end den Maske, *jeg* valgte at bære. Vi bærer jo alle Maske, mere eller mindre. Gjorde vi det ikke, var vore Sjæle som Skuespillernes Legemer givet til Pris for Al-verdens nyfigne Blikke. Lennart har jo ogsaa baaret Maske. Kun er jeg ikke vis paa, hvor han agerede mest, overfor mig eller overfor de andre. Det er først nu, denne Tvivl er opstaaet i mig. Engang mente jeg jo at gennemskue ham helt og aldeles. Der er saameget, Mennesker skjuler for hinanden i det daglige Liv, og det behøver ikke at være af det onde. Maaske er det blot en Art sjælelig Blufærdighed.

Men jeg har aldrig sagt til Lennart, at jeg gennemskuede ham. Til hvilken Verdens Nytte sige eller vise ham, hvor det op-rørte og krænkede mig at se hans Væsen

overfor andre Kvinder! Det er en Gøglermani hos ham, sagtens ikke andet. Det Blik, det Smil, den Latter, han anvender overfor de andre, har ogsaa jeg været Genstand for — men det er længe siden. Jeg var ham for klog. Jeg indsaa straks, at det i Virkeligheden kun svarede til Kvinders Sminke og Haarpynt og Flirt med smukke Hænder og Fødder. Han mærkede min Foragt for sligt, og han opgav det overfor mig.

Men det virker som Blomsternes Honning paa Insekter overfor andre Kvinder.

Aah, naar jeg tænker Hvor ofte har jeg ikke i mit eget Hjem følt mig til Mode som mellem en Flok Prostituerede! Saadan stillede de andre Kvinder deres indre og ydre Dejlighed til Skue.

— — — —

I disse Døgn har mine Tanker uafsladeligt kredset om det samme — og nu gaar det mig, som naar man holder tørt Sand i Hænderne, hvor fast man end knuger, Sandet drysser væk, tilsidst er der ikke et Sandkorn tilbage. Min Erindring er forvirret. Jeg prøver at erindre Moment for Moment i min Ulykkesnat, men der er Ting, jeg ikke

mere husker, Mellemlid der mangler — maaske de vigtigste.

Havde jeg dog et Menneske at betro mig til! Ikke for at bede om Raad, jeg trænger til ingens Raad, jeg vilde aldrig følge dem. Men blot et Menneske at tale til. Et Menneske, der opmærksomt og deltagende hørte paa mig! Lennart er Ven med alle, jeg med ingen. Er mit Væsen saa tungt og afvisende, at det frastøder alle, eller er det mig, der stiller for store Fordringer? Eller er det den Mistro mod Mennesker, der har gnavet sig fast i mig gennem Aarene, som tilsidst har gjort mig til en Ensom? Mistro og Skinsyge?

Andre Kvinder betror sig raskvæk til baade mandlige og kvindelige Væsner, jeg har ikke en eneste Ven, med hvem jeg véd af nogensinde at have talt ti fortrolige Ord.

Den, der staar mig nærmest, er Dorothy, men hun er jo et Barn af Aar i Forhold til mig, og vort Livssyn er saa forskelligt. Det vilde være Synd at kaste Skygge i hendes Sind. Hun holder af os bægge. Mon hun ikke er den eneste af dem alle, der kommer saavel for min Skyld som for Lennarts?

Endda mere for min Skyld, skønt hun og jeg ikke kan tale sammen om Keramik og Kunstglas, og hvad det er, hun giver sig af med. Hun er ogsaa den eneste, der har Mod til at sige Lennart sin Mening, naar den er ugunstig.

Aldrig skal jeg glemme ifjor, da Lennart kom hjem fra Paris og begyndte at male fransk. Dorothy stillede sig op foran ham og sagde: — Var jeg Dem, vilde jeg rulle hele Stadsen sammen og kaste den paa Ilden. Det er jo Tyveri altsammen!

Jeg frygtede, han skulde slaa hende i Ansigtet, saadan saa han ud, men hun blev ved at se ham ind i Øjnene, og hendes Mund blev mere og mere spodsk. Saa vendte hun sig til mig: — Har jeg Ret? Og jeg, der ikke forstaar mig paa Kunst, vidste ikke, hvad jeg skulde svare, men Lennart sagde: — Du skulde ogsaa tale med, du, der ikke kan skelne en Ruisdal fra en Rembrandt! Jeg gik og lod dem være ene. Og sandelig, de franske Billeder forsvandt fra selvsamme Dag.

Dorothis mageløse Selvsikkerhed skyldes vel dels, at hun er opdraget hos frem-

mede, dels, at hun har rejst saa meget, men ogsaa hendes Skønhed. Skønhed giver en Sikkerhed, der ikke kan erhverves hverken ved Fødsel eller Opdragelse. Min Sikkerhed tjener nærmest til at skjule min Usikkerhed.

Nu er jeg ganske rolig. Jeg er næsten helt veltilpas. Det kommer der af at tale med sig selv — i Mangel af andre.

Ja, det er det jeg vil, skrive det ned i alle Enkeltheder, saadan at jeg har det, naar Aar er gaaet, og vi sidder som gamle fornuftige Mennesker og har glemt Stormen, der drog hen over Huset, rev Taget af og truede med at begrave os under Ruinerne.

Først blev Lennart misfornøjet, da jeg ikke vilde køre med. Det var virkelig ikke, fordi jeg mistvivlede om hans Dygtighed. Vi har desuden saa ofte talt om, at min nervøse Skræk for Automobil maa være forbigaende, maa skyldes disse Aar.

Dorothy plagede mig for at køre med, og hvis jeg ikke vilde, blev ogsaa hun hjemme. Saa blev Lennart stædig og vilde køre alene, men i sidste Øjeblik fik jeg Dorothy listet med.

Naturligvis har de kørt vildt, og at de slap med Livet, var noget nær et Mirakel. Lennart var ligbleg, da de kom, men da saa Dorothy leende udmalede den rasende Fart, hvor han mistede Herredømmet over Maskinen, blev han for Alvor vred og kaldte hende en pjanket Taabe. Lidt efter gik han over for at arbejde.

Der blev kaldt til Bords, men han vilde ikke komme. Han havde ikke Tid og ønskede ikke Maden over. Saa sad Dorothy og jeg og smaasnakkede paa Verandaen, medens Uvejret trak op fra alle Sider. Først da det rigtig brød frem, gik Dorothy over og bankede paa hos Lennart, at han skulde komme og være hos os. Det nyttede ikke.

Pludselig tog hun Lennarts Gummifrakke over, snappede en Ketsjer og dunkede paa Ateliærdøren: — Nu gaar jeg ud og prøver at fange Lyn! Og afsted fløj hun, før jeg kunde forhindre hende i de taabelige Narrestreger. Jeg raabte et Par Gange, men hun hørte ikke eller vilde ikke høre.

Det var nu begsort Nat, kun naar Lynene flammede over Himlen, saa jeg hende kæmpe sig frem i Sandet i Retning af Havet.

Haaret var faldet ned og føg hende om Ørene. Det piskregnede.

Flere Gange slog Lynet ned i Nærheden, jeg fik Hjertebanken af at sidde og se hende saa ansvarsløst tumle om mellem Lynene. Endelig kom Lennart. Jeg bad ham forsøge at kalde hende tilbage, men han svarede: — Har hun Lyst til at lege med Livet, bliver det hendes Sag, hun skylder hverken dig eller mig Regnskab!

Han var i meget slet Lune. Naar jeg talte til ham, svarede han ikke eller bed mig af paa en saarende Maade. Men jeg var jo vant til det. Hans Humør slaar saa ofte om tilsyneladende uden ydre Grund. Jeg vidste, at om en halv Time kunde han atter være straalende elskværdig.

Vi sad ganske tavse ved Siden af hinanden, indtil et mægtigt Lyn slog ned, blændende vore Øjne. Vi hørte et hvinende Skrig, saa drønedes Tordenen henover vore Hoveder, og vi mærkede Svovlstanken trække forbi.

Jeg fôr op og styrtede ud for at lede efter Dorothy, men Lennart blev siddende. I Mørket kunde jeg intet skelne, jeg maatte ofte

standse og vente paa, at Lynene skulde vise mig Vej.

Da jeg naaede hen til hende, var hun allerede kommen til Bevidsthed og forsøgte at rejse sig, men hun var saa medtaget og for-
tumlet, at jeg maatte støtte hende hele Vejen tilbage. Jeg havde ikke sanset at tage noget over mig, saa jeg var gennemblødt til Skindet.

Lennart end ikke rejste sig, da vi kom, og sagde ikke et Ord. Jeg gik for at klæde mig om, imedens havde Pigerne tændt inde og ordnet Thebordet.

I Skæret indefra saa jeg Lennarts Ansigt. Han sad aabenbart i samme Stilling, som da Lynet var slaaet ned. Udtrykket var søvngængeragtig sløvt, Øjnene vidt aabne. Men Hænderne skjælv. Da følte jeg igen hin paniske Skræk, der var strømmet ud fra Billedet med den røde Lanterne.

Dorothy forsøgte at slaa Begivenheden hen i Spøg og erklærede, at hun virkelig havde fanget et Lyn med Ketsjeren, men Lynet var saa tungt, at det væltede hende omkuld og slog Ketsjeren en hel Mil ned i Jorden.

Lennart rejste sig og gik, men kom strax efter tilbage. Han rakte Dorothy en Æske: — Her er Cyancalium, hvis De ønsker en hurtig og sikker Død!

Raaheden jog Taarer i Dorothys Øjne, men skønt hun ellers kan blive heftig som en Vulkan, tav hun. Vi gik ind for at drikke The, Dorothy og jeg gjorde alle Forsøg paa at faa en Samtale i Gang, men Lennart var som forstenet. Hvor han end havde sine Tanker, hos os var de ikke.

Dorothy foregav Træthed og sagde Godnat. Hun havde tilbragt sin Weekend hos os og skulde tilbage til New York næste Dag. Da hun gav Lennart Haanden, spurgte hun: — Kører De mig til Byen imorgen? Herpaa svarede han saa brutalt, at blodet steg mig til Hovedet: — Jeg véd ikke af, De har engageret mig som Chauffeur, Miss Brighton!

Dorothy bed sig i Læben, hun trykkede min Haand, saa det gjorde ondt, og gik uden at svare.

For mig var denne Krænkelse af Gæstfriheden som i det Hele Lennarts Opførsel den Aften overfor Dorothy utilgivelig, og

jeg bebrejdede ham i stærke Ord, at han saaledes havde forglemt sig overfor hende. I en Tone, der skar som Knive, svarede han: — Naar jeg ønsker at hovmestreres af dig, skal jeg nok sige till!

Jeg stillede mig hen bagved hans Stol, mit Hjerte hamrede, men jeg talte fuldkommen roligt: — Lennart, du maa sige mig, hvad der er i Vejen med dig. Du er jo ikke dig selv!

Uden at røre sig svarede han: — Mine Privatanliggender vedkommer kun mig selv. Jeg plager ikke dig med Spørgsmaal, og jeg kan vel fordre samme Hensyn fra din Side!

Jeg begyndte at miste Ligevægten: — Lennart, véd du af, du taler til mig i en Tone, som om du hadede mig! Straks svarede han ikke, saa kom det ganske stille: — Hader dig! Det vil jeg ikke sige. Men du er mig ligegyldig

— Er jeg dig ligegyldig? Siger du det?

— Ja, naar du spørger. Du er mig ligegyldig, som alt andet og alle andre

Det flimrede for mine Øjne. Mit Hjerte bankede, som skulde det sprænges. Min Forstand sagde mig, at han talte i Vildelse, at

han var blevet gal, at noget var kommen i Ulave i hans Hjerne, men mit Hjerte sagde mig: — Dette er Sandhed, dette er Sandhed!

Han saa paa mig, og i hans Blik var der et saadant Udtryk af Træthed, Lede og Græmmelse, at jeg blev iskold fra Hoved til Fod.

Jeg hørte mine egne Ord tumble ud i Rummet, og det var for sent at kalde dem tilbage: — Lennart, skal vi da skilles? Er det det, du ønsker?

For mig var der en Evighed mellem Spørgsmaal og Svar: — Det mener du ikke! Det er kun en Talemaade! Og haanligt tilføjede han: — Du, give mig fri! Aldrig!

Med en overmenneskelig Anstrengelse tvang jeg mit Væsen til Ro. Min Beslutning var taget. Jeg havde en Fornemmelse af Smerte, som blev mit hele Legeme overgydt med kogende Olie. Men jeg veg ikke tilbage. Jeg satte alt paa et eneste Kort — og tabte:

— Selvfølgelig mente jeg det. Med saa alvorlige Ting spøger man ikke!

Men Lennart troede mig ikke. Han lo skærende: — Du vil fange mig i en Fælde!

Du vil have mig til at sige Ting som
Og saa lokker du for mig ved at tilbyde
mig Friheden!

Endnu engang sagde jeg: — Lennart, ved
alt, hvad der har været mellem os af *godt*,
jeg mente og jeg mener hvert eneste Ord.

— Du mener det, Claire? Du mener det?
Han sprang op, han greb mine Hænder og
kyssede dem, Taarerne styrtede fra hans
Øjne: — Du mener det? Du giver mig Fri-
heden? For Alvor? Du indser selv, det er
rigtigt? Aahnej, jeg er en Nar. Du kan jo
ikke mene det, det er imod din Natur, og du
var altid din Natur tro Pin mig ikke,
Claire! Ser du ikke, jeg er ved at gaa til
i dette! Sig, at jeg er syg, at jeg er gal, og
jeg vil tro dig. Jeg vil føje mig efter dig.
Du kan jo ikke mene, at du vil slippe mig
... at du vil give mig fri

Nu kæmpede jeg ikke mere for at være
rolig. Mine Tanker frøs fast i den frygtelige
Vished, som trætte Havfugle der søger Hvil
i en Vaage uden at se, den er ved at lukke
sig.

Jeg strøg ham over Haaret, over Panden,
jeg bøjede mig og kyssede hans Øjne: —

Jeg véd ikke, hvad der er sket, eller hvordan det er kommen, men jeg ser, at her er kun Et at gøre, og jeg vil være modig for os bægge. Men nu er jeg træt, nu gaar jeg og lægger mig. Imorgen kan vi tale det hele igennem.

Lennart klamrede sig til mig: — Gaa ikke, Claire, gaa ikke! Bliv! Hjælp mig! Du er den eneste, der kan hjælpe mig, hører du, Claire, gaa ikke!

Vi fulgtes op. For første Gang i mange Aar kom Lennart ind i mit Soveværelse. Han knælede ved min Seng: — Gid jeg var død, Claire, det var det bedste for os begge. Jeg kommer aldrig over at volde dig denne Sorg!

Men jeg troede ham ikke. Det var kun Ord, Udslag af hans Angst for, at jeg skulde tage min Beslutning tilbage. Han sagde: — Gud er mit Vidne, Claire, du er den eneste Kvinde, jeg har elsket med min Sjæl!

Jeg sagde ikke Ordene, men de brændte mig i Hjertet: — Med Sjælen, ja, med Sjælen, men det har ikke været mig nok. Hvad bryder jeg mig om din Sjæl naar du ikke har andet at give?

Han græd, det var, som skulde han græde sine Øjne ud. Jeg spurgte: — Elsker du en anden?

Han svor ved sin Moders Minde, at han ikke havde nogen anden Kvinde i Tanke: — Men jeg maa have min Frihed. Det er, som om jeg er lænket til en Klippe, og Gribbene hakker i min Lever. Du vil ikke forstaa mig. Jeg forstaaer ikke mig selv. Det, der er sket i mig, ligger saa dybt inde, at jeg ikke kan finde Ord til at forklare det med. Men jeg skal prøve. Det er Livet, jeg længes efter. Livet, der hver Dag gaar mig forbi. Livet, der banker paa min Dør og siger: Kom med! Kom med! Men jeg tør ikke følge dets Kalden. Jeg har ikke Ret dertil. Jeg er bundet til dig

Det eneste, jeg kunde sige, var de simple Ord: — Og naar jeg giver dig Friheden, hvortil vil du da bruge den?

Han svarede, og jeg tror, han talte den rene Sandhed: — Jeg véd det ikke, Claire, jeg véd det ikke. Jeg véd kun, at i den sidste Tid har alle Ting forekommet mig ørkesløse. Jeg har ikke fundet Tilfredsstillelse hverken i mit Arbejde eller i al den Hæder,

der er strømmet ind over mig. Mit Liv syntes mig goldt, forspildt, til ingen Nytte, til ingen Glæde. Gang paa Gang har jeg tænkt paa at gøre en Ende paa det. Derfor anskaffede jeg den Cyancalium. Derfor kørte jeg som en Gal. Men jeg mangler Mod til en afgørende Beslutning. Nu er jeg halvtredsindstyve Aar, om ti Aar er jeg gammel — og jeg har ikke levet endnu. Det er det forfærdelige, Claire. Du vil sige, vi har været lykkelige. Det har vi ogsaa — paa en Maade. Men ... Nej, jeg véd ikke, hvad Lykken er. Jeg har aldrig holdt den i mine Hænder. Husker du Billedet, som jeg ødelagde? Husker du den røde Lanterne? Véd du, hvorfor jeg malede det Billede? Jeg tænkte, at ombord i det Skib, der nu sejlede saa langt ude, at det var nede bag Horizonten, saa kun Toplanternen var synlig, at dér var min Lykke ombord. Men jeg stod inde ved Stranden og strakte mine Hænder ud og vidste, at om nogle Øjeblikke var ogsaa den røde Lanterne forsvundet. Forstaar du mig, Claire?

Jeg forstod ham ikke. Men jeg hørte Ordene. De surrede sig om mig, de snærede

mig inde. Men jeg forstod dem ikke. Kun det ene forstod jeg, at han var i Nød, og at jeg maatte hjælpe ham, hvis jeg kunde.

Igen sagde han: — Du er den eneste Kvinde, jeg har elsket med Sjælen, Claire, og jeg har været dig tro i alle de Aar, jeg har aldrig bedraget dig.

Jeg prisgav *ikke* mit Hjertes triste Viden. Jeg sagde ikke: — Du har gjort det, der er Tusindfold værre. Med dit Blik, med dit Smil, med din Stemmes Kærtegnen har du bedraget mig med hver Kvinde, der kom paa din Vej! Ak, hvad havde et enkelt Bedrag, en kortvarig Passion været imod dette hemmelige evige uangribelige Bedrag! Men jeg tav, og han troede, at jeg troede ham — og jeg lod ham tro det.

Nu spurgte jeg: — Men naar du faar din Frihed, hvortil vil du da bruge den? Vil du flakke rundt i Verden og jage efter „Lykken“?

Lennart stønnede: — Jeg véd det ikke. Det er muligt, jeg kun vil staa og stirre tilbage efter det, jeg har mistet.

Jeg spurgte: — Lennart, er der ingen anden Kvinde, du elsker? Er der ikke en

Kvinde, til hvem du vil gaa og sige: nu er jeg fri?

Han svarede: — Om jeg skulde dø i denne Time: Nej!

Saa husker jeg ikke mere af Ordlyden. Da Lyset kom igen, laa vi endnu og talte. Mest om Lennarts Fremtid. Men da Solen brød ind over os, sagde han træt: — Lad os prøve at sove fra det, Claire, og glem alt det, vi har talt om. Naar to Mennesker har levet sammen saalænge, er de vokset sammen i Rod som i Krone og kan slet ikke skilles mere. Det vilde være at skære Hjertet igennem, og med et halvt Hjerte kan ingen leve. Desuden, Claire, jeg føler, jeg er for gammel til at begynde Livet forfra. Det er for sent.

Da vi stod op, var Dorothy taget bort. To Døgn endnu blev jeg under Tag med Lennart, men vi gik og talte og gebærdede os, som stod der et Sted i Huset en Kiste med en Død.

Saa blev vi enige om — det var mig, der vilde det saaledes — at jeg skulde rejse bort en Uge for at vinde Klarhed for mig selv. Imedens skulde Lennart se at finde Klarhed for sig

Og nu er Natten gaaet. Den ene Nat har dækket den anden med sit Mørke. Nu er det atter Dag. Iaften har jeg Brevet i mine Hænder imorgen ser jeg Lennart igen.

— — — —

Var det alt? Var det alt, hvad han havde at sige mig, efter at han har gjort mig hjemløs og fredløs — en Ørkenvandrer for Resten af Livet!

— Min egen Claire! Jeg synes, vi bærer os ganske meningsløst ad, men jeg kan ikke bekvemme mig til at tage nogen Beslutning. Jeg vil derfor overlade enhver Afgørelse til dig. Vælger du at blive, tror jeg, det er det bedste, vælger du at gaa, da bøjer jeg mig ogsaa for denne Bestemmelse.

Det har været meget koldt og blæsende, siden du rejste, men jeg haaber, du alligevel har haft det nogenlunde fornøjeligt. Det er altid en Adspredelse at skifte Opholdssted.

Det er sandt, jeg ligger i Underhandling med Luxembourg-Musæet om Salget af det store Billede med Brooklynbroen — du véd, hvor Lygterne ser ud som Regndraaber i Spindelvæv. De kan ikke betale synderlig meget, men saa er der jo Æren. Derimod

var her en Matador fra San Francisco, han havde næppe mere Forstand paa Kunst end du, men han var fanatisk af Begejstring. Han har *læst* om mig! Jo mere, jeg forlanger, jo højere stiger Begejstringen. Nu venter jeg dig Onsdag med Morgentoget og er ved Stationen — med *Hestevogn*, du ser, jeg tager Hensyn!

Som de to halvgamle fornuftige Folk vi er, maa vi vel kunne finde en for bægge Parter passende Løsning. Pigerne gaar og sover indeni, som altid, naar Husmoderen er borte.

Jeg omfavner dig, Claire, din

Lennart.

Det er Brevet! Det Brev, der syntes mig saa vigtigt, at jeg uden at kny skulde have ladet mit højre Øje stikke ud, om jeg havde kunnet faa det en Time tidligere. Det er Brevet.

Og nu spørger jeg mig selv: — Er det fordi Lennart mangler al Evne til at føle menneskeligt, og det hele hos ham kun var et hysterisk Indfald? Eller er det mig, der var hysterisk, da jeg tog hans Adfærd i Alvor?

Brevet har paa en Maade gjort mig godt. Det har virket som et vaadt Lagen, der svøbes om en Febersyg. Feberen i mit Blod er borte. Nu havde jeg mest Lyst til at straffe ham med ikke at komme og ikke sende Bud, men tage med den første Baad til Europa — under mit Pigenavn — og lade ham sidde hjemme med Angsten. Naturligvis gør jeg det ikke, jeg risikerede jo, han lod mig efterspore af Politiet Nej, det er bedre, jeg tager den lige Vej hjem for at aftale Skilsmissen, thi nu *vil* jeg have den. Nu er det *mig*, der ønsker den. Og jo før jo hellere.

Det værste er, hvad skal jeg leve af? Modtage Penge af Lennart, aldrig, og min Smule Arv rækker daarligt til Klæder end-sige mere. Grunden til Skilsmissen ligger lige for: Jeg forlader ham mod hans Ønske.

Jeg tror virkelig, jeg gaar i Teatret iaften. Mrs. Fiske spiller. Som Lennart siger: Det *er* en Adspredelse at skifte Opholdssted. Og *en* Dag skal han ialtfald vente forgæves.

Nej, det er for hæsligt, for gement. Alt andet, kun ikke det. Kun ikke hende. Den

eneste, jeg tror paa, den eneste, jeg har Agtelse for, den eneste, paa hvem jeg aldrig har været skinsyg. Det er heller ikke saadan. Det er blot et Tilfælde. Intet Menneske er Herre over sine Drømme. Men jeg maa have Vished. Paa en eller anden Maade maa jeg have Vished, om jeg saa skal opsøge hende og spørge hende rentud.

Hvorfor stod Døren aaben midt om Natten? Var det ogsaa et Tilfælde? Ventede han hende? Eller mig? Eller hvad?

Jeg gik de to Mil fra Stationen. Naturligvis var det urimeligt af mig at komme Klokken to om Natten, men jeg troede, Lennart sad og ventede paa mig. Ved Gud, jeg troede, han sad paa Verandaen eller gik op og ned ude paa Vejen. Jeg troede, han var syg af Skræk. To Døgn senere end han ventede mig. For mig var de lange nok. Men han har vel tænkt, at jeg ikke kom mere og har slaaet sig til Ro med det.

Hele Huset sov. En Tyv kunde gaa ind og tømme Stuerne, saadan sov de. Der var visne Blomster og dovent Vand i Vaserne. Saadan er det, naar Husmoderen forsømmer sine Pligter. Thi hvilke er en Husmoders

største og vigtigste Pligter? At sørge for, at alt glider glat og umærkeligt som Dagen over i Nat og Natten over i Dag, at intet forsømmes, men alle bliver passet i rette Tid. Har hun et Hjerte, da kan hun lade det sulte og tørste som en forglemt Fugl i sit Bur, blot hun sørger for sine Pligter, hvortil hører at dirigere Folkene og faa de visne Blomster erstattet med friske.

— — — — —
 Dorothy Umuligt. Om Lennart Tusinde Gange nævner det Navn i Søvn, som en Troende, der beder til sin Helgen, det er ikke muligt.

Men man har før hørt, at Manden bedrager Hustruen med hendes bedste Veninde Især naar Hustruen er gammel og Veninden ung.

Skulde de have spillet Dobbeltspil bag min Ryg? Skulde Lennarts Brutalitet mod hende være aftalt for at føre mig paa Vildspor?

— — — — —
 Paa det dybeste vilde jeg foragte den Kvinde, om hvem jeg hørte, at hun brød sin Mands Gemmer op for at søge Breve fra

hans Elskerinde. Jeg vilde foragte hende endnu i denne Stund. Og dog har jeg gjort det samme. Men jeg kan ikke sige, jeg ang-
rer det, eller føler Skam — det kom saa naturligt. Tankerne gaar deres egne Veje, møder de Hindringer, tramper de dem ned. Nøglen sad i, men havde den ikke siddet i, havde jeg med koldt Blod sprængt Skabene. Mit Hjerte bankede! Jeg maatte holde Haanden imod det hele Tiden, medens jeg søgte. Og saa var det forgæves — ikke et Brev, ikke et Bevis, hverken for eller imod. Naa, Beviser kan tilintetgøres. Den kloge Tyv arbejder med Handsker, at Fingeraftrykkene ikke skal røbe ham.

— — — —

Er det Tegn paa Frækhed eller Uskyld? Da Lennart kom ned imorges og fandt mig paa Verandaen, udtrykte hans hele Væsen den mest oprigtige Glæde. Han omfavnede mig stormende: — Ikke sandt, Claire, vi bliver sammen, nu og altid, vi vil hjælpes ad og gøre det godt for hinanden! Du maa bære over med, naar jeg er lunefuld og pirrelig, jeg er jo blot forkælet, andet er det ikke, og det er dig, der har forkælet mig.

Henkastet spurgte jeg Lennart: — Har du set noget til Dorothy? Hans Svar lød aldeles naturligt: — Dorothy ...? Hun telefonerede forleden, men da du var bortrejst, vilde hun vente, til du kom hjem.

— — — —

Om Natten staar jeg op for at lytte ved Lennarts Dør. Han sover uroligt, men han taler ikke i Søvn. Var det alligevel kun et Tilfælde? Store Gud, gør jeg ham Uret?

— — — —

Nej, inat to Gange: — Dorothy! Dorothy! og som et Menneske i yderste Nød. Nu venter jeg ikke længere.

— — — —

Jeg satte mig ind ved hans Seng. Det var saa mørkt, at jeg kun med Besvær skimtede hans Ansigt mod Pudlen! Og medens jeg sad dér, foregik der noget inde i mig paa samme Tid sørgeligt og vidunderligt. Noget jeg kun kan sammenligne med, naar Skove springer ud og Frosten samme Nat tilintetgør deres Foraar. Nej, mere end det, som hvis en nøgen Planke, slængt op fra Havet,

pludselig grønnen og blomstrer, men i næste
Nu kastes paa Ilden og bliver til Aske.

I denne Nat blev mit Livs Forbandelse
hævet —

Det gik mig som en Blind, der ved et
Mirakel faar sit Syn igen, men i samme
Time faar bægge Øjne stukket ud. Jeg var
indenfor Paradisets Port, saa styrtedes jeg
ned i den Afgrund, der er uden Bund.

— Dorothy!

Jeg lagde min Haand paa hans Pande og
kaldte: — Lennart, vaagn op!

Han vaagnede forvildet: — Hvem er der?
Hvad vil du?

Det begyndte at dages, og jeg saa hans
Øjnes to sorte Gaader vendt mod mit Aasyn.

— Jeg vil spørge, om du elsker Dorothy?

Han før sammen: — Dorothy? Om jeg
elsker Det er jo Vanvid! ... Hvor kan
du tro? ...

Jeg holdt endnu Haanden fast om hans
Pande: — Jeg tror ikke mere, jeg véd. Men
jeg vil vide det af din egen Mund!

Han kæmpede for at ryste min Haand af
sig: — Du er jo gal, Claire, du ser Syner ...
det Barn! Hun er tyve Aar ...

— Og du er halvtreds! Det siger intet. Men du elsker hende. Saa indrøm det dog — jeg véd det jo.

— Du siger, du véd? ... Hvorfra? Hvorledes? Hvor kan du vide, hvad jeg ikke selv ... véd ... eller ... har vidst?

— Fordi, Lennart, fordi du nævner hendes Navn i dine Drømme ikke én Gang, men ofte

Lennart trak Vejret tungt, han tog sig til Struben: — Om saa var....om saa er.... Jeg sværger dig, Claire, jeg har ikke vidst det før nu. Det er *dig*, der gør det klart for mig. Men om saa er, hvad nytter det? Dorothy er jo ikke som andre. Hun bryder sig ikke om mig. Hun gifter sig en Dag med en ung Mand. Hun vilde heller aldrig træde mellem dig og mig. Og hun elsker mig ikke!

— Véd du det, Lennart? Har du spurgt hende?

Lennart lo bittert: — Hvis jeg havde stillet Dorothy et saadant Spørgsmaal, havde hun sandsynligvis slaaet mig i Ansigtet.

Alt blev saa lyst og fredeligt i mit Sind. Lennart talte sandt. De har ikke bedraget mig. Dorothy har ikke svigtet min Tro.

Jeg havde et Øjeblik den almægtige Følelse af at kunne løse og binde Skæbner.

Jeg bøjede mig over Lennart og kyssede hans Øjne: — Nu siger jeg dig, Lennart, at du skal faa Dorothy. Jeg giver hende til dig og jeg giver dig til hende.

— — — —

Nej, der er Ting, der er for hellige til at betroes Papiret. Hvad der hin Nat foregik mellem Lennart og mig, er vore Hjerters Hemmelighed. Men jeg saa ind i hans Sjæl for første, for eneste Gang.

„Og den, der har set ind i Himlen, maa dø.“

Jeg skal ikke dø, jeg skal leve videre, og dog er jeg død. Thi nu véd jeg, som jeg aldrig før har vidst det, hvad det er at elske — nu, hvor Lennart tilhører en anden.

— — — —

Dorothy véd ikke, om hun elsker ham. Véd ikke

Kan man være i Uvidenhed om, at man elsker Lennart? Hun vil betænke sig. Hun regner med sine tyve unge Aar, hun glemmer, Lennart har ikke en Dag at spille.

Jeg gik Vejen for Lennart. Da jeg fortalte hende, vi skulde skilles, vilde hun slet ikke tro det. *Hun* vilde tale med Lennart! Men jeg havde forberedt alt nøje. Jeg tog Skridtet fuldtud. Jeg forklarede hende, vort Ægteskab havde været en Vildfarelse fra den første Dag, og at jeg i Grunden aldrig havde elsket Lennart, men kun var blevet hos ham af Vane, og fordi han ikke elskede nogen anden. Men nu

Dorotheys Ansigt blussede af Harme: — Vil De sige, han elsker en anden! Den gamle Mand! Det er lumpent, det er afskyeligt! Jeg vil ikke se ham for mine Øjne Ak, hvor hun mindede mig om *Hilde* i *Bygmester Solness* — eller rettere, hvor jeg forekom mig selv som Fru Solness.

Jeg, der ikke begriber, at et Menneske kan elske to Gange i sit Liv, sad dér og prøvede at forklare hende, at Lennarts Kærlighed til mig havde kun været som en Broders for en Søster, men nu var den store Lidenskab kommen ind i hans Liv, og det var hans Ret at give den Plads.

— Hvem er det da? spurgte hun. — Saa meget véd jeg, det maa være en slet Kvinde

— men hun kan jo altid være god nok til ham, den Pjalt!

Da maatte jeg le, skønt der ikke var meget Glæde i mit Sind: — Hun er ung! sagde jeg.

Dorothy sad og stampede med Foden, hun knyttede sine Hænder: — Ung! Saa vil hun snart blive ked af ham og løbe fra ham. Og saa kommer han tilbage til Dem. Det véd jeg. Han kan ikke undvære Dem!

— Det skal han heller ikke, Dorothy, vi bliver ved at være som Broder og Søster. Og jeg tror ikke, hun løber fra ham eller bedrager ham, for hun er den hæderligste unge Kvinde, jeg har mødt. Og hun vil forstaa ham bedre, end jeg har forstaaet ham, hun kan tale med ham om hans Kunst, hun er selv halvvejs Kunstner

Dorothy rynkede Brynene: — Saa er hun en af de Dilettanter, der gaar og fylder ham med Smiger, saa han bliver helt ødelagt for os andre.

— Nej, Dorothy, hun fylder ham ikke med Smiger. Hun siger ham Sandheden — og hun hjælper ham til at se, hvad der er Sandhed.

Dorothy saa op, hendes Øjne blev for-

færdede, hun snappede efter Vejret. Jeg lod som intet: — Hun er Skyld i, at han brændte alle de Billeder, han malede ifjor i Paris

Dorothy kastede sig paa Gulvet, hun skreg som et Barn: — Nej, nej, jeg vil ikke høre mere! De skal gaa! De maa ikke. Det gaar istykker inde i mig. Det er saa hæsligt. Jeg vil ikke høre mere Jeg beder Dem, lad mig være i Fred. Jeg har jo ikke gjort noget. Jeg vidste ikke Jeg vil ikke

Hendes Taarer faldt som Foraarets skønne Regn. Og jeg fik hende kær som aldrig noget Menneske udenfor Lennart. Jeg vilde tale hende til Ro, men hun holdt Hænderne for sine Øren: — Jeg vil ikke høre! Jeg er bange Jeg tør ikke

Endelig fik jeg hende saavidt, at hun rejste sig og prøvede at standse Graaden: — Sig, at jeg har ikke gjort noget galt! Sig, at De ikke er vred paa mig! Jeg vil rejse langt bort. Til Evropa. Til Sibirien! Og aldrig se ham mere

Jeg tog hendes Hænder: — Hør nu her, Dorothy, De er den eneste Kvinde, til hvem jeg ønsker at afstaa min Plads. De er den

eneste, der kan gøre Lennart lykkelig —
og gennem ham mig

Jeg blev hos hende til ud paa Aftenen.
Til sidst var hun ganske bleg af Udmattelse.
Endnu kæmper hun med sig selv. Hun „véd
ikke“, om hun elsker Lennart.

. . . . Men *jeg* véd.

— — — — —
— — — — —
„Jeg vil elske dig til din sidste Stund, for
hvad du har gjort for mig!“ Men i et andet
Brev skriver han: — „Véd du, Claire, at
allerede den Dag, vi gik ned gennem Kir-
ken, vidste jeg, det var et Fejlgreb, at vi
giftede os. Vort Ægteskab var mig bestan-
dig dybest inde som Vold mod Naturen. Det
var derfor, du saa ofte greb mig i at drikke
Vin om Aftenen. Og det var derfor, at vore
Børn kom dødfødte til Verden. Det var der-
for, jeg ikke gjorde Indvending, da du øn-
skede, vi skulde leve som Broder og Søster!“

Ja, nu taler han den nøgne Sandhed.
Han tænker ikke paa, at det er som at piske
mig med Skorpioner. Og ak — naar jeg
sammenligner de Breve, han skrev til mig,
naar vi var borte fra hinanden, med dem,

han skriver om Dorothy, som han ser hver Dag, da vider mit Hjerte sig ud og presses atter sammen, som knugedes det af en ubarmhjerterig Haand.

Men jeg har selv villet det; jeg maa nu tage Følgerne.

Han taler om Dorothys Haar, han forklarer mig vidt og bredt, at nu bærer hun det snoet om Hovedet, og det klæder hende endnu bedre end den græske Knude. Han skriver: „Forleden prøvede hun at sætte det efter Afbildninger af Tanagrafigurerne, men det var umuligt at gøre et Valg, thi alt klæder hendes Hoved.“

Og jeg husker, nu er det mange Aar siden, men dengang var jeg saa ung, at jeg gerne vilde se godt ud. Lennart klagede altid over, at mit Haar sad uskønt. En Dag sendte jeg Bud efter en af de mest ansete Friseuser, hun kom, og jeg lod hende prøve alle de forskellige Haarsætninger, hun kendte. Hvergang en ny var sat, viste jeg mig for Lennart. Han fandt den ene mere hæsli end den anden. Tilsidst udbrød han: — Behold du din gamle Frisure, den passer bedst til dit Ansigt!

Det var en Ydmygelse, der gjorde ondt

Lennart beskriver Dorothys Klæder. Han gaar med hende hen for at købe Slør og Handsker. Han følger hende og overværer Kjoleprøvning.

Og jeg mindes engang, da Far til Jul sendte mig Tusind Francs, hvorledes jeg i Hemmelighed lod komme en Kjole fra Paris. Vi skulde til en stor Fest, og jeg frydede mig som et Barn til at overraske Lennart i den smukke Dragt.

Lige før Vognen kom, gik jeg ind til ham, strakte Armene ud og drejede mig rundt: — Hvad siger du?

Han saå paa mig: — Er der noget i Vejen med Kjolen? Skal jeg hjælpe dig med den? Han havde ikke lagt Mærke til, at jeg bar den for første Gang.

— — — — —
— — — — —

25. Maj! Om tyve Dage! Lennart skriver, det vilde være dem begge en inderlig Glæde at have mig med til Brylluppet: — „For det er jo dog dig, der har givet os til hinanden, som en Far sin Søn, som en

Mor sin Datter!“ Ja, han har Ret: „Som en Far sin Søn, som en Mor sin Datter.“

Hvor underligt maa der ikke se ud i Lennarts Sind, at han kan skrive disse Ord til mig! Men Lykken gør ubarmhjertig, Lykken gør grusom. Kunde jeg som den blinde Muldvarp bore mig ned i Jorden, kunde jeg fly ind i en af Mennesker ubetraadt Skov, hvor ingen hørte mit Hjertes sønderrivende Skrig, jeg gjorde det paa hin Dag, hvor det vilde være dem „en inderlig Glæde“ at have mig med.

Nu Tiden nærmer sig, rejser Minderne sig om mig som Dødninger, der staar op af deres Grave. Jeg stirrer paa de blege Ansigter, de brystne Øjne Hvorfor gror der ingen røde og duftende Blomster paa mine Minders Kirkegaard, men kun Nagets og Lidelsens tornede Tidsler!

Til Lennart og Dorothy skriver jeg fornøjelige Breve, det er saa let at lyve paa Papiret, og jeg vil dem jo intet ondt, jeg vil ikke kaste Skygge over deres Vej. Saa takker jeg dem, fordi de vilde have mig med paa deres Glædesdag, men jeg kan ikke komme, da jeg har lejet Værelser i Karls-

bad, og min Kur begynder første Juni. De vil tro mig, for deres Tanker kommer ikke over mit Hjertes Tærskel, og de vil fejre deres Bryllup uden mig.

Karlsbad Som om mine Penge strakte til til Karlsbadkur! Men det bekymrer ikke Lennart. Da han, forlegen som en Skoledreng, der har forfalsket Karakterer, begyndte at tale om, hvorledes vi skulde ordne det økonomiske, og jeg sagde: — Bryd ikke din Hjerne med det, jeg har nok i Arven efter Papa! gled der et Lettelsens Udtryk over hans Ansigt.

Lennart er jo hverken gerrig eller smaalig, men han gaar afvejen for enhver Ubehagelighed, naar han kan, og her har han vel tænkt, det blev vanskeligt at bestride to Husholdninger. Jeg kan ogsaa leve af det, jeg har, i min Ensomhed behøver jeg kun Tag over Hovedet og den nødvendige Føde. Men Lennart skal ikke ane, at jeg maa nøjes med et usselt Værelse i en lurvet Pension, han skal ikke vide, at jeg gaar lange Veje for at spare Penge til Sporvogn.

Han fortæller mig i sine hastige barnlige

Breve, der kun og kun handler om „hende“, at nu har han solgt Automobilen for at kunne købe et Perlehalsbaand til Dorothy som Morgengave: — „Kan du tænke dig, hvor dejligt de hvide Perler vil staa til hendes gyldne Hud?“

Idag er det den 25. Maj. Solen skinner, der er Sommer i Luften. Jeg har gaaet uden Ophør fra den tidlige Morgenstund. Gaderne er saa festlige, paa Boulevarderne er alle Træer sprunget ud.

Inde i Parc Monceau holdt jeg Andagt foran Rodins Mindesmærke over Maupassant. Det var ham, der skrev: „Fort comme la mort“. Det var ham, der skrev: „Une vie“. Havde han kendt mig og lyttet til mit Hjerte, hvad havde han da skrevet?

Jeg tænker mig Solen over New York, det kan slet ikke være anderledes. For de to maa Solen skinne. Sol og Lykke hører sammen. Jeg ser dem for mig vandre nedad Kirkegulvet. Kirken er fyldt til sidste Plads, det er jo en Begivenhed af dem, der tales om. De to, lige ranke, lige smukke, Dorothy med Perlebaandet om sin „gyldne“ Hals

og Brudesløret over det sorte bølgende Haar.

Det sitrer angstfuldt igennem mig ved Tanken om, at jeg gav hende det Slør og bad hende bære det. Vil det ikke bringe Ulykke?

Jeg husker, Moder fortalte, hvad hendes Moder havde fortalt, om de to ældgamle Søstre i Beguinagen i Gent, der havde kniplet det til hendes Bryllup. De havde siddet i deres lille Klosterfængsel og kniplet fra deres femte Aar, og da Mormor blev gift, var de nær de halvfems. Hvilke Tanker er kniplet ind i dette Slør, hvilke visnede Længsler, hvilke døde Haab?

Idag har Dorothy baaret Sløret, og alle Ansigter har vendt sig efter ham og hende, da de gik ned gennem Kirken: — Se, det smukke Par! Lennart har ikke inde i Vognen knyttet sine Hænder og sagt: Det var en Spidsrodsgang! Stolt har han set sig om til alle Sider, stolt har han ført hende ind i Vognen, stolt har han taget hendes Hænder i sine og sagt: „Det er, som om hele mit Liv har været en Vandring mod det Maal, jeg nu har naaet!“

I Boulogneskoven var smaa blaa og gule Blomster, Børnene gik og plukkede. En lille Pige kom hen og rakte mig en Buket. Hun var fattigt klædt, men bad ikke om en Sou. Hun har set, at mit Hjerte tørstede efter en lille Glæde. Saa gav jeg hende et to Francstykke. Hun vilde ikke tro sine egne Øjne, men jeg sagde til hende: — Idag holder Lennart og Dorothy Bryllup! Hun løb sin Vej, maaske troede hun, jeg var gal.

Jeg gik nede langs med Seinen, her var det, Lennart malede de Billeder, som Dorothy ved sin Foragt fik ham til at tilintetgøre. Var han en stor Kunstner før, vil han blive en endnu større nu.

Saa gik jeg ind paa en af de smaa Restauranter i Rue de Louvre. Vinen smagte, som var det mit Hjertes eget Blod, jeg drak. Jeg maatte gaa for ikke at blive syg derinde mellem de glade Mennesker. Jeg sendte et Telegram. Naar de faar det, vil der gaa en Skygge over deres Ansigter, og Dorothys Øjne vil sløres. Men kun for et Nu, saa er jeg glemmt. Idag er det jo deres Glædes Dag.

Og jeg tænker paa mit eget Bryllup. Far havde forberedt en lang Tale, men da han

kom til Ordene: „Husk det, Børn, hvad Gud har sammenføjet, tør intet Menneske adskille“, brast det for ham, han maatte sætte sig uden at fuldende. Siden, da vi skulde tage bort, kaldte han mig ind, omfavnede mig og sagde: — Claire, dit Hjem staar dig altid aabent!

Mente han dermed, at han forudsaa, den Tid dog maatte komme, da „Mennesker adskilte, hvad Gud havde sammenføjet“?

Godt han blev forskaaet for at se mig paa denne Dag.

— — — —

Jeg har taget et Løfte af Lennart, et eneste, og jeg véd, han vil holde det, hvis han er i Live. Hvor i Verden, han end er, skal han komme til mig i min Dødsstund og sidde hos mig i den sidste svære Time, og da vil jeg tale til ham og fortælle ham alt det, jeg aldrig fik Mod til. Da vil jeg vise ham Naglegabene i mine Hænder og Saaret i min Side. Da vil jeg betro ham min stakels mishandlede Kærligheds dybe Hemmelighed.

Det Løfte er det, som giver mig Kraft til

at leve Livet. Men indtil da vil jeg tie og lade ham tro, at jeg „har elsket ham som en Søster elsker sin Broder“.

De kommer hertil. Jeg skal se dem sammen. Det kan ikke undgaaes. De har tilbuddt at rejse, hvorhen jeg ønsker det, hvis jeg ikke kan være her. Altsaa kan det ikke undgaaes — ellers vilde de fatte Mistanke. Men da gaar det ikke an, jeg bor i dette halvnøgne triste Værelse. Jeg maa flytte hen paa et af de fornemme Hoteller, jeg maa bo „standsmæssigt“.

De vil ikke lægge Mærke til, at mine Klæder er de samme, og hvis de gør det, vil de tro, det er, fordi jeg „mangler Forfængelighed“, som Lennart altid sagde, fordi intet klædte mig.

Dorothy skriver: — „Jeg elsker dig, som jeg vilde have elsket min egen Moder, hvis jeg havde kendt hende“. Og hun tilføjer: — „Hverken i Himlene eller paa Jorden findes to Mennesker saa lykkelige som Lennart og jeg“!

Ja, det var i en god Stund, at Torden-

vejret brød frem og vakte Lennart af hans Dvale. I en god Stund for ham og hende.

Ogsaa for mig. Naar jeg ret betænker det, lider jeg mindre nu end nogensinde. Jeg har, som det hedder, „dødet mit eget Kød“. Jeg har slaaet et Jerntæppe ned mellem Fortid og Nutid. Lennart tilhører Dorothy, Dorothy tilhører Lennart. Han har aldrig tilhørt mig. Jeg havde ham kun som et Laan — jeg har givet det tilbage til dets retmæssige Ejer.

Desuden, er der ikke Hvile i den Tanke, at nu ejes han kun af *En*? Før var det, som havde Tusinde Kvinder samme Ret over ham, og han samme Krav paa Tusinde Kvinder.

Før, naar jeg sad i vort Hjem, og saa ham omgivet af unge skønne Kvinder, og saa hans Velvære iblandt dem, følte jeg mig som en Fangevogter, der gennem Celledørens hemmelige Aabning udspejder den Fangne. Jeg var hans Hustru, og jeg holdt paa min Ret — skønt jeg vidste, at han kun var min Fange. Og bestandig hviskede

det i mit forpinte Sind: — Hvis du nu var borte, hvis du var død, hvem vilde han da vælge?

Han nød dem alle med sit Blik — og med sin Tanke. Nu er der kun En. For første Gang er han sit Væsen tro, for første Gang har hans Længsler fundet Hvile.

Bør da ikke jeg være glad?

— — — —

Den Lennart har jeg aldrig kendt. Han gaar over Jorden som en Yngling. Det er, som om han er vokset. Haaret løfter sig fra hans Pande som en Hjelm af mørkt Staal. Det graa Haar, det eneste Tegn paa, at han ikke er ung mere. Hans Smil udstraaler Sødme, som Blomsterne Duft. Han er ikke ti men tyve Aar yngre. Og Dorothy Før var hun et Barn, nu er hun Kvinde. Det ligger i hendes Blik, om hendes Mund, i hendes Legemes Holdning. Hun læner sig op mod hans Skulder, som en Statue af Ro. Hun bærer Lykken under Hjerte.

Lennart græd straks, da han saa mig: — Hvor du er forandret, Claire! Han tog sig i det og sagde ikke: — Hvor du ser gammel ud! Men hans Øjne forraadte hans Tanke.

Jeg havde sørget for Blomster til dem, hvide Roser til ham, røde til hende. Først tog han de røde og holdt hen til hendes hvide Dragt, satte dem i Bæltet, fæstede dem i Haaret, lagde dem i hendes Skød. Saa tog han dem bort og prøvede de hvide. Lidt efter byttede han atter de hvide med de røde.

Vi stod henne ved Vinduet. Under os laa Paris, badet i Sol og Sommer: — Er du lykkelig? spurgte jeg. Lennart vendte sit Ansigt op imod mig, saa hviskede han, som for at Dorothy ikke skulde høre Ordene: — Claire, hver Aften, naar jeg gaar til Ro, ønsker jeg, at denne Nat blev den sidste. Thi det synes mig, at en saadan Lykke kan ikke vare, og jeg vil saa nødig opleve den Dag, hvor den begynder at svinde

Jeg svarede: — Hvorfor skulde den ikke vare? Lennart saa bort til Dorothy, der stod ved Bordet og puslede med Blomsterne: — Dorothy er saa ung og jeg Han tav.

— — — —

Dorothy fører os om, hun kender sit kære Paris bedre end nogen af os. Vi tilbringer halve Dage paa Museer og Privatsamlinger.

De taler sammen, som om jeg ikke var tilstede, ikke for at saare mig, men fordi de bægge véd, at det, de har tilfælles, er en lukket Verden for mig.

Deres Henrykkelse over et skønt Glas eller et kunstfærdigt Møbel, eller en japansk Kakémono er som Forældres Glæde over et Barns første Skridt. Og jeg er en Fremmed, jeg er en Paria i Kunstens hellige Land. Men de tager mig med overalt. Dorothy vil det saaledes.

— — — — —
Iaftes faldt det hende ind, vi skulde besøge en Variété. Lennart havde ikke Lyst, men Dorothys Ønsker er ham en Lov. Hun frydede sig over alt, hvad hun saa. Det gik igennem mig som kolde Gys. Saa stor er Forskellen paa før og nu

For atten Aar siden, da Lennart og jeg paa vor „Bryllupsrejse“ kom til Paris, var det Lennart, der foreslog, at vi skulde gaa et saadant Sted hen. Mit Instinkt raadete mig fra det, men Lennart fik sin Vilje.

Og hvad led jeg ikke, da jeg saa Lennart stirre betaget paa de halvnøgne dansende Kvinder! Jeg knyttede mine Hænder, saa jeg

borede Neglene ind i Kødets for ikke at vise ham, at jeg forstod. Det var som at fortæres af brændende Ild. Farven kom og gik i hans Ansigt. Jeg saa det, jeg bar den Aften et Helvede i mit Hjerte.

Og nu — medens Dorothy med opspærrede Øjne og aaben Mund nød det ublufærdige Gøgl, sad Lennart og iagttog hende henrevet. Det, der foregik oppe paa Scenen, eksisterede ikke for ham. Han hviskede til mig: — Se paa Dorothy! Er hun ikke dejlig?

— — — —

Jeg spørger, hvordan det gaar med hans Arbejde. Dorothy ler og svarer for ham: — Lennart er da saa doven, at jeg skammer mig over ham. Men naar vi nu ikke har flere Penge, maa han virkelig begynde at male igen. Ellers gaar det galt, for jeg bruger mange Penge.

Lennart sukker og ler paa samme Tid. Han lægger Armen om Dorothys fine Skuldre og siger: — Ja, Elskede, du bruger mange Penge, men du maa bruge saamange du vil, jeg skal nok skaffe flere

— — — —

Dorothy taler om, hun længes efter at danse. Naar de kommer til Rom, har nogle af hendes Venner dér lovet at gøre Bal for hende. Der glider en Taage for Lennarts Blik. Jeg kender Grunden. Han danser ikke, han har aldrig danset. Det var maaske det eneste Punkt, hvor vi helt mødtes, ogsaa jeg har aldrig danset. Dertil var min Selvbevidsthed for stor.

Dorothy siger, lykkeligt smilende: — Skade, at Lennart ikke danser! Men, ikke sandt, Lennart, du vil ikke gaa fra mig? Du vil blive, saalænge jeg har Lyst at danse?

Og Taagen glider atter for hans Blik: — Jeg vil blive, saalænge du har Lyst at danse!

— — — —

Nu er de borte. Paa Vej til Rom. Dorothy elsker Campagnen. Hun har som sekstenaarig strejft om derude Dagevis, alene, eller i Selskab med tilfældige Rejsbekendtskaber. Hun vil gaa Fodture med Lennart. Jeg fortalte hende, at Lennart ikke taaler at gaa meget, siden han brækkede sit Ben; det er ikke stærkt paa Brudstedet, men Lennart gav mig Tegn til at standse og erklæ-

rede, at han kunde mageligt gaa, saalænge og saalangt det skulde være.

— — — —

Her er saa ensomt. Tankerne er saa tunge. Jeg vil jo kun, at Lennart skal være lykkelig, at Lykken skal vare. Saa er den ikke for dyrt betalt.

Jeg er flyttet ind i mit gamle, forhutlede Værelse. Selv det synes mig for dyrt nu. Der gik saa mange Penge, medens Lennart og Dorothy var her, skønt jeg altid var deres Gæst. Men Blomster og smaa Opmærksomheder løber op, og saa det dyre Værelse paa Hotellet. Jeg vilde jo nødig tage op af Kapitalen. Den Dag kan komme, hvor Lennart faar Brug for den.

— — — —

Jeg troede, jeg var over al den Slags. Er Mennesket da en Slave af sine lave Instinkter? Hvorfor pludselig nu? Medens de var her, følte jeg ingen Smerte — ingen Skin-syge. Og nu det flimrer for mine Øjne, det hamrer i mine Pulse. Jeg ser Syner, der faar mig til at miste Besindelsen. Inat maatte jeg staa op og gaa ud for at drive

Feberen paa Flugt. Men det hjalp ikke. Skal det da aldrig have en Ende?

Jeg tager deres Billeder frem og stirrer fra det ene til det andet og siger til mig selv: — Dorothy er Lennarts Hustru for Gud og Mennesker!

Først da jeg tænker paa vore Børn, der kom til Verden som forkrøblede Lig, fordi deres Forældres Ægteskab var Vold mod Naturen, først da falder jeg til Ro.

Jeg tror, jeg vil standse med disse Optegnelser, de gør blot ondt værre. De hindrer mig i at glemme

— — — —

— — — —

Lennart skal have Udstilling. Saa maa jeg derover. Jeg maa se den Forvandling, Lykken har bragt ind i hans Kunst. Selv om jeg ikke forstaar Kunsten, *det* maa jeg da kunne forstaa. Lykken forstaas af det mindste Barn.

Jeg tager Billet til Mellemdækket. Hvad gør det, om jeg skal tilbringe et Par Uger blandt Folk, hvis Væsen er mig fremmed og imod, og under Forhold, der vil lade

mig føle Tyngden af min Fattigdom. Hvad gør dog det?

Men de skal ikke vide, jeg kommer. Deres Tid og Tanker er optaget af andre Ting. Lennart glemte sidst at skrive baade til Jul og til min Fødselsdag. Det er elleve Maanedre siden, jeg hørte fra dem. Lennart arbejdede dengang næsten baade Dag og Nat, og Dorothy havde travlt med Forberedelserne til et Bal, de skulde have paa Hotel Astor.

— — — —

Det er ikke saa let, som jeg troede, at være Mellemdækspassager. Her er modbydeligt. Atter og atter kommer Fristelsen op i mig til at blive flyttet over, hvor jeg hører til.

Det meste af Tiden opholder jeg mig paa Dækket med Hovedet indsvøbt i et tykt Slør. Ikke for nogen Pris vil jeg udsættes for den Ydmygelse at blive genkendt.

Altsaa Fattigdom er virkelig en Skam! Ikke blot en Sørgelighed men en Skam. Var Luften til at aande i, blev jeg i Køjen, men vi er otte Kvinder i et Rum som en Fængselscelle, vi ligger i Lag, og de fleste

er syge. Madens Slethed gør mig intet, den er dog bedre end den, jeg er vant til i min ynkelige Pension — og mere nærende.

Hvoraf kommer det, at mine Tanker uaf-ladeligt kreser om de Billeder og den Ud-stilling, naar jeg dog ikke har Forstand paa at bedømme den? Jeg vaagner badet i Sved og har drømt, at Salene er fyldte med Ma-riner, saa ens, at intet Øje kan skelne den ene fra den anden. Paa dem alle er langt ude den røde Topplanterne fra et Skib, der allerede er dukket ned under Horizonten.

Mine Medrejsende klager sig i Søvn, og naar de vaagner, betror de hverandre deres Livs intimeste og sørgeligste Hemmelig-heder. Jeg kan ikke undgaa at høre efter, men mit Hjerte føler ingen Deltagelse. Der er saa langt mellem deres Tilværelse og min. En gammel Kone er fra Brüssel, hun næv-nede St. Gudule, hun skal over for at se til sin Søn. Han har været i Sing-Sing i femten Aar, og nu skal han til at dø af Tæring. Alligevel glæder hun sig til at se New York og de „forfærdelig store Huse, der river Sky-erne i Stykker ret som det er“.

Med samme Linje og samme Skib gjorde

Lennart og jeg Rejsen, det var i 1900 — i Udstillingsaaret. Vi kom ogsaa fra Paris. Lennart havde faaet Guldmedalje. Damerne kurrede om ham som Høns om en Hane. Jeg følte mig mere ulykkelig dengang end nu.

— — — —

Der er noget, jeg har glemt at tænke paa: — Hvordan skal jeg faa Udstillingen at se uden at risikere at møde Lennart og Dorothy? Min Hjerne famler og famler for at finde ud af dette. Overfor alle andre er min Hat, det tætte Slør og en ændret Frisure nok, men de to lader sig ikke narre. Lennart vilde kende min Gang blandt Tusinders

Ja, der er ikke andet. Det er den eneste Udvej. Jeg maa opholde mig i Nærheden og se, naar de gaar ind. Naar de forlader Udstillingen, kommer Turen til mig. Lennart vil være der hver Dag, jeg kender ham, han maa høre Folks Dom. Ogsaa jeg vil høre Folks Dom. Men hvergang jeg vil se, maa jeg slaa Sløret tilside.

— — — —

I otte Timer har jeg staaet ved Vinduet og

set Vogne køre hen og tilbage. Jeg har set Lennart springe ud og hjælpe Dorothy mellem de to er alt, som det var. Hun bar en Buket Orchideer — jeg kunde have levet en Maaned for mindre end deres Værd. Men idag vovede jeg mig ikke ind, paa Ferniseringsdagen vilde det være for farligt. Alle vore Venner og Bekendte var der. Imorgen vil jeg se deres Navne i Bladene. Imorgen gaar jeg derind. Hvor gerne betalte jeg ikke med Resten af min Smule Liv, om jeg blot for én Time kunde erhverve mig den Naadegave at se paa Lennarts Billeder med en Kunstners Blik.

Hvilket Held, at dette Hotel ligger vis à vis Udstillingen. Men jeg kan kun blive her i to Døgn, det er mig for dyrt. Det er mig meget for dyrt. Godt, jeg sparede næsten Tusind Francs op ifjor, det kommer jeg ikke til at gøre oftere. Mit Legeme kan ikke opretholdes paa den Maade, jeg taber alle mine Kræfter.

— — — — —

Jeg drømte saa grufuldt, at Bladene skrev, det var en Skuffelse, en Tilbagegang. Ved Dag gry stod jeg op og gik ned paa Hjørnet

og hentede alle Morgenudgaverne. Gud være lovet og takket. De flyder over af Begejstring. De taler om „den lykkelige Kunstner og hans unge billedskønne Frue, Musen, der har inspireret ham“. — „Før var hans dystre Kunst forbeholdt de faa Kyndige, nu er der sket et Gennembrud, der vil lade hans Navn give Genlyd Verden over.“ „Foraaret er kommen ind i hans Kunst.“

Lennart og Dorothy er der. Nu venter jeg blot, til de kører bort, saa Hat og Slør paa og derover. Jeg er saa let, saa befriet

— — — —

Store Gud, det forfærdelige, forfærdelige Øjeblik De kom igen. Jeg hørte Lennarts syngende Latter og stod som forstenet. Jeg kunde ikke, kunde ikke røre Haand eller Fod. Dorothy maa have hvisket noget, saa hørte jeg Lennart halvhøjt sige: — Det levende Skelet, nej ved du hvad, Dorothy, nu ser du Syner ved højlys Dag!

De havde kun set min Ryg, jeg lod Sløret falde, men blev staaende, at ikke min Gang skulde røbe mig. Da, igen, hørte jeg Lennart sige: — „Det er godt, hun sidder i Pa-

ris, det vilde spolere hele Glæden for mig at møde hende her.“

Og Dorothys mørke Stemme svarede: — „Ja, ogsaa for mig. Naar jeg tænker paa hende, er det, som der var et Lig i Nærheden!“

De gik. Og jeg gik.

— — — —

Som der var et Lig i Nærheden

Det er jo ikke Vrede, jeg føler. Heller ikke Nag. Men kun et Tungsind, der synes at bøje mig til Jorden. Lennart kan ikke gøre for, at Tanken om mig er som en kold Skygge, og Dorothy er et Glædens Barn. Det er dem, der har Ret. Det er mig, der har Uret.

— — — —

Men nu er det saadan, at jeg ikke kan rejse bort. Jeg maa blive, som Forbryderen, der kreser om Aastedet. De maa ikke se mig, men jeg vil se dem.

Det kommer mig for, jeg ikke bliver ret gammel Gammel? Det er jeg. Men det kommer mig for, at mine Dage er talte. Jeg har lidt saa meget, det slider ogsaa. Hvis jeg er altfor langt borte, kan Lennart ikke

holde sit Løfte Og jeg kan ikke dø Døden, uden at have ham hos mig.

— — — —

Det er det, jeg længes efter. Man siger, Troen kan flytte Bjerge. Saa kan vel ogsaa en brændende uophørlig Længsel føre et Menneske nærmere Maalet, selv om Maalet kun er at dø!

Lennart har endnu Atelier og Vinterbolig i Byen. 57nde Gade overstiger, hvad jeg formaar, men Atelieret ligger i Fourth Avenue, det kan jeg overkomme. Nu tør jeg trøstigt tage op af Kapitalen. Lennart klarer sig uden den. Ihvertfald er den ham ikke tvingende nødvendig. Jeg vilde jo helst, der skulde være lidt efter mig — om ikke mere, saa til endnu en Række Perler til Dorothy. Perler betyder Taarer. Underligt at jeg aldrig har ejet en Perle! Var det, fordi mit Liv ogsaa uden dem var indviet til Sorgen?

Taarer? Jeg har hverken Perler eller Taarer.

— — — —

Jeg ser ham hver Dag. Atelieret vender jo mod Nord, men fra den lille Balkon har han hele Solnedgangen. Han kommer ofte

derud, og det er, som om han staar og falder i Tanker. Stundom ser jeg ham fare sammen og tage sig til Panden. Hvilke er de Tanker, der skræmmer ham? Han ser ogsaa i Retning af mit Vindu, men det hvide Gardin hænger altid ned. Gennem dets klare Masker ser jeg som gennem Øjets Net-hinde, og stundom er det, som fanger jeg Glimt af hans Sjæl.

Ved den Tid, hvor Solen gaar ned, bliver han urolig. Ofte kommer han ud med Paletten i sin Haand. Han spejder nedad Gaden, der ligger dybt, dybt nede. Pludselig bryder Smilet frem, straalende, straalende Vognen holder. Det er Dorothy. Han fører hende ud paa Balkonen og viser hende Himlens røde Flammehav. Hun læner sig op imod ham, han kysser hendes Hænder.

De staar saa højt over Jorden, at de ikke tænker paa, noget Øje iagttager deres Færd.

Det er jo ogsaa kun mig. Kun mig.

— — — —

Med Vilje sender jeg ikke Bud efter Læge. Han vilde vel tvinge mig i Seng, men jeg vil ikke i Seng. Det stikker i Ryggen og i Bry-

stet, jeg forkølede mig forleden Nat, da jeg stod ude paa fire escapen for at lytte. Der var Lys i Atelieret. Vinduerne var aabne. Der blev spillet og sunget.

Jeg ventede at se Lennart og Dorothy ude paa Balkonen, men de kom ikke. Ikke sammen. Dorothy kom ud et Øjeblik alene. Hun bredte Armene ud, som vilde hun omfavne hele Verden. Saa gik hun ind igen. Og der blev atter spillet og sunget.

— — — —

Saa, nu gaar det, som jeg ønsker. Nedad, nedad. Nu kan Lægen komme, men det nytter ikke, han vil føre mig paa Hospitalet. Jeg bliver her. Lennarts og Dorothys Billeder staar foran mig. Undertiden er det, som om de bevæger sig og træder ud af Rammen.

Jeg har lidt svært ved at samle Tankerne. Det gør mere ondt, end jeg troede.

— — — —

Der er sendt Bud efter Lennart. Her burde være Blomster, det ser saa fattigt ud. Men maaske har han Blomster med naar

han hører, jeg skal dø. Han kommer alene. Jeg har bedt ham om det. Vi to skal holde Andagt sammen foran Døden.

Jeg tog saa mange kostbare Aar af hans Liv og gav saa lidt igen. Men han har ogsaa taget fra mig uden at give. Bægge har vi meget at tilgive, thi bægge forbrød vi os mod de guddommelige Love.

Sygeplejersken har ordnet mit Haar, hun véd, jeg venter Besøg, og hun har lovet at blive inde hos Familien ved Siden af, saalænge min Gæst er her. Hun véd ikke, at naar han gaar, saa er ogsaa jeg borte. Og jeg vender ikke tilbage. Det anstrenger at skrive. Jeg maa med den ene Haand holde om den anden som Voltaire paa Sortekunstbladet.

Lennart skal vide, hvor jeg elsker ham, hvor jeg har elsket ham i alle disse Aar. Og ikke „som en Søster elsker sin Broder“. Nej, ikke saadan. Og naar han véd det, vil han tænke anderledes om mig, naar jeg er borte. Maaske vil han da tænke, det havde været godt ogsaa for ham, om han havde kunnet elske mig.

— — — —

Jeg længes, Lennart, jeg længes. Det kommer mig for, som om jeg i denne Aften vil faa Oprejsning for et helt Livs Nag og Savn. — „Du er den enetse Kvinde, jeg har elsket med min Sjæl!“ De Ord vil jeg høre igen. Han behøver kun at hviske dem ganske sagte. Det er ikke Ran fra Dorothy. Dorothy har alt det andet ogsaa Ungdommen og den gyldne Hals

.... „Den eneste Kvinde, jeg har elsket med min Sjæl!“ Jeg utaknemlige, at jeg engang var saa unøjsom, at jeg ikke syntes, det var nok.

— — — —

Saa saa saa saa Stille mit Hjerte, stille. Ja, jeg forstaar nok, Dorothy ventede Det var derfor, han hele Tiden saa paa Uret. Det var derfor, han var saa urolig. Men han danser ikke. Det er trist, han ikke danser. Han var saa mild og god, men saa fraværende.

Han klappede mine Hænder, men han saa paa Uret. Og jeg glemte at sige ham alt det, jeg havde sparet sammen.

Et helt Livs Kærlighed glemte jeg at give

ham med. Og han glemte at sige: — „Du er den eneste Kvinde, jeg har elsket med min Sjæl.“ Mon Lennart er bedrøvet, fordi han ikke danser?

Ak, Lennart, hvor Livet er trist at leve, hvor Døden er trist at dø

G Æ S T E N

Den unge Præst steg ud af Vognen og lod den køre bort. Det sidste Stykke Vej gik han til Fods. Gennem Havernes Jerngitre saa han nygrønne Plæner med Crocus og Eranthis. Pileraklerne skinnede gyldent i Solen. Muldens søde lune Lugt blandede sig med Duft af Rübis og skjulte Violer. Det var Foraar.

Pludselig tog han sig til Struben, som var han ved at kvæles, han gik langsommere, store Svedperler bristede frem paa hans Pande. Han standsede og aandede dybt. Nr. 21. Hans Blik faldt paa et hvidmalet Skilt ved Laagen. Det fortalte, at Stuelejligheden paa Grund af Bortrejse blev ledig til Juli. Den var til Eftersyn mellem 11 og 12.

Saa aabnede han Laagen og gik ind.

Justitsraad Greibe sad ved Frokostbordet. Han var længst færdig med Morgenkaffen,

men hyggede sig som sædvanlig en god Klokke-tide med Bladene. Hans Kone kaldte ham bort. Han maatte se Lottes Rose. Lykeligt smilende fattede hun om de blomsterbugnende Grene: — At tænke sig, Gerhardt, det Træ er over tyve Aar! hendes Mand klappede hende ømt paa Skulderen: — Ja, der er Held ved dine Hænder, lille Mor! Men bliver der nu ogsaa Roser nok? Den buttede Frue lo sejrstolt: — Nok? der er ikke enogtyve men syvogtyve, er der! Nu kan du jo bestemme, naar vi skal tage Resten bort! Justitsraaden betænkte sig som overfor en uhyre vigtig Afgørelse: — Hvorfor i Grunden ikke nu? Saa bliver der mere Kraft til de andre!

— Som du vil, men saa er det da bedst, vi tager de mest udsprungne, ikke? De drøftede ivrigt og omhyggeligt, hvilke seks, der skulde fjernes: — Vil du klippe dem af, Gerhardt, eller skal jeg? Men Justitsraaden havde allerede sin Guldkniv fremme: — I Kvindfolk med Jeres Saks! En skønne Dag, skal vi se, skærer du Brød med Saks istedetfor Kniv! — Nu driller du igen med den Tranchersaks, men du maa da indrømme,

den er god til Fuglevildt! Pas paa, Gerhard, skraat, ellers forbløder Stilkene! — Lad du kun mig, Ellen, jeg er vant til det, der er mere svært!

De seks Roser laa i Karmen, og Træet saa ud, som var det ikke rørt. Fru Greibe tog den svære Urtepotte i sine Arme: — Ih, hvor er den tung! Tag den, Gerhard, jeg kan ikke! Justitsraaden flyttede smilende Planten tilbage, men udbrød i det samme: — Det var da baade Synd og Skam! Fru Greibe græd højt: — Hvor kunde du ogsaa, Gerhard! Han saa meget brødebetyngt ud: — Herregud, Ellen, det var jo ikke med Vilje! Og desuden — Lotte gør sig saamænd ikke den Umag at se efter, om der er én mer eller mindre!

— Lotte! Hun lægger jo aldrig Mærke til noget. Det er da heller ikke for hendes Skyld men for vores egen. Andre Folk stikker et Lys i Kagen for hvert Aar, vi havde vores Rose. Kan du ikke se, det hele er ingenting, naar der mangler en? Det er ligesom et ondt Varsel!

— Ondt Varsel! og det siger du, en Præstedatter! Skammer du dig ikke, Ellen?

— Jo, du har ret, jeg er ogsaa saa taabelig. Men nu ved jeg, hvad vi gør. Vi sætter alle Roserne i Vand, og saa paa Lørdag binder vi en af dem fast paa Træet. Den hører jo til, naar den har været der.

— Naa, Gudskelov da! han bøjede sig og kyssede hende ømt: — Omforladelse, Skatte-kone, jeg skal aldrig gøre det mere! Men hør, hvor bliver dog Børnene af? Her sidder jeg og venter og venter. Jeg maa sige, jeg finder det lidt hensynsløst, naar de véd, jeg er kommen hjem.

Fru Greibe smilede smaadrillende: — Du kan tro, det er af bare Hensyn, de bliver borte. De tror naturligvis, du har saameget at fortælle mig, at de er helt tilovers. Men det kommer der af at rejse bort. Naar Kat-ten er ude, véd du, spiller Musene paa Bordet. Sæt du dig nu pænt her hen og fortæl mig om Begravelsen og alting — nej, vent et Øjeblik, medens jeg faar Roserne i Vand!

Lidt efter sad Parret i den store, med Forhøjning og Balustrade forsynede Karnap, hvis Vindusrunding var saa fyldt med staaende og hængende Planter, at den lignede en hel Løvhytte. Mellem to magelige

Armstole stod Fru Greibes Sybord: — Naa, er det saa ikke godt at være hjemme igen?

Justitsraaden dampede løs paa sin Hjemmepibe, medens Fru Greibe flittigt syede paa en lille hvid Battistkrave: — Du svarer ikke, holder du maaske mere af at være i Hamburg?

Hun blev slaaet af Alvoren i hans Tone, da han langsomt svarede: — Ja, vi har det godt her — vi har det altfor godt!

— Altfor godt! Man kan ikke have det altfor godt. Det gælder bare om at skønne paa, hvor godt man har det, og det gør vi da, Gudskelov!

— Ja jo, det gør vi. Men jeg tænker paa, om jeg alligevel ikke skulde have ventet ti Aar til, inden jeg saadan satte mig hen med Hænderne i Skødet. Jeg har aldrig følt mig mere rask og stærk. Igrunden er det vist uforsvarligt!

Fru Greibe bruste op: — Uforsvarligt! Har du ikke arbejdet i din Tid saa godt som nogen? Aldrig undte du dig Hvile, hverken Søgn eller Hellig. Og hvorfor? For at naa dit Maal. Nu har du naaet det, og nu kalder du det uforsvarligt Men hvis du begyn-

der at kede dig! Hvis du ikke har nok i Børnene og mig, saa Hun fandt ikke Eftersætningen.

— Ellen, du véd jo meget godt, at jeg har nok i Jer. Du véd ogsaa, at jeg aldrig længes tilbage til den Tid, hvor jeg kun var hjemme, naar jeg var saa træt, at jeg ikke kunde have Glæde af Hjemmet. Det er ikke det, men

— Men? Saa kom da med de hemmelige Tanker, du gaar og brygger paa. Hvad er det saa?

— Ja, det er ikke saadan at sige. Jeg er ikke helt klar over det selv i Grunden. Det er det er en Slags Angstfølelse. Ligesom, jeg vil sige, Mareridt ved højlys Dag.

— Angst Mareridt! hvem er du bange for?

— Ikke nogen bestemt, og ikke noget bestemt. Jeg synes blot, vi har det for godt. Ingen blev skabt til lutter Glæde. En Dag maa der ske noget En Dag slaar Lynet ned.

Fru Greibe lod Sytøjet synke: — Gerhardt, jeg tror rentud, du er syg! Saadan du taler. Lynet slaa ned Er vi ikke

sunde og raske? Har vi ikke Børnene? Har vi ikke Penge nok? Hvad kan der ske for os?

— Det er jo netop det, jeg ikke véd

— Er det Døden, du tænker paa? Jeg er ikke bange for Døden, ikke det bitterste. Saa godt som vi har haft det. Og naar vi er borte, staar Verden som før. Lotte har Mario, og længere gaar hendes Tanker ikke. Naturligvis vil hun savne os — men hun er jo Barnet og ikke Forældrene. Vi har jo ogsaa gjort, hvad vi kunde, for at hun kun skulde tænke paa sig selv, ikke?

— Jo, det har vi saamænd — du ikke mindst Men sig mig, synes du ikke, hun er kommen til at se daarlig ud i den sidste Tid?

— Ikke mere end ellers om Foraaret. Hun har jo sin Blegsot, og den gaar først over, naar hun bliver gift og faar Børn.

Justitsraaden gentog Ordene: — Bliver gift og faar Børn Ja, ja naar Mario har saameget, at han kan ernære en Kone. Jeg har da hans Løfte!

— Det har du, og han tænker saamænd ikke paa at bryde det. Saa det kan have

lange Udsigter Især, naar ingen skyn-
der paa med hans Eksamen.

— Skynder paa! Du siger det som en Be-
brejdelse. Er det maaske min Pligt? Og
hvorfor skulde jeg? Kan de nogensinde faa
det bedre, end de har det nu?

— Aahnej, Gerhardt, men tror du, det er
Grunden?

— Hvad anden skulde der vel være?

— Ja, det maa du bedst selv vide. Men
hvad tror du, du vilde have gjort, hvis nogen
havde stillet dig Betingelser af den Art, da
vi var unge?

Justitsraaden saa ud ad Vinduet: — Det
er en helt anden Sag. Vi var voksne Menne-
sker. Vi længtes efter at faa vort eget Hjem
.... Og desuden tre Tusind fast om
Aaret En Far maa da have Lov at
sikre sin Datter mod Sult.

— Jeg vil ikke sige dig imod, men der
var nu andre Maader, du kunde gøre det
paa — vi har da Penge nok.

— Du snakker, som om du helst var af
med Lotte hurtigst muligt.

— Og du, lille Far, snakker, som om du
helst saa, hun blev hos os alle Dage.

— Var det maaske det værste?

— Ikke for os, men Menneskets Bestemmelse er dog at sætte Bo og stifte Familie.

— Ja, det er nu lige meget. Jeg kan ikke forsone mig med Tanken ... Jeg tror ikke, den Far eksisterer, der med Glæde giver sin Datter bort. Det er mig saa op-rørende, saa forfærdeligt ... Du kender ikke Verden, du kender ikke Mændene, man maa være Mand, Far, for at føle som jeg.

— Og jeg er nu engang kun Kvinde og Mor ... Men jeg har gennemskuet dig for længe siden. Du har ikke noget imod, at Lotte er *forlovet* med Mario, du vil blot forhindre dem i at *gifte* sig.

—Kald det, hvad du vil! Jeg bliver ikke anderledes. Fra Lotte var ganske lille, har jeg gyst for den Tanke at vide hende i en fremmed Mands Vold.

— Nej, nu bliver du snart for morsom. Fremmed Mand! Mario! Han er jo saa godt som vor egen Søn. En stor, lang god Dreng, er han, og ikke andet!

— Naa, der ser du! Du kalder ham selv Søn og Dreng! Det er netop saadan, jeg ser paa det, de er to Legekammerater, to

Søskende ... Hans Stemme klang nu lys og lettet.

— Fru Greibe syede atter flittigt: — Naa, to Søskende plejer ikke at være saa uadskillige!

— Det er bedst ikke at tale mere om den Ting. Det ligger jo dog ikke for. Det kommer vel af, at jeg har for megen Tid, og for lidt at tænke paa. Men fortæl mig nu hellere, hvad I tog Jer til, siden jeg rejste. De tre Dage synes mig en hel Evighed. Havde du Besøg af Fru Trautner? Spillede I Whist?

Fru Greibe blev rød i Kinderne: — Nej, vi fik ingen Whist. Lotte og Mario kom først hjem ved Titiden, og Lotte gik straks i Seng med Hovedpine, saa naturligvis sad Mario hos hende og skiftede Omslag paa Panden.

— Igen Hovedpine! Der er nu heller ingen Mening i den Farten om! Lotte har ikke Kræfter til det. Men saa du og Fru Trautner, snakkede I Gammelt?

Fru Greibe tøvede lidt med Svaret: — Vi blev forresten Uvenner.

— Uvenner? Du og hun! Kan du blive

Uvenner med nogen? Over hvad, om jeg maa bede? Og det siger du først nu?

— Du var saa træt efter Rejsen iaftes — du ved vel slet ikke, du faldt i Søvn uden at sige Godnat, for første Gang i mange Herrens Aar.

— Det er da ikke muligt! Omforladelse, Ellen, ja, saa maa jeg sandelig have været træt. Men hvad var det saa med din Veninde, Fru Trautner?

— Hun fornærmede mig. Der er Ting, en ærbar Kone ikke kan lade sidde paa sig. Og det er ikke første Gang, hun kommer med de Hentydninger.

— Naada! Hvad sagde hun? At Lotte var doven? At Marios Vers var noget Juks?

— Aa, du snakker! Hun sagde ... Nej, jeg vil ikke gentage det. Folk med en smudsig Fantasi ser Snavs allevegne.

Justitsraaden tog Piben ud af Munden: Sandelig, du gør mig nysgerrig! Er det ikke dig, der holder paa, at Mand og Kone skal fortælle hinanden alt?

— Ja, naar du endelig vil ... Det var over det, at Mario sad inde ved Lottes Seng.

— Det var han jo nødt til, naar hun

skulde have Klude om Panden, men hvad saa mere?

— Hun er før kommen med Finter, fordi Mario boede i samme Hus som Lotte. Det var letsindigt af os, og Folk talte om det og ... alt muligt.

— Hm! Hm! og hvad svarede saa min tapre Kone?

— Hvad jeg svarede? At der var Forskel paa vores Lotte og den Slags Kvinder, som hun maaske tænkte paa. Og saa tog det ene Ord det andet, til hun sagde, det var uanstændigt. Saa forbød jeg hende at sige et Ord mere om den Ting. Og saa sagde hun, at det var vist bedst, hun gik, og den, der ikke vil høre, maa føle ... Og saa gik hun, og jeg holdt hende ikke tilbage.

— Bravo! Bravo! Fru Trautner er et Vrøvl og en Byhøne. Det kommer der af at være Medlem af alle de Foreninger og alt det Stads. Naturligvis snakker Folk. Det er deres Ret. Naar vi blot ved, at vi handler forsvarligt. Det er dog tusinde Gange mere betryggende at have dem her saa at sige lige under Øjnene, end hvis de boede i hver sin Ende af Byen og rendte og mød-

tes paa fremmede Steder. Men man kan ikke forlange, andre skal se med vore Øjne. Vi dømmes ud fra Mario og Lotte, fordi vi ved, hvorfor to Børn de er . . Naa, saa det var det Hele! Du skal se, Fru Trautner kommer nok igen. To Barndomsveninder bliver ikke Uvenner i Jeres Alder. Men hør nu noget andet. Tror du ikke, det var godt for Lottes Blegst, om hun gjorde en Smule Husgerning? Redte sin egen Seng, holdt sit Værelse i Orden og den Slags?

— Gerhardt! Har vi ikke været lige gode om at opdrage hende som en af Markens Liljer, der hverken spinder eller syr? Jeg skammer mig tyve Gange om Dagen ved Tanken om Lotte som Husmor. Da jeg var i hendes Alder, styrede jeg Hus for Far og passede mine yngre Søsken baade med Klæder og Lektier og alt. Og se saa Lottes Værelse, naar hun gaar ud! Børste og Kam fulde af Haar, aabne Skuffer, aabent Skab, Tøj slængt over Stole og Bord. Mangler der en Handskeknep, og Laura har travlt i Køkkenet, maa du da ikke tro, hun selv syr den i . . . nej, enten kommer hun til mig — med Handsken paa — eller Mario maa til det!

Justitsraaden var ved at stoppe en ny Pibe. Han lo højt ad et Indfald, der lige meldte sig: — Nu har jeg det, Ellen, vi lader Mario gennemgaa et Husholdningskursus! Vi føjer den Betingelse til de tre Tusind om Aaret.

— Han gjorde det gerne, hvis han vidste, det vilde glæde os. Men nu synes jeg ellers ogsaa snart, de kunde være her. Det ligner dem ikke at tilbringe lange Tider ad Gangen hos din Søster.

— Hentede Josefine dem, eller tog de ud til hende?

— Jeg tænker, de blev sultne og gjorde Visit for at faa noget at spise. De gik ud igaar Morges, inden jeg var staaet op. Mario bankede paa hos mig og sagde, at de vilde i Grunewald, og saa kom Telegrammet iaf-tes, at de blev hos din Søster til idag. Du skal se, Lotte har været for træt til at gaa mere, og Mario, stakkels Dreng, har ikke haft Penge til Vogn. Lotte er jo grulig med den Ide, at hun bliver svimmel af at køre med Sporvogn.

— Jeg synes, den gode Lotte faar det med Luner. Saa kan hun ikke spise Fisk,

saa bliver hun syg, naar jeg knirker med Gyngestolen, saa kan hun ikke taale at høre Lirekasse ...

Fru Greibe fik ikke svaret, hun var helt optaget af noget ude paa Vejen. Hun bøjede Bladene tilside for bedre at se. — Gerhardt! hun hviskede, som frygtede hun, det kunde høres ned: Gerhardt, se Herren ved Laagen — jeg er vis paa, han er Præst!

— Aah, du med dine Præster.

— Han kommer herind! Hvem mon han nu skal hente Læge til?

Et Øjeblik efter ringede det. Fru Greibe gav et lille Udraab af Forskrækkelse: — Det er ham! Tænk, jeg er vis paa, det er ham! Og uvilkaarligt begyndte hun at glatte sit store bølgende Haar og rette paa Knip-
lingskraven.

Pigen bragte et Kort. Justitsraaden læste højt: Gotlieb Wolfhagen. Præst. — Bed Pastoren komme ind!

Den unge Præst bukkede og blev staaende ubehjælpssom, medens Justitsraaden spurgte, hvormed han kunde være ham til Tjeneste: — Jeg kom tilfældigvis forbi ... og saa, her var en Lejlighed ledig ... og saa tænkte jeg ...

Fru Greibes unge varme Latter klang ud i Stuen: — De er rigtig velkommen til at se Lejligheden, men det er nu først om halvanden Time. Familien nedenunder staar sent op, skal jeg sige Dem! Da hun saa den glødende Forlegenhed, der udbredte sig over hans Træk, tilføjede hun gæstfrit: — Men vil De ikke tage Plads, saa skal jeg sende Pigen ned og høre, om det maaske er belejligt nu.

Den unge Mand saa taknemligt paa hende: — Tak! Tak! Hvis jeg maa vente! Eller, De vil maaske have den Godhed at fortælle mig lidt om Lejligheden? Jeg behøver i Grunden ikke at se den ... Det er for en Ven ... Der er vel Sol? Jeg mener, meget Sol? Ordene snublede næsten over hverandre. Stuen laa badet i Sol. Solen blændede ham i Øjnene.

— Om her er Sol? Jeg skulde mene det! Justitsraaden trak en Stol frem: — Ja, hvis De ikke behøver at se Lejligheden, kan De ikke finde nogen bedre til at lovprise den end min Hustru. Hun holder snart mere af Huset end af sin Mand!

Fru Greibe rødmede som en ung Pige:

— Vi har jo snart boet her i treogtyve Aar. Det var Svigerfars Brudegave. Min Mands Far var nemlig ogsaa Arkitekt — det vil sige, dengang kaldte man sig jo Murmester. De første Aar boede han underneden. Klokken seks om Morgenen sad han ved Klaveret — aah, som han spillede Bach! Siden har Dr. Teisens boet der, men nu er han udnævnt til Overlæge ved det nye Amtssygehus i Stettin, og derfor bliver Lejligheden ledig i Utide

Justitsraaden greb ind: — Det er kønt af dig at give Pastor Wolfhagen alle de Oplysninger, men jeg skulde tro, der er andre, han har mere Brug for Han vendte sig mod den unge Præst: — De undskylder, men jeg maa løbe. Jeg skal til Øjenlægen om et Par nye Briller, og dèr maa jeg være paa Minuttet. Giv Dem god Tid saalænge, Pastor Wolfhagen. De gør min Hustru en Glæde derved. Hun har en ren Mani for Præster

— Skam dig, Gerhardt! Du gør mig jo ganske latterlig Min Mand holder saameget af at drille mig Far var jo Præst paa Landet, i Schierke, De ved, i Harzen,

og saa har man jo saa mange Minder om Nabopræsterne. Vi har nu boet i Berlin næsten treogtyve Aar, men herude i Charlottenburg er man ligesom helt paa Landet. Og jeg bliver ved at være Provinsmenneske. Hvergang jeg kommer ind i Friedrichsstrasse, løber det straks rundt for mig

— Ja, gaa du bare, du slemme Mand!

Parret smilede kærligt til hinanden. Med Haanden paa Døren sagde Justitsraaden: — Naar Børnene kommer, lad dem saa faa et Glas af den gamle Portvin, og sørg for, at de ikke render straks igen! Døren lukkede sig.

— Børnene! sagde Præsten, og hans Blik klamrede sig til Gulvtæppets Bladmønster.

— Ja, Børnene! gentog uvilkaarligt Fru Greibe: — Aah, det er Lotte og Mario! Vi har jo kun de samme. Men hvor skulde De kunne vide det? Hun lo. Det vil sige, Mario er kun paa en Maade vores Søn — han er forlovet med Lotte, men vi betragter ham næsten som vor egen. Han har jo ogsaa hverken Far eller Mor, saa jeg passer saamænd baade hans Linned og hans Strømper Ja, han er jo Søn af min Mands

bedste Ven føjede hun forklarende til.
— Kender De maaske Navnet: Mario Heilmann? Hans Digte er virkelig kønne, mange af dem, selvom de er lidt for moderne for os herude Men her skal De se

Fru Greibe puslede lidt om i Stuen og vendte tilbage med Favnen fuld af Billeder, som hun stillede op foran Præsten: — Det er det sidste, det er fra ifjor. Men der ser man ikke Lottes Smil, og det er det allerkønneste. Da hun var lille, laante de hende formelig rundt om paa Vejene her bare for at faa hende til at smile. Om lidt kommer hun, saa skal De selv se. De har da vel Tid?

Pastor Wolfhagen knugede Lommetørklædet mellem sine Hænder: — Jeg har hele Formiddagen til min Raadighed.

— Det var dejligt! Jamen saa maa De ogsaa tage en lille Kop Kaffe med paa god gammeldags Vis. I Præstegaarden havde vi altid Kaffeleden over, og ingen Gæst forlod Huset uden at prøve vore hjemmebagte Kager. De var rigtig berømt over hele Harzen, men Smørret var jo ogsaa lifligt ...

Fru Greibe gik ind for at give Pigen Besked, og da hun kom tilbage, sad den unge

Præst med et af Billederne i sine Hænder: — Ja, kan De ikke nok forstaa, vi er glade for Børnene? Vi er saadan en lille Familie, og vi fører saa at sige ingen Omgang. Lotte har heller aldrig haft en Veninde. Vi turde jo ikke sætte hende i Skole — man hører jo saameget. Og selvom det maaske ikke er helt godt for et Barn at være alene, saa ved man da, hun ikke lærer noget galt. Saa min Mands Søster læste et Par Timer med hende hver Dag. Det blev ikke til ret meget, men Gerhardt er ikke for den nymodens Opdragelse med Selvstændighed og den Slags. Hun har heller aldrig været paa et Bal. I den Ting er vi enige nok. Naar man kun har ét Barn, vil man jo helst skærme det paa enhver optænkelig Maade. Og hun har da heller ikke savnet Omgang. Bare hun havde os, var det godt. Lige til Mario kom, altsaa. For nu er vi kun Nummer to. Det er knapnok, hendes Far kan faa hende med paa en lille Tur rundt paa Vejene her han er jo saa stolt af sin kønne Datter. — Jeg er saa træt, Far! men naar Mario kalder, er Træthed og Blegsot glemt. Den Blegsot er ellers en slemme Ting. Vi har

prøvet alle mulige Husraad. Jeg tror nu paa rustne Søm i Rødvín, det kurerede vi med i Schierke, og det hjalp, men om hun rører det! Og ingen kan leve under sundere Forhold. Hver af Vorherres Solstraaler kommer ind i Huset her. Svigerfar tænkte først og fremmest paa Solen, da han byggede ... Lottes Værelse er som et helt Drivhus. Jeg kunde have Lyst til at vise Dem det Og ved De hvad, saa behøver De jo slet ikke at se Lejligheden nedenunder. De er ganske ens, paanær det, at vi har et af Dr. Teisens Værelser til Mario, det lige under Lottes

Den unge Præst blev nødt til at drikke to Kopper Kaffe og spise to Stykker af Sodakagen, der var bagt i Anledning af Justitsraadens Hjemkomst fra Hamburg. Og nu førtes han fra Værelse til Værelse. Lottes blev gemt til sidst. Fru Greibe talte og forklarede. Hun lagde ikke Mærke til, at de mørke Skygger under Præstens Øjne blev endnu dybere, hun lagde ikke Mærke til, at han gik som en Stum ved hendes Side. Hun tog ham ind i sin Tilværelse, som man i stille, fjerntliggende Præstegaarde tager

de sjældne fremmede Vandrere ind og giver dem Husly og Fortrolighed. Den stolte Mor, den lykkelige Hustru førte ham gennem høje blomsterduftende Stuer, hvor alt aandede Fred og Varme.

Han vidste, at inden ret længe, vilde de to straalende Øjne vendes imod ham, angstfuldt spørgende, vilde Hænderne gribe til Hjertet som for at hindre Dødshugget i at ramme.

De stod i Lottes Stue. En Vinranke var ført ind fra Haven og snoede sig opad den ene Væg. De hvide Møbler var polstret med lyst Silkestof. Over Sengen laa et Tæppe, hvidt i Bunden, helt oversyet med Blomster i kulørt Silke, et Værk tydende paa uendelig Flid og Kærlighed. Præstens Hænder berørte Tæppet med samme Bevægelse, hvormed man gør Korsets Tegn over en Død.

— Se, sagde Moderen, det er sat sammen af mange Stykker! Jeg begyndte derpaa, da Lotte blev født. Først skulde det være et Vuggetæppe, derfor er Blomsterne saa bittesmaa. Gerhardt plukkede dem til mig om Søndagen, og jeg tegnede dem. Jeg syede altid, naar Lotte sov. Hver

Blomst har sit Minde. Da Lotte blev større, morede det hende selv at samle Blomster til sit Tæppe. Aurikler holdt hun især af, derfor er der saamange af dem. Og Silken er ægte — jeg arvede den fra min Bedstemoder, den er fra Kina

Præsten stirrede ned paa Tæppet, som var det en blomstrende Eng, i hvis Græs han havde tabt en kostbar Ring.

— Og nu er jeg ved at lave et Tæppe til Lottes første Barn men det er en Hemmelighed for min Mand. Jeg tror virkelig, det er den eneste Hemmelighed, jeg har haft for ham. Han kan nemlig ikke lide at tænke paa, at vi engang skal af med Lotte

Hun trak Præsten hen til den aabne Balkondør: — Her stod Lottes Vugge hele den første Sommer — ja, vi har den da endnu, vi har alle Ting fra den Tid. Nej, De maa komme helt hen! Se engang, dernede, lige under Lottes Værelse, bor Mario. De skulde bare se ham klatre herop, han er smidig som en Kat. En Aften, da Gerhardts og jeg var ved at vande i Haven, stod Lotte her i hvid Kjole og med Haaret løst over Skul-

drene — hun havde lige vasket det — og Mario hang i Armene i Balustraden og talte med hende. Det saà saa yndigt ud. Akkurat som i „Romeo og Julie“ Nej, nu skal De høre! De kender da „Romeo og Julie“? Den unge Præst bøjede Hovedet, hans Tanker var langt borte.

— Mario havde faaet sit første Digt optaget i Simplicissimus og var ude af sig selv af Glæde over Pengene. Han købte saa Billetter til os alle fire til „Romeo og Julie“ — udmærkede Pladser i første Parket. Vi var saa glade og fornøjede. Jeg var nu helt henrevet af Stykket. Jeg skal sige Dem, hjemme i Præstegarden plejede Far altid om Aftenen at læse højt for os af de Store og Shakespeare er dog en af de allerstørste. Ikke? Men midt i det Hele bliver Gerhardt urolig. Og vil De saa tænke Dem, tager han Lotte i Armen og siger: — Rejs dig, det er ikke noget for en ung Pige! Og der hjalp ingen Kæremor. Ud maatte vi, saa flovt det ogsaa var for de andre Menneſker. Og den arme Mario, der kun havde tænkt paa at glæde os Men paa den anden Side var Gerhardt jo i sin Ret, man

kan ikke være varsom nok med Ungdommen

Præsten aabnede Munden som for at tale, men han fik intet Ord over Læben. Fru Greibe pludrede videre om løst og fast: — I sin Tid var det saamænd mit højeste Ønske, at Lotte skulde have en Præst, men Mennesket spaar, og Gud raar!

Sagte gentog den unge Mand Ordene: — Mennesket spaar, men Gud raar! Saa-
dan siger vi hen i Vejret. Men naar vi først
staar overfor noget, der er helt anderledes,
end vi havde tænkt og haabet, saa siger de
færreste: Din Vilje ske!

— Nej, det er sandt Enhver tror sig
til syvende og sidst den klogeste Straks
da Lotte kom til at holde af Mario, var in-
gen af os glade for det, og nu kunde jeg
slet ikke tænke mig at undvære ham. Men
vi har jo ogsaa været heldige i alle Maader.
Ser De, Mario bor jo underneden, men han
tager alle Maaltider hos os, saa vi kender
ham jo ud og ind. Og paa den anden Side
kan de unge aldrig ønske sig en bedre
Tilværelse

Præsten fulgte Fru Greibe tilbage til Dag-

ligstuen. Bag hende sagde han stille: Unge Mennesker higer dog altid efter eget Hjem!

Moderen drog et lille Suk: — Det er netop det, min Mand og jeg ikke er helt enige om. Jeg er tilbøjelig til at synes som De, men min Mand vil ikke høre tale om den Mulighed. Og i Grunden, som de har det her, er jo næsten det samme som et eget Hjem. Lotte slipper alle en Husmoders Bryderier, og Mario, det kære Menneske — hvad skulde han gribe til med en Indtægt, der daarligt nok rækker til Lommepenge?

— Præsten sagde med samme lave Stemme: — Man burde ikke lade to unge Mennesker, der elsker hinanden, bo under samme Tag. Det er at lede dem i Fristelse!

Fru Greibe var lige ved at give et iltert Svar, men tog sig i det: — Siger De ogsaa det! Ja, ja, De kender jo ikke Børnene. Men her skal De se vor Stolthed. Det Album forærede min Mand mig paa Lottes Daabsdag, og hvert Aar siden har vi sat et nyt Billede derind Ja, De synes vist, jeg er en taabelig Kone, der ikke kan tale om andet end mit Barn. Men jeg tror nu, det kommer af, at Gerhardt og jeg

altid har været saa glade for hinanden, saa vi ligesom har haft Raad til at gaa og hæge om Lotte. Og ved De, et Enestebarn Og aldrig har hun jo gjort os en Sorg, saa længe hun har levet. Undertiden farer det igennem mig, at vi gør Uret i denne Afgudsdyrkelse, for Lotte er jo kun et Menneske, en ganske almindelig lille Pige, og saa bestemmer jeg, at nu skal det blive anderledes. Alle de Planer man saadan klækker ud — men der bliver blot ikke noget af dem. Bare som nu at tørre Støv af eller se til med Bagningen eller vande Blomster — men naar det kommer til Stykket, nænner jeg ikke at lade hende røre sig til noget Nej, De maa ikke se Album'et indeni, før min Mand kommer tilbage, det er ham saadan en Fryd at vise det frem

Den unge Præst havde fra Bordet taget et af de indrammede Billeder og stod som i Tanker med det i Hænderne. Fru Greibe udbrød forbavset: — Men Deres Hænder ryster jo! Han slap hastigt Billedet: — Det er det er Nervøsitet Og Moderen smilede: — Men De synes, Lotte er yndig, ikke? Han bøjede Hovedet: — Indrøm

saa, at de to Børn nok kan bo under samme Tag!

Han svarede alvorligt: — Der kommer altid den Dag, hvor Barnet ikke mere er Barn!

En fin, blufærdig Rødme skød op i Moderens Kinder, da hun genmælede: — Jeg forstaar Dem godt, men det er for mig, som Lottes Mor, en saa meningsløs Tanke

Præsten sagde: — De har en Plante staaende i Deres Vindu, den er med Omhu vendt mod Solen. De vander den og fryder Dem over at se den trives. De er lykkelig for hvert nyt Blad, der skyder frem. En Dag sætter Planten Knop — og Knoppen springer ud. Solen har kysset dens Hjerte Ved nogensinde en Mor, naar det Øjeblik kommer, hvor Solen kysser Barnets Hjerte?

Uden ret at ville det, greb Moderen Billedet, som Præsten ufravendt betragtede, som om det var hende imod, at den fremmede Mands Blik hvilede paa det: — Jeg ved ikke jeg er vist gammeldags, men det generer mig at drøfte den Slags Ting Skal vi ikke før tale om noget andet?

Men Præsten trak Vejret dybt: — Vi behøver ikke at tale om noget andet Har De mon nogensinde tænkt over, hvilken Fristelse og hvilken Fare, De i Kærlighed og Uforstand har udsat de to Børn for?

Fru Greibe begyndte at føle sig utilpas: — Jeg siger Dem jo, saadan er min Datter ikke Jeg venter hende hvert Øjeblik, saa skal De høre Jeg vil spørge hende ligefrem Nej, nej, det kan en Mor jo ikke. Men min Mand kan tale med Mario Det er jo ganske latterligt! Jeg er vis paa, Lotte har ikke Anelse om saadan noget. Hun er saa uvidende som et lille Barn

Præsten rejste sig som for at tage Afsked: — Sæt nu, at Fristelsen var kommen over de to og Fristelsen var dem for stærk?

Den lille Frue syntes helt majestætisk, nu, da hun rejste sig: — Pastor Wolfhagen, jeg *forbyder* Dem at tale saadan i Forbindelse med min Datter! Sig i Guds Navn, hvad De vil om min Svigersøn, men hold Lotte udenfor. Jeg ved hører De, jeg ved, at selvom Mario skulde glemme de Hen-

syn, han skylder Lotte og os, saa var hun ikke hans Forlovede en Time længer.

Den unge Præst gentog sagte, som om han ikke havde hørt Fru Greibes Indven-
ding, Ordene. Der var en usigelig bange,
bønlig Klang i hans Stemme: — Sæt Fri-
stelsen var kommen over dem, og den var
dem for stærk?

Fru Greibe gik et Skridt henimod Døren:
— Gid dog min Mand var her Det er
syndigt af Dem at tale paa den Maade. Det
er, som om hele min Glæde gaar i Stykker
.... Jeg kender ikke min egen Stue igen.
Der er kommen noget ondt, hæsligt herind
.... Gaa, Pastor Wolfhagen, jeg beder Dem
derom Jeg ved meget godt, De taler i
al Almindelighed, men husk jeg er
Lottes Mor!

Han overhørte Ordene og Bønnen deri:
— Hvem har saa Ansvaret?

Moderen foldede sine Hænder: — Pastor
Wolfhagen, nu har Gerhard og jeg været
gift i næsten treogtyve Aar, og i al den Tid
har jeg ikke gennemgaaet, hvad De frem-
mede Mand tvinger mig til at gennemgaa.
Men De spørger, og jeg skal give Dem Svar:

Hvis Lotte var en falden Kvinde, var hun ikke mere min Datter!

Der blev en Pavse, tung og trykkende som Luften, før det store Uvejr bryder frem. Endelig brødes den af Præsten: — Er det en kristen Kvinde, der taler saaledes?

Opbragt til det yderste svarede Fru Greibe: — Og taler en Præst saaledes! De skulde aldrig have været Præst De, som ikke kender Forskel paa Godt og Ondt. De hører naturligtvis til den Slags Menne-sker, der tillader alt. De synes vel, man har Lov at lyve og stjæle og ihjelslaa, bare man føler Trang dertil Hun standsede brat og lyttede: — Aah, Gudskelov! Gerhardt! Gerhardt! Hun raabte Navnet ud i Vaande, og et Øjeblik efter hastede Justitsraaden ind: — Her er jeg jo, Ellen, du raabte, som om der var sket en Ulykke? Hvor er Lotte? Jeg var saa vis paa, de var kommen. Hvad er der i Vejen, du ser jo helt forstyr-ret ud?

Fru Greibe forsøgte med uhyre Anspæn-delse at tage sig sammen: — Det er Pastor Wolfhagen, som aahnej, det er mig, der er en dum gammel Kone Hun

strakte sin Haand ud mod Præsten: — Tilgiv, jeg blev saa hidsig!

Justitsraaden saa raadvild fra den ene til den anden: — Hvad er der sket? Du plejer saa sandelig ikke at lave Scener, naar vi er alene, endsige da overfor fremmede Lad mig høre, hvad det er, der saadan har bragt dig ud af Fatning!

Han lagde Armen beskyttende om hendes Liv, og hun lænede sig trygt ind mod ham og sagde mellem Smil og Taarer: — Du vil skænde paa mig, naar du hører, hvor taabeligt, jeg bar mig ad

Præsten henvendte sig til hende: — De bar Dem ikke taabeligt ad, Frue. Det er kun altfor naturligt, at De følte Dem oprørt af min Dristighed. Men jeg beder Dem tro, at det ikke var min Hensigt at krænke Dem ...

Justitsraaden saa mere og mere himmelfalden ud: — Herregud, saa tal dog ikke i Gaader! Lad mig høre, hvad det drejer sig om!

Præsten tog Ordet: — Vi talte om den Fristelse, der ligger i at lade to unge Elskende bo og sove under samme Tag og jeg opkastede det Spørgsmaal: — Hos hvem

ligger Ansvaret, hvis de Unge bukker under for Fristelsen?

Justitsraaden rettede sig: — Jeg haaber ikke, Pastor Wolfhagen talte om Mario og Lotte?

Præsten svarede simpelt: — Er Deres Datter og Svingersøn andet og mere end to unge Mennesker, der elsker hinanden og . . . lever under samme Tag?

— Ja, undskyld, Hr Pastor, men har De ytret Dem saaledes, forstaar jeg fuldtvel min Hustru. Jeg vil nødig glemme, at De er vor Gæst, og derfor beder jeg Dem indse, at for os er vor Datter en ukrænkelig Helligdom!

Den unge Præst stod og saa frem for sig, og i hans Blik var en saadan Smerte og Raadvildhed, at bægge Ægtefæller samtidig fik den inderligste Medlidenhed med ham. Justitsraaden tilføjede forsonende: — Kære unge Ven, bliv ikke vred over vor Æmfindtlighed. Vi lever her i vores Hjem midt i denne Have som paa en øde Ø. Intet og ingen bringer os ud af vor stille Tilværelse. Den ene Dag, ja det ene Aar gaar som det andet. Vi staar vist i Grunden stille og la-

der Tiden løbe fra os. Derfor er det, at de Begreber, vi engang har faaet rodfæstet i vort Indre, ikke lader sig rive ud, selvom de er nok saa forældede.

Fru Greibe hjalp ham: — Og nu faar De sletikke Lov til at gaa, før De har set bægge Børnene De er sikkert paa Vej

— Vi kunde da gaa nedenunder og telefonere til Josefine

— Nej, det er ikke værd. Vi ved dem jo i gode Hænder Hun blev opmærksom paa Præstens forvandlede Ydre: — Men hvad gaar der af Dem, Pastor Wolfhagen? Er det vores Skyld? Eller har De selv Sorger og Bekymringer?

Den unge Mand bøjede Hovedet: — De fleste Mennesker har vel deres Kors Min Stilling fører med sig, at jeg kommer i Berøring med megen Sorg og Nød.

Fru Greibe sukkede: — Ja, det kan jeg vide, men Deres Stilling fører ogsaa med, at De kan hjælpe andre Mennesker til at bære Sorgerne. Fortæl mig noget om Dem selv — nu har jeg hele Tiden kun talt om os og vort. Hører De, fortæl om Dem og Deres Gerning. Eller fortæl om det, der netop piner Dem nu?

Pastor Wolfhagen vendte sig bort og saa ud gennem Vinduet.

— Se, den Rose forærede min Mand mig, da Lotte blev født, se, den har blomstret hvert Aar siden

Præsten søgte at fæste sit Blik paa Rosen, brændende, svidende Taarer blindede ham. Da han atter vendte sig om mod Forældrene, var der et underlig forklaret Udtryk i hans Ansigt:

— Ja, jeg vil betro mig til Dem. Jeg vil intet fordølge Ja, en Præsts Kald er ofte rigt og ophøjet. Der findes vel ikke renere Glæde end den, der stundom times en Præst, naar det forundes ham at lette Byrden for et Menneske, der er ved at segne. Men stundom føles Kaldet som et Aag, som en Møllesten om Halsen. Da er det, hverken Tro eller Vilje hjælper. Man føler sig saa uendelig ringe, saa ussel og magtesløs overfor al den Sjælenød. Da er det, man fortvivler

— Det, som nylig er hændet mig, er nærved at knuge mig til Jorden. Jeg siger til mig selv: — Det er Fejghed, det er Svaghed. Men igen spørger jeg op i Vorherres Him-

mel: — Er det din Vilje, at *jeg* skal knuse et Hjemms glade Forhaabninger, at jeg skal brede Mørke, hvor alt var som den klare Dag. Skal jeg som en Bøddel radbrække Glæden, føre Øksehugget mod den rene Lykke? Jeg? Og hvorfor netop jeg? Jeg spørger. Ingen svarer. Og inderst inde, dybest inde, ved jeg, at som det er, er det ret og rigtigt.

— Ja, jeg vil fortælle om det, der piner mig, saa jeg ikke ved mine levende Raad. Men De maa give Dem gode Stunder, det kan vare længe, inden jeg faar sagt alt, hvad der brænder mig paa Samvittigheden De maa være overbærende De maa tilgive mig ja, tilgive

— Jeg har en Veninde fra Barneaarene. Hun delte min Tilværelse, indtil hun valgte den Mand, hun elskede. Hun har selv Børn, men derved er hun ikke standset. Hun føler sig som Mor for alle de Børn, der fødes til Verden i Synd og Sorg og Vrede. Hendes helligste Tanker gælder dem. Hun lader de stakkels forvildede Kvinder komme til sig og taler til dem, indtil de forstaar, at det, de bærer i sig, ikke er nogen ond Byrde,

men et levende vidunderligt Klenodie. Hun taler til dem, saa de forstaar, at det ufødte Barn ligger ved deres Hjerte som Kristus ved sin Moders med Glorie om Panden. Hun taler til dem, saa de, der tænkte paa at give sig Forbrydelsen i Vold, jubler over den Naade, der skal vederfares dem, at føde et Barn, et Menneske til Verden. Ingen Aften finder hende saa mødig, at hun ikke beredvillig midt om Natten staar op, naar det gælder at bringe øjeblikkelig Hjælp til en af disse Ulykkelige. Hun har oprettet et Hjem for fødende Kvinder, og hun har oprettet Hjem for Mødre med spæde Børn. I Kraft af sin utrættelige Menneskeglæde grunder hun Tusinder af lykkelige Hjem, der uden hende havde været som rygende Ruiner Saadan er Anna. Og jeg mener, at Vorherre nu og da lader et Menneske, en Kvinde, fødes med et Hjerte mere kærlighedsvarmt og kærlighedssejrende end vore stakkels bedrøvede bange Hjerter, paa det, at vi skal styrkes og lære at sprede Glæde og glemme og tilgive

Præsten havde ranket sig. Hans Blik lyste. Solen ramte hans Øjne, og han slog dem

ikke ned. De drak den ind som Blomster, der var lukkede i en lang Nat og med hellig Undren ved Daggry oplader deres Indre for Morgenrødens nye Lys.

Justitsraaden sad med sin Hustrus Haand i sin. Stuens Stilhed blev højtidelig. De følte bægge, at udenom dem og indeni dem var noget ved at fuldbyrdes, noget uhyre, majestætisk, uafvendeligt, noget, der var højere end Glæde og dybere end Sorg

Præsten talte, stundom langsomt og dvælende, stundom rivende hastigt, som havde han et Maal, der skulde og maatte naaes, inden det var for silde.

— Da Anna og jeg var Børn sammen, drømte vi om en Verden uden Synd og Sorg, og vi digtede tusind skønne Planer. Livet skilte os i en vis Forstand, da hun giftede sig, men hun glemte aldrig vore Barndomsdage. Hun lærte mig at finde mig selv. Gennem hende modnedes jeg til Mand Det Sogn, hvor jeg er sat til at virke, er fattigt, og selv er jeg uformuende. Hvad jeg kan hjælpe, er saa lidet, saa uendelig lidet, i Forhold til, hvad der trænges. Men naar jeg er mistrøstig, tager Anna min Haand og

følger mig en hel Dag igennem. Hvor hun kommer, lukker hun Solen ind — og den bliver tilbage, længe efter at hun er gaaet bort.

— Til Gengæld faar jeg nu og da Lov at fjerne en Sten fra hendes Vej Den unge Præst saa hen paa de to, der sad lyttende i Forventning om det uafvendelige. Han saa dem ikke. Fru Greibe lagde frygt-somt sin Haand paa hans Arm, og det var, som vaktes han af en god Drøm. Han for sammen og blev nærværende.

— Det er saadan mellem Anna og mig, at naar hun siger: Kom! saa kommer jeg, og naar hun siger: Gaa! saa gaar jeg Hun sendte Bud, at jeg maatte ufortøvet komme. Det var i Aftenstunden, i den stille Time hun helst forbeholder sin Mand. Jeg traf hende i et Oprør, der var hendes rolige Natur fjern. Hun sagde til mig: — Der sker en Ulykke, og jeg kan ikke forhindre det!

— Hvert Øjeblik ringede Telefonen. Alle kommer de til hende om Raad og Hjælp. — Hvergang greb hun den i samme Angst og Spænding. Hendes smaa Børn blev bragt ind for at sige Godnat. Hun kyssede dem og

græd. Pludselig sagde hun: — Jeg vilde ønske, jeg kunde tage hendes Angst paa mig. Jeg vilde ønske, jeg kunde føde Barnet for hende. Hun er saa svag og saa uforstandig Endelig samlede hun sig og fortalte det Usandsynlige, der kun blev til Sandhed, fordi hendes Læber udsagde Ordene: En ung Mand var kommen til hende Dagen i Forvejen og havde betroet sig til hende. Han frygtede, at hans Brud var frugtsommelig. De boede i samme Hus. De tænkte ikke paa at begaa Svig mod Mennesker, der troede paa dem. Men de var i samme Hus. Naar Stjernerne skinnede, saa de ikke kunde sove for al den Glans, gik de hen til Vinduet og talte sammen, hun bøjede sig over Karmen for at se ham, og han vendte sit Ansigt op imod hendes. Deres Hænder strakte sig ud og naaede sammen. Og der kom en Nat, hvor Kærligheden tog Magten fra dem. Men de var tvungne til at tie. De havde ingen Ret til at bringe Uro over de to, der viste dem Godhed og Tillid. Og det, som først vaktes i tankeløs Leg under Himlens hvide Stjerner, blev snart som en Ild, der brændte uden Ophør. De

tænkte ikke mere paa, at de bedrev Synd mod sig selv ved som Tyve om Natten at stjæle sig til det, der senere var deres retmæssige Ejendom. Deres Lidenskab var vakt. Han var sig sit Ansvar bevidst, men den unge Pige tænkte kun i det søde flygtige Nu. Saa tav han for ikke at skræmme hende. Hun var opdraget i Kærlighed og Uvidenhed. Intet Nu tænkte hun paa, at deres Elskovsleg kunde sætte Frugt. En skønne Dag blev hans Uro vakt. Han iagttog hende — uden at turde tale. Han nænnede det ikke. Han vovede det ikke. Nu kom han til Anna for at bede om Raad. Hun forlangte, at han skulde gaa til en Læge og lade hende undersøge straks

Den unge Præst standsede og tørrede sin Pande. Han saa sig om, som søgte han nogen, der kunde hjælpe ham. Justitsraaden sagde: — Jamen, De tager Dem ogsaa Verden altfor nær! Lad dog Menneskene hver sørge for sig. Det har vi gjort alle Dage, min Hustru og jeg. Vi har levet her med vores Barn og for vores Barn. Vi har set andre Mennesker, men vi har ikke taget dem ind i vort Liv. Naturligvis gives der

Kvinder som den Stakkel, De taler om, Kvinder som Mænd, med utøjlede Liden-skaber, men jeg lader dem blive, hvor de hører til. Jeg holder mit Hjem rent, jeg holder mit Hjem helligt. Hvis sligt passerede i vort Hjem, for en af vore Tjenestepiger, saa vilde jeg — eller Mor dèr — gøre hvad vi kunde for at lade hende slippe saa nemt over Affæren som muligt. Men det vilde ikke berøre mig. Jeg føler Afstanden mellem dem og os for stor. Jeg dømmer dem ikke. Hvad andet kan man vente af Stakler fra elendige Hjem? Men fortæl nu videre om Deres to forvildede unge Folk

Præsten rystede paa Hovedet: — Jeg tror, mine Ord falder i Stengrund Justitsraaden svarede: — De vil da ikke forlange, at vi skal finde den Slags uhumske Ting tiltalende?

— Jeg forlanger intet, men jeg skammer mig over, at mine Ord er saa fattige

Fru Greibe sagde lidt utaalmodigt: — Hvad sagde saa Lægen?

— Lægen? Lægen sagde, at Barnet kunde ventes hver Dag

Fru Greibe slog Hænderne sammen: —

Nej, hør, véd De nu hvad! Det passer ikke. Saadan noget véd man da! Saadan noget kan ikke holdes hemmeligt Enhver véd dog, hvordan en frugtsommelig Kvinde ser ud

Præsten blev flammende rød: — Det er, som jeg siger: Det Usandsynlige er i dette Tilfælde Sandhed. Selv Lægen var slagen af Forbavselse

— Og Pigen?

— Hun faldt om paa Gulvet. Men da hun kom til sig selv, skreg hun som et vildt Dyr og forlangte, at Lægen skulde hjælpe hende til at dø. Hun vilde gerne dø, blot Sandheden kunde skjules for hendes Forældre.

— Fru Greibe sagde lidt usikkert: — Jeg troede ikke, man tog den Slags saa alvorligt i de Kredse

Justitsraaden gik henimod Døren: — Undskyld mig et Øjeblik, jeg gaar nedenunder for at telefonere

— Gaa ikke Gaa ikke! Men Døren slog i.

Fru Greibes Aasyn fik et forunderlig spændt Udtryk, hun ligesom lyttede baade efter noget, der foregik langt borte og nær-

ved: — Naa, og saa? Hvad saa? Præsten vred sine Hænder: — Det er for sent Ogsaa han lyttede. Tydelig hørt Opringningen, saa blev alt stille.

Fru Greibe bad, som for at korte Ventetiden: — De maa virkelig fortælle Slutningen af Deres Historie. Hvad blev der saa af de to unge?

Præsten stillede sig tæt hen til Fru Greibe. Hans Læber bævede som paa et Barn, der kæmper med Graaden: — Anna turde ikke indlægge hende paa Fødehemmet, før hun havde fortalt sine Forældre, hvad der forestod De lovede at lade hende vide, hvorledes Forældrene tog det Men nu, de var gaaet, blev hun angst, den unge Pige skulde gøre en Ulykke paa sig selv

Fru Greibe lyttede atter langt bort: — Véd man saa ikke mere om dem? Tydeligt hørt Afringningen. Fru Greibe havde rejst sig. Hendes Øjne udvidede sig. Blodet trak sig langsomt tilbage fra Ansigtet. Hørte hun, eller hørte hun ikke Præstens Ord: — De gik paa Gaden den hele Nat Ud paa Morgenens kom de til Kliniken, Barnet blev født og

Justitsraaden styrtede ind: — De er der ikke De de har ikke været der De har ikke været hos Josefine Hvorfor taler du ikke? Hvorfor siger du ikke noget?

Fru Greibe stemte bægge Hænder fast mod Sybordet. Hun rokkede frem og tilbage. Hendes Moderinstinkt havde endelig fattet Sammenhængen

Den unge Præst gik henimod hende, famlende som en Blind. Overfor hendes Smerte faldt han sammen: — Tilgiv! han bøjede Knæ: — Tilgiv! Jeg havde ikke Kraft! Jeg var ikke min Gerning voksen

Fru Greibe ænsede ikke hans Ord: — Hvor er mit Barn?

— Spørg ikke saadan, Ellen, du véd jo ikke, om vi om vi har et Barn mere eller om en om en Skøge har kaldt sig vor Datter

Den unge Præst sprang op. Han rettede sig i Magt og Myndighed, som stod han for Alteret. Han lagde sin Haand paa Faderens Mund: — Stille, stille! Fred med den Døde!

Et Skrig skingrede gennem Rummet. Saa fulgte den lange Stilhed.

Justitsraaden vaklede hen til den unge Præst. Han greb ham i Skuldrene: — Hvor er han Tyven Morderen, at jeg kan kræve ham til Regnskab? Svar, siden De véd alt, véd De vel ogsaa det? Og han tog ham i Struben, som saå han rødt. Men inden den unge Mand gjorde Mine til at tale, stod Fru Greibe ved sin Mands Side. Hendes Røst bragte ham til at løsne sit Jerngreb: — Ti, Gerhard, eller du taler dig selv til Doms! Mario er hverken Tyv eller Morder. Skylden for Lottes Synd og Død kommer kun over os. Vi og vi alene bærer Ansvar. I vor Egenkærlighed trodsede vi Naturens Love. Vi hindrede dem i at sætte Bo Vi lukkede vore Øjne for ikke at se. Og vi vidste ja, vi vidste at Solen havde kysset deres Hjerter

Justitsraaden veg tilbage. Det var, som saa han ind i Lys, der blændede og blændede, til alt blev sort Mørke.

— Vi? Du siger vi, Ellen Du vil dele med mig Du vil tage Halvdelen af min Skyld? Aah du du Ja, saadan er det Det er Straffen Nu ser jeg. Det er Straffen Jeg vilde

have hende for os alene Ingen fremmede

Fru Greibe tog sig til Panden. Hun talte til Præsten: — Barnet?

Og den unge Præst svarede: — Barnet lever

Fru Greibe lukkede et Nu sine trætte Øjne, saa gik hun ind i Sideværelset og sagde til Pigen: — Tag Vuggen ned fra Loftet og red den op!

Hun vendte tilbage til de to, der stod paa samme Plet: — Lad os saa komme hen efter Lotte og hendes Barn

ERASTA

— Hvis jeg troede paa noget overnaturligt, sagde hun, havde Tilværelsen været lettere for mig. Men jeg har aldrig, endikke som Barn, haft svageste Tendens i Retning af Religiositet. Erasta ikke heller. Vi var inderligt fortrolige, fortrolige paa en Maade, som kun Søstre kan være det. Det faldt mig ikke ind, at Erasta var syg, langt mindre at hun skulde tages fra mig. En Nat vaagnede hun med et Skrig. Jeg drejede op for Lyset og spurgte, hvad der var i Vejen. Hendes Øjne var vilde af Rædsel: — Jeg drømte, at en Slange bed mig i Ryggen!

— Du maa have følt en Nervesmerte et Sted, sagde jeg og strøg hende over Panden, til hun sov ind. Et Par Uger efter gentog det samme sig, og jeg blev lidt urolig. Efter tredje Slangedrøm bragte jeg hende til Læge. Dødsdommen var fældet. Hun led af

en fremskreden Nyresygdom, der var intet Haab. Erasta blev holdt i Uvidenhed. Hun selv troede og skulde tro, det var en Bagatel. Jeg fulgte Sygdommens Gang — jeg led for os bægge. Lægen havde antydnet, at en Operation muligt kunde forlænge Livet Maaneder, maaske Aar, men jeg kunde ikke tænke mig min elskede lille Søster under Narkose flænget i med Knive Man vil sige, det var Uret. Maaske

Ingen Nat sov jeg roligt. Aldrig var jeg sikker for det vilde Skrig: Slangen! Og Erastas lille hvide Ansigt med det underligt gustne Skær af Skræk og Smerte. For mig blev Slangen noget haandgribeligt. Jeg kom til at hade den lyssky dødbringende Sygdom, der snigende tog Ophold i hendes fine, spæde Legeme og spyede Gift i hendes Blod.

Da alt var forbi, da min lille Søster havde Fred, faldt jeg sammen. Mine Nerver havde baaret mere, end de kunde. Længe efter følte jeg mig som Vrag paa Sjæl og Legeme.

To Foraar gled mig forbi, uden at jeg havde Glæde deraf. Altid kredsede Tankerne om min søde lille Søster. Jeg længtes jeg længtes efter hende. Hvor jeg gik, var

det, som om vore Samtaler hang i Luften om mig, gribe dem kunde jeg ikke. Verden forekom mig ganske øde. Jeg længtes efter Erastas Person, efter hendes Stemme, Atmosfæren, der omgav hende, Smilene, Pludseligheden i hendes Væsen

Paa dette Tidspunkt mødte jeg en Mand, der ønskede at knytte sin Skæbne til min. Det var ikke Bedrag, naar jeg sagde, jeg elskede ham. Men jeg kunde ikke give ham, hvad jeg ikke ejede: den dybe Forstaaelse, der havde været mellem Erasta og mig, baade i Tale og Tavshed. Han følte det, men hans Taalmodighed var uden Grænse. Han, der aldrig havde set min Søster, fandt sig i, at hun var vore Samtalers eneste Genstand. Han haabede paa Fremtiden. Jeg opgav alle Haab. Dengang ønskede jeg — som Lægemiddel — at kunne hengive mig til Religionens Trøst. Jeg gik i Kirke. Jeg læste i Biblen. Jeg indlod mig med Mennesker, der troede paa Sjælevandring. Det hjalp ikke, min Hjerne var for klar.

Ikke engang i Drømme kom Erasta til mig. Det var, som om hun havde glemt mig. Det gjorde Sorgen saa blind og tung.

En Nat vaagnede jeg. Det kom mig for, at noget rørte sig under min Hovedpude, jeg fornam en næsten umærkelig Skælven. Jeg lyttede, men mine Øren fangede kun det stille sydende Sus fra Hovedpuden. Nu skælvede det igen. Lige under mit Baghoved. Noget levende var i min Nærhed. En Mus, tænkte jeg. En Mus gør ingen Fortræd. Jeg vilde vise mig modig, vilde lade det fremmede Væsen i Fred. Med ét fyldtes mit Baghoved — det var en rent fysisk Fornemmelse — med vanvittig Skræk: Det var ikke, kunde ikke være en Mus. Saa megen Kraft havde ingen Mus. Dog besluttede jeg ikke at røre mig — vistnok var jeg ogsaa ude af Stand dertil. Det bevægede sig. Det flyttede sig ned mod Nakken, der hvor Haaret hører op. Mod min Vilje, og uden selv at vide hvorledes, havde jeg Haanden deroppe og greb om noget haardt, klamt, levende, modstræbende. Jeg sprang ud af Sengen, men jeg slap ikke Taget.

Først nu aabnede jeg Øjnene og saa, det var maanelyst. I min venstre Haand holdt jeg en Slange, en mørk, spændstig Slange, der rakte næsten til Jorden. Saa fast var mit

Tag og saa højt oppe ved Hovedet, at den ikke kunde røre sig. Hvilke Tanker, der drev mig, véd jeg ikke, men med den Aandsnær-værelse, som Angsten kan give, greb jeg pludselig med højre Haand om Halen paa Slangen og huggede Hovedet lynsnart mod Servantens Marmorkant. To Gange, tre Gange. Jeg hørte den knusende Lyd. Legemet blev slapt i min Haand. I det samme saa jeg Erasta, min lille Søster, rejse sig op i Sengen, gnidende sine Øjne og smile: — Jeg drømte saa godt, at du fangede Slangen, nu skal den aldrig bide mig mere!

Saa først, ved det voldsomme Indtryk af Gensynsglæde, vaagnede jeg og begreb, at det hele havde været et Mareridt af en Drøm. Men Drømmen var for grufuld til, at jeg kunde beholde den hos mig selv. Jeg betroede mig til den Mand, med hvem jeg et halvt Aar senere giftede mig.

Drømmen undrede ham ikke. Han vidste, hvad jeg havde lidt under og efter Erastas Sygdom, og forklarede Drømmen som et Tilbageslag af Angsten fra hine Dage.

I mine Hænder vedblev jeg at have Fornemmelsen af det klamme, modstræbende,

muskelspændte Slangelegeme. Jeg fik Skræk for mine egne Hænder.

Vi giftede os, og en Tid faldt jeg til Ro i en vis vemodig Tryghedsfølelse. Om Natten, naar jeg — som saa ofte hændte — laa vaa-gen, var det velgørende at høre min Mands sunde, regelmæssige Aandedrag. Jeg var lykkelig og taknemlig. Men snart begyndte Rastløsheden at komme over mig. Om Dagen længtes jeg efter Natten. Om Natten stred jeg sygt for at naa Dagen igen.

Lægen foreslog en længere Rejse. Min Mands Arbejde forhindrede ham i at ledsage mig, men han bragte Kærlighedsøfret at lade mig rejse alene. Han planlagde for mig en Verdensrejse, ordnede alt forud i de mindste Detaljer og med en aldrig svigtende Omhu. Kun maatte jeg love at følge Planen og ikke af nogen eller noget lade mig forlede til at ændre Ruten. Han havde selv i sin Tid rejst meget og havde saavel Venner som Handelsforbindelser over den ganske Verden.

Et Par Maaneder tilbragte jeg i Ægypten, derfra gik jeg gennem Suez til Indien. Paa Skibet traf jeg nogle engelske Officerer, der skulde til Delhi for at overvære den engel-

ske Konges Kroningsfestligheder. Deres Skildringer af Indiens gamle Hovedstad gav mig Lyst til at rejse did, men jeg mindedes mit Løfte og slog Tanken hen. Vi skiltes, og jeg fulgte min givne Rejseplan, til Lysten paany meldte sig. I et Brev forklarede jeg min Mand, hvad der drev mig til at bryde Løftet, og beskrev ham Vejen, jeg vilde tage. Indien fængslede mig over al Maade, jeg kunde ikke se nok. Alt talte til min Barn-
doms Fantasi. Jeg kom mig for, som et Blad, der bæres af Vinden. For Sikkerheds Skyld, skøndt jeg ikke rejste med mange rede Penge, anskaffede jeg mig foruden den Dolk, jeg i mange Aar havde baaret, en let Browning Revolver. Erasta og jeg havde som Børn ude paa Landet skudt Glaskugler ned fra Taget. Erasta, der var den behændigste, entrede som en Kat henad Tagryggen og lagde dem med bestemt Afstand. Vi stod saa nede paa Gaardspladsen og ventede, til Solen begyndte at lyne i Glaskuglerne, saa først kunde vi se dem, og nu begyndte Væddeskydningen. Jeg var altsaa en øvet Skytte, omend jeg aldrig havde deltaget i nogen Jagt.

Som jeg nærmede mig Delhi, blev Festforberedelserne mere og mere synlige. Driverne førte mægtige Elefanter forbi. Deres Legemer var bemalet med Sølv og Guld og Farver, saa de saa ud, som var de behængt med pragtfulde Tæpper. Paa Sletterne i Omegnen øvede hele Regimenter sig paa Paradegallop. Jeg saa Kameler, der paa Afstand lignede vildt flygtende Strudsehorder. Hele Befolkningen var i Feberspænding af Festglæde.

For Tiden var Erasta næsten ude af mine Tanker. Da kom jeg forbi en Have omgivet af en høj hvid Mur. Man fortalte mig, at i det hvide Marmorpalads, jeg kun skimtede mellem de mørke Træer, boede en Rajah, der var saa rig, at han havde ladet alle Vinduer — af Bjærgkrystal — indfatte i Dukatguld, i dette allerfineste Guld, som fra London hver Uge i glat afslebne Barrer afsendes til Indien.

Erasta elskede Guld. Hun havde lange Tider brændende ønsket en af disse Guld-barrer som Legetøj for sine fine, urolige Hænder, og jeg havde alvorlig tænkt paa gennem en Londoner Børsherre at skaffe

hende Ønsket opfyldt. Ved at høre om Rajahens Guldvinduesrammer, blev hun mig atter helt nærværende. Jeg saa ikke mere Landskabet. Festforberedelserne blev mig met Et ligegyldige, ja ubehagelige. Helst var jeg vendt om.

Istedetfor at tage til Delhi, standsede jeg i en lille Landsby et Par Mile derfra. Jeg forhørte mig naturligvis og erfør, at det eneste Værtshus var indrettet paa europæiske Gæster. Mit Værelse, der laa nede ved Jorden, var ved en spansk Skydevæg uden Dør delt i to. Det inderste, mod Gaarden, var Badeværelse. Medens jeg ordnede noget i min Kuffert, følte jeg mig iagttaget. Roligt gik jeg over og skød Væggen tilside, dels for at se, om jeg var alene, dels for at undersøge Badekummen. I det samme sneg to Skygger sig ud af en Dør. Det var de to sædvanlige Indere af allerlaveste Kaste, som gaar den fremmede til Haande. Jeg vidste, de maatte ikke lade sig se, og at jeg havde saa lidt at frygte af dem som de af mig. Jeg vidste, at de var saa bange for Berøring med fremmede, at hvis min Skygge strejfede dem, medens de var ifærd med deres arme

Maaltid, maatte de kaste dette bort som vanhelliget og sulte til næste Dag. De listede bort for ikke at se mig og for ikke at sees af mig.

Alligevel betoges jeg af en sælsom Uro. Allehaande Tanker fra Barndommens Mørkeangst strømmede ind paa mig. Jeg huskede, hvorledes — ofte — Erasta havde lagt sin Haand paa mit Hjerte og jeg min paa hendes for gensidig Beroligelse, naar Maanen og Mørket stredes i vort Soveværelse. Jeg huskede vor Rædsel, naar vi gik inde i Skoven, hvor de gamle Træer faldt om af sig selv, og Lugten af Petroleum dunstede op overalt. Man havde fortalt os, at Vildsvinene paa visse Tider var farlige. Alligevel ønskede vi altid at vide et i Nærheden — som en Beskyttelse mod Træernes truende Susen og Røddernes hemmelige Faldgruber.

Saadanne Skove findes vel kun i Polen...

Efter Badet gik jeg til Ro Det var mig ikke muligt at spise. Jeg havde en kvælende Fornemmelse i Halsen. Ved Sengen anbragte jeg baade Dolk og Revolver. Pludselig kom jeg i Tanker om de smaa Kort, hvormed

Erasta under Sygdommen saa ofte havde lagt Kabale. Jeg havde selv givet hende dem. Hun havde leget med dem den sidste Nat, to Timer før hun døde. De laa i et rødt Safiansetui og forlod mig aldrig. Nu tog jeg dem frem og prøvede at lægge en Kabale. Den vilde ikke lykkes. Og jeg saa for mig Erastas travrige Øjne og hendes Hovedrysten, naar den ikke vilde gaa op. — Hvad ønsker du, hvis den gaar op? spurgte jeg ufravigeligt, og ufravigeligt svarede hun med et indadvendt Smil: — Det er min Hemmelighed! Senere har jeg ofte tænkt paa, at hun anede Dødens Komme, og at Ønsket havde med Liv og Helbred at gøre — men det er kun Gætning. Vi var jo saa fortrolige. Jeg kendte hvert af Erastas Hjerteanliggender. Ak

Jeg slukkede Lyset og faldt snart i Søvn. I Drømme, eller vaagen — jeg véd ikke hvilket — hørte jeg Erastas Stemme, for første Gang i mere end to Aar: — Vaagn op, Maritska, vaagn op! Det lød hviskende men indtrængende. Jeg var saa tung i Hovedet, at jeg helst havde svaret: — Lad mig sove! Men igen hørte jeg: — Maritska, Ma-

ritska, vaagn op! Erasta stod bøjet over mig, hun var i Natkjole. Jeg saa hendes spæde Skikkelse tegne sig gennem det tynde Stof. Hendes Blik var stift rettet mod mine Øjne, som vilde hun stirre mig lysvaagen. — Hvad er der, Erasta? Og pludselig var jeg udenfor Drømmen og vidste, det maatte være en Drøm: — Du er jo død Erasta, Søster, sig, er du da ikke død? Hun blev ved at se paa mig, Fornemmelsen af Tyngde i mit Hoved blev stærkere, jeg mærkede selv, at jeg mistede Bevidstheden. Lidt efter vaagnede jeg igen. Jeg følte nu tydeligt — men som noget, der egentlig ikke angik mig — nøjagtig samme Skælven under Baghovedet, som jeg engang for mange Maaneder siden saa levende havde drømt.

Som dengang tænkte jeg: en Mus! Men næppe var Tanken blevet mig klar, før hele den fjerne Drøm og dens ganske Forløb stod for mig saa klar som den trykte Side i en Bog. Jeg vidste, hvad der vilde ske. Næsten triumferende afventede jeg, at den lette Skælven skulde tiltage og blive saa stærk, at jeg til mig selv maatte sige: Dette

kan ikke være en Mus. Saamange Kræfter har en Mus ikke.

Rigtigt. Det kom, som det skulde. Det bevægede sig nærmere ned mod Halsen — og nu mærkede jeg i Nakken, der hvor Haaret hørte op, en afskyelig, klam Kulde. Jeg var som lammet. Min Haand handlede uden bevidst Sammenhørighed med min Hjerne. Den greb om det runde genstridige fugtige Væsen. Den holdt fast, knugende fast. I Haanden var en selvstændig Fornemmelse af overmenneskelig Kraft. Haanden mente at kunne knuse, mase Dyret alene med sit Greb.

Et Øjeblik, og Haanden og jeg vidste, dette var umuligt. Min højre Haand var fri. Jeg stod ude paa Gulvet, jeg følte med et vist Behag den tørre ru Maatte under mine nøgne Fødder. Lys og Tændstikker laa paa Bordet, men Værelset var mørkt som et Gravkammer. Med én Haand kunde jeg ikke aabne Tændstikæsken, stryge Tændstikken af og tænde Lyset — især ikke uden den Risiko at slippe det Greb, hvoraft Liv og Død ahang.

Med højre Haand famlede jeg frem, til

jeg naaede Pladsen, hvor Dolk og Revolver laa. I sin Tid — i Drømme — havde jeg taget fat med højre Haand om Halen, sluppet med venstre og knust Dyrets Hoved mod Servantens Marmorplade. Nu drømte jeg ikke, Slangen viklede sig om min Arm, men Grebet hvormed jeg holdt den, spændte alle Muskler i min Arm saa stenhaardt, at jeg egentlig intet sansede. Først da dens Hale trængte op i Ærmet og kildede mig i Armhulingen var jeg ved at faa ondt af Væmmelse. Jeg vaklede ikke mellem Dolk og Revolver. Min Hjerne ramtes af Erin-dringslyset: I Mørke saa jeg for mig de skinnende Glaskugler paa Tagryggen. Saa jeg Erastas lyksalige opadvendte Ansigt omrammet af viltet Haar.

I Mørke fyrede jeg, Skud efter Skud, uden at tænke, alle seks Kugler af. De fire gik — som jeg senere erfør — ind i min egen Haand, splintrende og flængende, de to ramte Slangens Hoved, men ogsaa de blev siddende i min Haand.

Man fandt mig paa Gulvet, den døde Slange maatte vikles af min Arm.

Den ene Kugle havde ramt Giftkirtlen og

senere strejft et Blodkar i min Haand. Lægen sporede Tegn paa Forgiftning, og min skamskudte Haand blev for Sikkerheds Skyld sat af.

Medens den engelske Konge, som Kejser af Indien holdt sit Indtog i Delhi, laa jeg i Saarfeber og fantaserede om Erasta. Lægen benyttede mit første klare Øjeblik til at erfare min Mands Navn og Adresse, og telegraferede uden mit Vidende. Min Mand meddelte, at han ufortøvet begav sig paa Vej.

Da han kom, var jeg længst rask. Ikke som før, nu var jeg helt rask. Tanken om Erasta forfulgte mig ikke mere som en rugende Sorg, men som et vidunderlig sødt Minde — som en evigt duftende Rose.

Det levende Liv og min Mands Kærlighed havde sejret over Dødsskyggerne.

Ofte har jeg prøvet at finde en naturlig Sammenhæng mellem Drømmen og Virkeligheden, det er ikke lykkedes mig, og det vil sikkert aldrig lykkes. Men det gør jo i og for sig intet. Jeg lever videre i den gode Forvisning om, at min yndige lille Søster har Fred, og at hendes Sjæl er overalt, i

Skyerne, i Solstraalerne, i Blomsterne, i mit eget Hjerte og — ikke mindst — i min Mands Kærlighed

— — — —

Den unge Frue tav. Hun bar endnu Armen i Bind. Hendes Mand bøjede Hovedet og sagde med uendelig Ømhed: Alle mine Ønsker er gaaet i Opfyldelse. Jeg har kun et tilbage, og det er uopfyldeligt. Jeg vilde saa gerne blot et eneste Nu have set Erasta, for at kunne dele hende helt med dig!

Den unge Frue gjorde en Bevægelse med venstre Arm, som trykkede hun et Barn til sit Hjerte. Hun smilede og aandede et næppe hørligt: — Hvem ved maaske Og de saa hinanden i Øjnene, smilende, forstaaende.

GAADENS LØSNING

Jeg havde strejft om i Grækenland den sidste Maanedstid. Havde redet paa smaa venlige og muntre Muldyr ind gennem Olivenlunde og højt, højt opad Bjergene til det snehvidt lysende Delphi. Jeg have staaet ved Castales Kilde og hørt mit eget Hjertes Nynnen til Lyden af Vandets Rislen ned gennem den smalle Klipperift, havde fra Amfiteatrets Marmorsæder skuet ned over Bjerget, udover det blaa Hav. Jeg havde spist Hyrden Paraschevas fede brankede Faarekød og siden, tørstende, bidt i en umoden Figenkaktus, saa alle Piggene blev siddende i min Mund. Der sad de, til de selv fandt paa at arbejde sig ud.

Jeg havde vandret mellem Ruinernes sidste Rester nede i Olympia. Paa de smaa Høje rundtom laa Sne, men i de jordskælvsplintrede Mosaikgulve groede himmelblaa

og blodrøde Anemoner, hvide Callaer og vilde duftende Orchideer.

Nu var jeg atter i Athen. I Kongens Have laa de nedfaldende Mandariner og raadnede. Smaabørnene sloges med dem, de flød om i Springvandskummen. Dagene var saa blide, det var lige i Juleugen.

Jeg gik paa Posthuset for at spørge efter Breve; der var mange. Min slette Vane tro flaaede jeg dem op paa Stedet, gennemfløj Indholdet og gemte dem atter. Jeg vilde læse dem siden oppe paa Akropolis udenfor en af de underlige Grotter, der syntes mig mere eventyrlige end alle Oldtidens Temp-ler. Et af Brevene stak jeg ulæst i Tasken uden at aabne det. Jeg kendte ikke blot Skrift men Indhold. Det var jo evigt det samme: To Menneskers Lovsang over deres Lykke.

Langsomt steg jeg op paa Akropolis. Ak, Børnene havde idag taget mine Huler og legede Røversoldat! Saa gik jeg helt op. Mod Sædvane var der ganske mennesketomt. Jeg satte mig paa et af de solbeskinne-ede Tempeltrin. Stilheden var saa dyb, at jeg begyndte at fornemme Luftens Susen for mine

Øren. En Fugl fløj henover mit Hoved, en stor, sort Fugl. Den sejlede bort over Byen, i Retning af Hymettosbjerget.

Jeg tog Brevene frem og læste dem nydende, eftertænksomt, gemmende det bedste tilsidst. — Brevet fra Antonia, min lykkelige Veninde. Hvor ofte havde jeg ikke spøgende sagt til hende: — At du ikke staar frem og vidner for hele Verden, at Lykken ikke er en taaget Drøm, en bristende Boble, der maa gaa itu, naar den en Tid har holdt sig svævende, men varm levende Virkelighed! Og jeg havde tilføjet: — Eller du kunde rejse rundt og holde rigtige Foredrag om ham og dig, du vilde tjene saamange Penge, at I bægge kunde faa alt, hvad I ønsker Jer!

Jeg foldede Brevet ud. Der lagde sig 'en Taage for mine Øjne. Der steg Kulde op fra Jorden, der sank Kulde ned fra Himlen. Jeg kunde ikke læse videre. Indholdet af de første Sætninger lammede saavel min Sekraft som mine Tanker.

Hvis dette var muligt, da var intet mere umuligt. Der var ingen Taarer i mine Øjne, men jeg sad og stirrede ind i den graa Taage, der hedder: det Ubegribelige.

Ja, dette var ubegribeligt, ikke blot for mig men for hende, for alle. Det var en Gaade, hvortil Nøglen syntes kastet i Havet paa et Sted saa dybt, at ingen vilde kunde naa Bunden og hente den op.

Antonias Skrift, der ellers var stor og klar, var i dette Brev rystende, og Bogstaverne krøb sammen som i Gysen over det, de havde at fortælle. Linjerne buede ind og ud. Der manglede Ord, og Ord var stavet galt.

Helst havde jeg krammet Brevet sammen i min Haand og kastet det fra mig og prøvet at glemme dets Indhold. Men det vilde være samme Fejghed som at gaa forbi et Dyr, der mishandles, fordi man ikke kan taale Synet af Lidelse og ikke har Mod til at skride ind.

Jeg blev siddende, til Solnedgangens Kulde drev mig bort. Paa Vejen ned mødte jeg en hel Række Kærrer og erindrede pludselig, at der samme Nat skulde være Fest med kulørte Lamper og Fakler mellem Tempelsøjlerne. Enken efter den store Udgraver Schliemann var Festens Indbyder, hele Kongefamilien havde lovet at deltage.

Hjemme paa Hotellet læste jeg Antonias Brev igennem Gang paa Gang. Det var langt, forvirret og fuldt af Gentagelser som de fleste Breve fra Kvinder, der er overvældet af pludselig Ulykke.

Tanken om Misforstaaelse var udelukket. Hendes Mand havde forladt hende og ønskede Skilsmisse uden at angive nogen Grund. Han holdt sig skjult et eller andet Sted i Udlandet, og ikke hverken Slægt eller Venner vidste hvor. Det eneste Brev, der efter Ugers og Maaneders fortvivlede Venten var kommen hende i Hænde, bar Poststempel fra forskellige Byer. Han var aabentbart fast besluttet paa ikke at røbe sit Opholdssted.

Antonia havde ikke skrevet til mig før, da hun til det sidste havde haabet at faa ham tilbage — eller at modtage Budskabet om hans Død ved et Ulykkestilfælde. Nu trængte hun til at meddele sig til En, og denne ene blev mig, Veninden fra Barndomsaarene.

I Slutningen af Brevet skrev hun: — Lægen siger, jeg maa tage mig sammen, ellers bryder min gamle Sygdom frem paany. Men hvad gør det? Jeg har intet andet Ønske

end Døden, og dog kan jeg ikke dø, før jeg ved Grunden til det, hverken min Hjerne eller mit Hjerte kan fatte. Blot min Forstand holder. Til Tider er det, som om alt løber rundt for mig. Der maa jo være en Grund. Men hvad har jeg gjort? Hvad er der sket, siden han ikke vil se mig mere? Ikke høre fra mig? Han skriver, han vil være ude af mit Liv. At jeg skal glemme ham

Saa godt jeg formaaede, skrev jeg nu et Brev til Antonia og bevidnede hende min dybe Medfølelse, men jeg var ude af Stand til at finde Ord, som kunde trøste eller hjælpe til at opklare. For mig var Gaaden ligesaa dunkel og forfærdende som for hende.

Jeg havde jo dog set det første Møde mellem disse to, der syntes skabt for hinanden, der, trods deres forskellige Individualitet, udgjorde den lykkeligste Enhed blandt Mennesker. For mig laa den eneste Forklaring i den Mulighed, at Manden var bleven sindssyg. Men i saa Fald burde han jo opspores og bringes tilbage.

Medens jeg sad der paa Hotellet, prøvede

jeg at genkalde i Erindringen, hvad jeg vidste om de to, men jo mere jeg samlede, jo mere ubegribeligt forekom det hele mig.

Hvilke Ofre havde ikke disse to bragt hinanden og deres Kærlighed? Antonia tilhørte en af de gamle Embedsslægter, der i Kunstneren uvilkaarligt ser en Pariah. Hun var bleven opdraget med den yderste Omhu og havde paa Grund af nedarvet Kultur tilegnet sig Kundskaber, der gjorde hende fremragende. Hun var meget ombejlet, men lod ganske ufølsom for alt Kærlighed vedrørende, indtil han kom. De mødtes i Paris, og jeg havde altsaa overværet dette første Møde. Det var ved en større Fest, hvor der blev danset. Antonia vilde gaa over Salen i en Pavse, men standsede pludselig, som om nogen kaldte paa hende, vendte sig og blev staaende. Eigil Thune kom fra den anden Side, let svajende, som gik han endnu i Takt efter Musiken, der var ophørt at spille. Han gik lige hen imod hende. Da han var næsten henne, løftede han uden at vide deraf Armene op og bredte dem ud. Hun stod endnu og ventede. Han lagde sine Hænder

paa hendes Skuldre, og de saa paa hinanden.

Den Aften fulgte Antonia ham til hans Atelier — og blev hos ham. Det var en Skandale, saa Familien havde intet andet at gøre end at indvillige i deres Ønske om øjeblikkeligt Ægteskab. De erklærede begge, at deres Forbindelse var evigtvarende ogsaa uden Kirkens Baand, og at Ceremonien udelukkende blev foretaget af Hensyn til hendes Forældre. De blev saa viiede i en lille Kirke paa venstre Seinebred. Familien kunde efter Skandalen daarligt forlige sig med Svigersønnen og endnu mindre, da de hørte, at de Unge vægrede sig ved at stifte Hjem. De paastod, at deres Hjem var under det Tag hvor de tilfældigt var for en Nat. Vagabondtilværelsen tilfredsstillede dem bægge. De ønskede kun at drage fra By til By Verden igennem med den mindst mulige Kuffert. Det endte snart med fuldstændigt Brud med Slægten. Et Par Aar efter rejste de til Amerika.

Han var et af de fornøjeligste Mennesker, jeg har mødt. Hans Evne til at drage Glæde ud af alt var enestaaende. Han afskyede

Penge paa en ganske barnlig ubekymret Maade, og noget af det første han gjorde efter Indgaaelse af Ægteskabet, var at frasisige sig og Antonia al Arv fra begge Sider. Han var ogsaa uden Ærgærrighed og uden synderlig Energi. Friheden var hans Gud. Han tilbad den, og han tilbad Antonia.

Brevene fra Antonia var fulde af skælmiske Smaatræk fra deres Gøglertilværelse. Snart var de i Besøg hos en af Millionærerne i Newport — Eigil Thune havde jo den store Guldmedalje fra Salonen i Paris, hans Navn havde europæisk Klang — og de levede en kort Tid som Fyrster, indtil han en skønne Dag fandt det uudholdeligt og flygtede til et usselt Værelse i New York, hvor de kunde „gaa med bare Ben og i Badekaabe hele Dagen“. Snart boede de oppe i Bjærgene i en forladt Hytte, som de udsmykkede med Mos og med hastigt malede Landskaber paa de nøgne Vægge, og hvor de levede af de vilde Kaniner, han skød, og hun efter bedste Evne tilberedte, og af Grønt som de fandt i Mark og Skov. Det hændte, at de maatte nøjes med stjaalne Gulerødder.

Hans Billeder faldt overordentlig i Smag, men det passede ham kun saare sjælden at gøre dem færdige. Antonia var ikke den, der opmuntrede ham til at arbejde. Hun elskede hans Kunst, men hun elskede hans Person højere, og naar hun såa, at han var lykkelig uden at arbejde, var det ogsaa godt.

Det var tydeligt, at hun steg ned til ham og ikke omvendt. Hans Meninger blev hendes. Hun søgte med en elskende Kvindes Selvforglemmelse at skabe sig om i hans Billede. Af Naturen var hun pinligt ordenselskende, dog fandt hun sig til Rette i en planløs Gøglertilværelse, der ikke engang hvilede paa et solidt Grundlag af Kærlighed til simpelt Liv. Det kunde hænde, at han fik Lyst til at bruge Penge, og i Løbet af en eneste Time var alt slaaet om. Begavet, videbegærlig og kundskabsrig, som hun var, opgav hun dog alt aandeligt Arbejde. Han ansaa det for en Skam og unyttig Daarskab for en Kunstner at medføre Rejsebøger, naar han var paa Rejse — hun fik samme Syn.

Hendes Smag var for dæmpede Farver og meget tilbageholdende Optræden, han el-

skede høje Farver og Larm, og hun omformede sig i Klædedragt og Væsen for at behage Elsker-Manden.

Hun gav saaledes meget, men hun modtog i fuldt Maal til Gengæld. Efter ni Aars Ægteskab klagede hun i Brev over, at Dagene var saa korte, og Nætterne gik saa hastigt: — Naar man er lykkelige som vi, burde Tiden staa stille!

Deres hele Livsførelse bragte Eigil Thunes Navn i Glemmebogen. Der havde engang været en Maler af det Navn, var han død eller levende, eller var han hørt op at male? Kun de faa Venner fra gammel Tid vidste mere.

Saa kom Sygdomsaaret. Og det bragte alle os, der før kun havde taget Eigil Thune for god som Antonias Mand, til at beundre og højagte ham. Antonia havde skrantet lidt, men i sin Lykke ikke ænset det, før hun faldt sammen, og der maatte hentes Læge. Det var en Hjertesygdom, og Livet stod paa Spil. Sygdommen var allerede saa vidt fremskredet, at Øjnene var begyndt at træde uhyggeligt frem. Eigil Thune havde en Samtale med Lægen, men Antonia erfor

intet derom dengang. Nynnende kom han hjem, dansede rundt med hende og gav sig til at pakke Kuffert. Hun troede, det gjaldt en eller anden lille Udflugt, men han sagde: — Vi rejser til Europa! Hun troede, det var Spøg: — Og Pengene? — Vi maler os frem! Og han tog straks samme Aften fat paa et nyt Billede, der henad Morgen var saa færdigt, som hans Billeder plejede at blive. Næste Dag var Billedet solgt — ikke til en Pris, der stod i Forhold til, hvad han kunde vente, eller hvad han kunde opnaa, hvis han henvendte sig paa de rette Steder. Men Eigil Thune var, som han var. For ham var den nærmeste Kunsthandler lige saa god eller daarlig som enhver anden.

De rejste. I to Aar rejste de fra Sted til Sted, altid i Bjergegne, men ikke i de store Højder. Antonia selv mærkede kun Sygdommen som Træthed.

Hvor de kom hen, fik de det ordnet, saa hun kunde ligge ude i Solen om Dagen, naar hun var for træt til at gaa. Eigil stillede sit Staffeli op og malede og fortalte hende muntre Historier og fløjtede eller sang for hende. En Dag havde hun ingen

Lyst til at rejse sig for at gaa ind. Han bar hende. Siden bar han hende ind og ud, ofte lange Strækninger, for at hun kunde ligge, hvor der var smukke Udsigter eller kølig Skygge. Hun led af Søvnløshed. Han satte sig paa Sengekanten og spillede Kort og Billedlotteri med hende. Han erklærede, at det sletikke trættede ham. Altid havde han Penge nok. Var der noget, hun ønskede, fik hun det uden Tøven.

Paa dette Tidspunkt skrev hun i et Brev følgende: — Jeg har Fornemmelsen af, at jeg er en Sæbeboble, som den kære Gud har blæst lige ind i Solen. Jeg svæver rundt i en Lykkefølelse, der er saa berusende, at jeg kun ikke begriber, jeg ikke faar Hovedpine Dagen efter. Altid er Eigil glad — ikke som ét Barn, men som en Skare af Børn, der pludselig faar Sommerferie midt om Vinteren. Han finder paa de utroligste Ting for at more mig, men de morer ogsaa ham, ellers var de jo ikke fornøjelige. Forleden spændte han et Tov ud mellem to Træer og gik paa Line — du ved, han er saa smidig — fordi jeg sagde, det altid stod for mig som en af Barneaarenes største Glæder at se

Linedansere. Han samler Skovjordsbær til mig hver Dag. Hvis jeg bad ham tage Stjærnerne ned, er jeg vis paa, han fik tømret en Stige sammen og kom ned med Lommen fuld. Er det at være syg, vil jeg gerne være syg hundrede Aar. Men det mest rørende er alligevel, at Eigil, der ikke kan fordrage at læse, sidder og læser Nietzsche og Rousseau for mig

De rejste og rejste, og Antonia kom sig. Først bagefter erfør hun, at Lægen havde sagt til hendes Mand, at der kun var Haab om Helbredelse under den Forudsætning, at han i et Par Aar sørgede for, hun ustandseligt skiftede Opholdssted, og at enhver Bekymring blev holdt borte fra hende.

Det havde han formaaet. Men med hvilke Ofre! Han havde malet Billeder, i Dusinvis, i Skokkevis, og, medens Antonia sov, var han gaaet rundt blandt Kurhotellernes Gæster og havde solgt dem for, hvad man vilde give — som en Kolportør, der gaar rundt med gamle Klæder. Han havde ikke kunnet give sig Tid eller samle Tankerne til at arrangere sig fornuftigt med en eller flere Kunsthandlere. Han gav al sin Tid til Antonia.

Og han malede sig Sjælen ud af Livet. Med Billeder havde han betalt Bolig og Ophold. Med Billeder havde han betalt Lægerne. Han var gaaet fra Dør til Dør i Landsbyerne og havde solgt Billeder til Bønderne for Priser, som man ikke kunde erhverve sig Olietryk for.

Og medens han saaledes, overanstrengt af Arbejde, havde været martret af Dobbeltangsten for Antonias Liv, og for at skaffe de nødvendige Penge, havde han været „som en Skare af Børn, der har faaet Sommerferie midt om Vinteren!“

Var dette ikke Udslag af en Kærlighed, der var ubrydelig, saa var hele Tilværelsen dog en Meningsløshed.

Jeg huskede deres Besøg i Hjemlandet, inden de rejste tilbage. Eigil Thunes Omhu for Antonia var som en gammel Ven sagde „mere værd end hele Salomos Højsang“. Men samtidig indsaa vi, der havde kendt og fulgt hans Kunst, at Eigil Thune som Kunstner var sunket ned til det tomme Rutinemaleri. Der var ikke Sjæl i hans Billeder. Der var kun de friske glimrende Farver, men de virkede ikke mere som Ud-

slag af Inspiration, Billederne var tomme, golde.

Vi talte om, hvorvidt Antonias Sygdom havde nogen Skyld, eller om det var den nødvendige Følge af hans Udvikling.

De rejste atter til Amerika. Et halvt Aar forløb, og Antonia skrev til mig, at for første Gang under deres Ægteskab skulde hun være alene. Eigil havde besluttet at foretage en Studierejse til Florida, og da Lægen mente, at nu havde hun bedst af Ro, blev de enige om at udholde Savnet et Par Uger eller tre.

Fra det Øjeblik, da Eigil forlod Huset, hvor hun stod grædende og viftede Farvel, hørte hun intet, før Brevet kom, der meldte hans Ønske om Skilsmisse.

Hvor havde han været? Hvad havde han oplevet? Hvilken Kvinde havde faaet en saadan Magt over ham, at hun kunde bringe Antonias Billede til at blegne?

Jeg var træt af at gruble, træt af den ørkesløse Leden efter Forklaring paa det Uforklarlige. Jeg gik ud paa den lille Balkon, hvorfra jeg tilvenstre saa det pragtfuldt oplyste Akropolis — et Syn, der vir-

kede mere som Drøm end som Virkelighed — og hvorfra jeg til højre saa Hymettos-bjerget med dets lille Kloster paa Toppen. Deroppe brændte et eneste svagt Lys — brændte det mon foran et helligt Billede, eller i Cellen hos en syg Munk?

Tiden gik, og Aarene gik. Antonia blev i New York. Hun kunde ikke løsrive sig fra det Sted, hvor hun sidst havde set Eigil. Hendes Slægt, der ad Omveje erfør, hvad der var sket, kom hende kærligt imøde, og en Forsoning fulgte, men hun rejste ikke mere over Havet. For den aarlige Sum, Faderen udsatte for hende — stor var den ikke, da han ikke var velhavende — begyndte hun nu at indrette Fremtidshjemmet, sygeligt haabende, at ligesom et Nu havde revet ham fra hende, skulde ogsaa et Nu bringe ham tilbage.

Hun anvendte al sin overflødige Tid til at gaa paa Auktioner og med at undersøge Pantelaanerboderne i de fattige Kvarterer for at finde smukke Ting, der kunde passe til „Eigils Hjem“.

Vi saaes nu ofte, da en stor Del af min

Tid blev tilbragt i New York. Naar vi var sammen, havde vi to Hovedemner: Vor fælles Barndom i den lille By, hvor paa visse Steder Græsset groede mellem Brostenene, og gamle Koner laa paa deres Knæ og gravede det op med smaa rustne Knive — og saa Antonias lykkelige Aar.

Hun havde intet gjort for at efterspore Eigil. Da jeg spurgte hende om Grunden, svarede hun: — Jeg vil jo ikke gøre ham Fortræd! Og jeg forstod, hvad hun mente. Den Skilsmisse, han ønskede, havde hun ikke givet ham, af den simple Grund, at hun ikke vidste, hvor han var, og i Begyndelsen havde tænkt, at det hele var Udslag af en pludselig frembrudt Sindssygdom. Senere kom hun nu og da i Angst for, at han skulde have giftet sig igen. Blev det da udfundet, at han var Bigamist, vilde hun blive Skyld i, at han kom i Fængsel, og hun vilde jo ikke „gøre ham Fortræd“.

Hvor han end opholdt sig, hvis han var levende, for Verden var han en død Mand. Hans Venner vidste intet. Hans Slægt havde ikke hørt fra ham, siden han forlod Antonia. Hans Billeder var spredt omkring,

der kom ikke flere nye. Det var naturligt at tro ham død. Men Antonia opgav ikke sin Venten. Og naar jeg varsomt prøvede at faa hende til at indse det haabløse i denne Tilværelse, der hindrede hende i at leve Livet, smilede hun blot sørgmodigt og sagde: — Man har før hørt om Mennesker, der forsvandt og kom tilsyne efter mange Aars Forløb!

Paa hendes Vægge hang de af hans Billeder, der var malet for hende alene. Alle var de straalende, alle ufuldendte. Hun fortalte, at hun ofte havde bedt ham om at fuldføre dem — for det meste drejede det sig kun om Timers Arbejde — men han var aldrig kommen dertil.

Ingen, der saa det lille Hjem, skulde tro, der boede en forladt Hustru. Det var, som om de mange Aars Flakken uden fast Bolig havde samlet i hende en Længsel efter et „rigtigt Hjem“, som først nu blev virkelig gjort.

Før Jul samlede hun fra Skove langt borte Bunker af Grene, som stod og sprang ud midt om Vinteren. Hyazinter og Tulipaner gav Duft og Farve, de første Foraarsblom-

ster fandt hun og satte i smaa Glas i Solen mellem de mange Potteplanter, hvormed hun efter Hjemlandets Skik fyldte sine Vindueskarme.

Engang havde Eigil Thune set hende for Skæmt klippe nogle gamle Baand og Klude i Figurer og ordne dem til et Mønster. Han var bleven forundret og havde sagt: Men du er jo langt mere Kunstner end jeg!

Disse Ord, sagte i Spøg og opfattede i Spøg, var senere dukket frem og bidrog nu til at skaffe hende Glæde. Hun var sig bevidst, at hun mindst af alt var Kunstner, men hun havde udpræget Sans for Farver og for visse Haandarbejder, som saa mange Kvinder der er født og opdraget i de stille Provinsbyer. Jeg mindes ikke at have set noget, der lignede Antonias Broderier. Hun lavede dem af Baandrester og smaa Stumper Fløjl og Klæde, igrunden af hvadsomhelst, og klippede det ud ikke blot som fantastiske Blomster, men som Fugle, Dyr og Træer. Med farvet Uldgarn og selvopfundne Sting syede hun dem fast paa en Baggrund, der mest var sort eller hvid, men ogsaa,

naar det passede, kunde være graa, grøn eller brun.

Hun var sletikke Kunstner. Dog blev, hvad hun saaledes lavede, til forunderlige Kunstværker, enestaaende Vidner om, hvorledes en Kvindes Kærlighedslængsel vækker Fantasiens skabende Evne. Et helt Aar arbejdede hun saaledes paa et Vægtæppe, beregnet paa at drages som Forhæng tværs over Ateliervæggen, naar Eigil arbejdede paa Billeder, som han ikke vilde lade andre se. Antonias Værk forestillede Edens Have før Syndefaldet. Med en Naivitet, der kun fandt sin Lige hos en Giotto, havde hun af farvet Uldgarn og brogede Klude fremtryllet en ganske vidunderlig Fredfølelse. Der var Sol, Maane og Stjerner paa den blaa Silkehimmel, der var synlige Fisk af alle Former i det gennemsigtige Vand, der var ikke blot Søer men Floder, og Bække nedad Bjergsider. Ved Strandbredden vandrede alle Fugle, parvis som i Noahs Ark. Rovfugle med udspilede Vinger kredsede mellem Stjernerne. Adam og Eva laa og sov, han med Armen under hendes Nakke, som om han mod Aften havde søgt Ly hos

hende eller Læ mod Solens brændende Straaler. Blomster bøjede deres Hoveder paa Stenglerne over dem. Dyrene stod i ærbødig og forsigtig Afstand og stirrede paa dem, som om de var bange for at forstyrre deres søde Blund. Intet var tegnet eller klippet, saa det havde med virkelige Forhold at gøre, alt var passet til i dette Billede af Verdens Barndom, men netop Fejlene forlenede Helheden med den allerstørste Fortryllelse.

Det virkede, som var det klippet og lavet af et umyndigt Barn, der lyttede til en gammel Kvindes Læsen højt af den hellige Bog og med sin Griffel paa Tavlen forsøgte at samle Ordenes Lyd til et Billede.

Da jeg saa dette Tæppe, udbrød jeg uvilkaarligt: — Men hvor er det muligt, at du har kunnet lave dette?

Hun saa paa mig, som om hun maatte tænke sig om for selv at finde en Forklaring, saa svarede hun: — Jeg tror nok, at jeg sad og tænkte paa, hvordan Eigil var som Barn. Han fortalte mig, at uden at have fjerneste Tilbøjelighed for nogen Religion, var Biblens Historier den eneste Læsning,

der havde sat hans Sind i Svingning, da han var Barn!

Dette var hendes Forklaring, og den er indlysende sand.

Syvende Februar blev Tæppet hængt op — Eigils Fødselsdag.

Naar hun syede, sagde hun, at Smerten om ikke glemtes saa dog mildnedes. De lyse Minder dukkede frem. De tusinde Minder.

Vi havde aftalt en Dag hver Uge, naar Vejret tillod det, at gaa paa, hvad vi kaldte „Ekspedition i det mørke Fastland“. Det vil sige, vi begav os paa Vej for at søge efter smukke gamle Ting for en billig Penge.

Vi kendte efterhaanden ret godt de forskellige Antikvitethandlere og de os. De viste os deres Skatte med elskværdig Glæde, skønt vi kun saare sjælden købte hos dem. De var fornøjet med at have Besøg af „Kunder“, der elskede og forstod at vurdere de virkelig gode Ting. De gav os Raad, vi gav dem Ros for deres Smag — eller vi kritiserede deres Indkøb. Vi fortalte dem ligeud, at nu gik vi ned i tredje Avenue, ja ned i Bowery, for dèr fik vi for en Tyvende-

del af deres Priser, hvad vi ønskede. Men ofte gik vi forgæves. Ofte kom vi i saadanne Gader, at vor — Himlen skal vide beskedne — Dragt vakte i den Grad Mistanke om vore rene Hensigter, at Pante-laanerne aldeles ikke vilde handle med os! — De troede, vi var i Pagt med Opdagelsespolitiet. Men vi var ufortrødne.

Vi indsaa, at stundom havnede dør, hvor det værste Udsbud holdt til, hvor de usselt fattige Emigranter døjede deres første Nød i det fremmede Lands ubarmhjertige Kæmpe-Menneskemødding, havnede dør gamle Arvestykker, engang holdt højt i Ære, Genstande, som kun den bitre Sult tvang Folk til at skille sig ved. Og Antonia samlede. Hun var ved at bygge et Hjem op for den Mand, for hvis Skyld hun i mange Aar havde forsaget Slægt, Venner og Hjem. For hende blev hver enkelt Genstand omgivet af en Kærlighedens Glorie, saa saare den var hendes Eje. Hun saa den paa Plads, hun saa Overraskelses Smilet i Eigils Blik og Smilet om hans Mund.

Vi havde saaledes fundet dejlige Kniplinger mellem muldne Støvler og gammelt

Jern, ægte Wedgewood mellem Potteskaar og Arbejderbluser, skønne Bronzebeslag mellem skæve Lamper og ormædt Husgeraad. Ikke blot gjorde vi vore Indkøb og glædede os over at finde Skatte paa Steder, der sandelig saa ud til alt andet, men selve Turen og Livet i disse Kvarterer havde en egen Fortryllelse. Antonia saå meget gennem Eigil Thunes Øjne — han havde lært hende at søge Poesien i baade Støv, Snavs og Elendighed.

Vi holdt os almindeligvis til tredje Avenue og Sidegaderne mod Øst, men efterhaanden vovede vi os ind i Kvarterer, hvor Gaderne syntes benyttet baade som Spisestue og Sovævarelse af en Befolkning, der tog hver Tomme Jord saaledes i Besiddelse, at Vognfærdsel nødvendigvis maatte ophøre.

Det var i Sommerens Tid. Helt eller næsten helt afklædte Børn rodede om i Skarnet — inderligt fornøjede. Unge Piger med Spor af Fængsel og Bordel i deres søde forjaskede Ansigter strejfede om, her, hvor de dog ikke tænkte paa „at gøre Affærer“, her, hvor de sikkert kun hørte hjemme, forsaa vidt de havde Slægt fra „den anden Side“.

Gamle Mænd med rindende Øjne krøb langsomt afsted mellem Børnene eller laa og sov i Heden langs Fortovet. Kvinderne, Mødre og Hustruer slæbte ud fra Husene deres Potter og Pander og tilberedte Føden i dette Friluftskøkken, hvis Affaldsspand var Stenbroen, og hvis Komfur var de solhede Trappesten. Luften var opfyldt af Kloakstank og Lugt af overmoden gærende Frugt. Men trods Elendigheden var der over Billedet et vist Velvære, som man ser det i Napoli ved Sommertide. Armoden var sorgløs.

Vi gik just og talte om dette, da jeg pludselig greb Antonia i Armen og gav et Udraab, men inden hun fik spurgt, havde jeg foregivet en Snublen. Min Aandsnærværelse frelste Antonia fra at se, hvad jeg havde set. Mine Øjne bedrog mig ikke. Det var den Mand, vi engang kendte som Eigil Thune, den samme og dog hvor forandret! Hundrede Gange kunde han være gaaet mig forbi, og jeg skulde ikke have genkendt ham, havde det ikke været for den lille pudsige Bevægelse, hvormed han havde for Vane at bøje Hovedet ned mod den ene Skulder og misse op mod Solen. Malere

holder ofte Hovedet saaledes, naar de er ved at „skære Landskaber ud“, men Eigil Thune gjorde det, saa ofte han vilde iagttage noget. Paa denne Dag var Himlen usædvanlig blaa, og Solen stod højt, men henover Himlen var en Række smalle hvide Skyer, der mindede om Strænge spændt ud paa et uhyre Instrument. Det var dem, der havde fanget hans Malerøje.

Han var ikke, hvad man kalder „klædt i Pjalter“ — det er selv Stoddere saare sjælden i New York, — han saa heller ikke ud til at lide Sult eller Nød i bogstavelig Forstand. Men de Klæder, han bar, tog al Form fra hans Legeme, de var hverken syet til ham eller købt efter hans Størrelse. De hang om ham, som de Klæder Folk tigger ved Dørene. Ansigtet var mest forandret. Overgroet med Stubskæg, Næsen svulmet op, Farven gusten. Holdningen ludende som hos Mennesker, der har opgivet al Selvfølelse. Selv Gangen var anderledes end før — endnu lidt svejende, lidt dansende men plump, uskøn.

Kunde jeg have taget fejl?

Nu vendte han sig og tog det lille Barn,

hvis eneste Paaklædning var Snavs, Krøller og et hullet lyseblaat Forklæde, op paa Armen og gav sig til at fløjte for det. Et Sekund jog det gennem Antonia. Havde hun genkendt ham paa denne Fløjten? Eller var det blot Melodien fra Hjemlandet, der skar Mindekniven i hendes Hjerte?

Jeg gik i dødelig Angst for, at hun skulde fatte Mistanke, og paa den anden Side kunde jeg ikke gaa bort uden i hvert Fald at vove et Forsøg paa at udfinde, hvor Manden holdt til. Hastigt bragte jeg Samtalen hen paa noget, der kunde optage hendes Tanker, og mine Øjne veg ikke fra Eigil Thune, der med Barnet i sine Arme forsigtigt skridtede frem mellem de siddende og liggende Proletarer. Et af Gadens Pigebørn hilste ham med Tilraab, han strakte Haanden ud med en hilsende Bevægelse, og igen ængstedes jeg for, at Antonia skulde have genkendt ham. Han gik ind i en Butik, hvor der solgtes Brød og Mælk, og jeg fandt noget at se paa i Vinduet ved Siden af. Straks efter kom han ud med et Brød og en Flaske Mælk. Barnet var sat ned paa Jorden men klynkede, og han tog det atter

op paa Armen og fløjtede beroligende for det. Vi fulgte ham et Par Blocks. Paa Trappen op til et fuldkommen faldefærdigt Hus sad et Kvindemenneske og gav et Barn Bryst. Trappen, den oprindelige, var af en eller anden Grund fjernet og erstattet med nogle Trækasser. Mellem to Stolper, der engang havde baaret et Gelænder, løb et Tov. I Vinduet, der sad temmelig højt oppe, var ophængt Bøger, gamle Klæder, en Ildklemme, en Barnehue, en Parasol og nogle gamle Piber. Da Kvindemennesket så Eigil Thune, raabte hun ham an, og han næsten sprang de sidste Skridt, satte Barnet ned, stillede Flaske og Brød paa Trappen og gav sig til at pusle ved det diende Barn paa en Maade, som kun findes hos lykkelige Fædre. Kvinden tjattede ham højtleende over Fingrene og tog uden at dække det nøgne Bryst Flasken, aabnede den, drak og lod det største Barn drikke. Jeg var standset og havde maget det saa, at Antonia stod med Ryggen til denne Scene. Nu mærkede jeg mig Huset, og vi vendte om under et eller andet Paaskud.

De følgende Dage tumlede min Hjerne

med et Spørgsmaal, jeg ikke formaaede at løse. Skulde jeg forsøge at glemme, hvad jeg havde set? Skulde jeg tale med Antonia, rive hende ud af den Drømmetilstand, hvori hun stadig befandt sig? Skulde jeg overgive min Viden til en privat Opdager og lade ham skaffe mig videre Oplysninger? Eller skulde jeg selv prøve at komme til Gaa-dens Løsning?

Medens jeg endnu vaklede, hændte en lille Ting, der virkede som et Fingerpeg. Kort forinden havde jeg gæstet nogle af de enorme Eastsideskoler og set Børnene øve sig i at danse Folkedanse, Forberedelser til den store Opvisning, der skulde være i Central Park, for første Gang i Skolernes Historie. Det havde slaaet mig at se, hvor Børnene fra disse usle Kvarterer var forholdsvis velplejede. De mødte renvaskede, de havde store Sløjfer i Haaret — stundom var Sløjferne ikke af Silke men af Silkepapir — de havde hele Sko af lakeret Læder. Man havde fortalt mig om den vidunderlige Forvandling, der foregik med Emigranterne i Løbet af faa Aar, ja stundom i Løbet af kun Maaneder. Kærligheden til deres Afkom, der

paa „den anden Side“ ofte ikke var større, end at de med Glæde havde skilt sig ved Børnene, hvis nogen vilde have taget Byrden paa sig, voksede her og blev Hovedfaktoren i deres Tilværelse. Kærligheden til Børnene var ikke blot den rent dyriske, men virkelig en Blanding af alle ædle Følelser. Først og fremmest vaagnede Respekten. Forældrene, der som deres Forældre Led efter Led tilbage var uden Ærgerrighed, fik her for Børnene vakt en Art Ærgerrighed, der ganske vist var uden Forstaaelse, men rede til at bringe ethvert Offer. Skolerne ønskede, at Børnene mødte rene og nettede, Forældrene var vokset op i den nedarvede Tro, at Fattigdom og Snavs hørte sammen som Vievand og katolske Kirker, men de føjede Skolens Ønske, fordi dette ogsaa blev Børnenes eget.

Jeg havde faaet en særlig Indbydelse til selve Opvisningen og kunde tage Antonia med. Aldrig glemmer jeg det betagende Syn af de Tusinder af dansende Børn paa det sommerfrodige Grønsvær, af deres hvide, røde og blaa blomsteragtige Kjoler, deres skinnende Haarsløjfer, deres jublende Lat-

ter og de flagrende Vimpler fra Majstængerne, hvorom de dansede.

Solen skinnede over det Hele, Titusinder stod rundtom og saà til.

Men endnu mindre glemmer jeg det for-
tvivlende Syn af de Hundreder og atter
Hundreder af Smaapiger, der laa i Græsset
som ramte af Lynet med vidaabne angst-
øbspærrede Øjne, eller forvirret, forvildet
og svimmelt famlende Blikke, smaa Hæn-
der, der klamrede sig til Græsset, som om
de frygtede, at noget dødsensondt skulde
ske med dem, som om de frygtede, at dette
var Verdens Undergang. De smaa Hænder
holdt sig knugende fast til Jorden: det ene-
ste, der for deres lille Bevidsthed ikke drejede
sig. Endnu hører mit Øre deres sagte klyn-
kende Graad, deres stille Vaanden, deres
haabløse Sukken over ikke at kunne være
med til det, der i de sidste Maaneder havde
staaet for dem i Æventyrets Glans. Man
havde kørt dem dybt under Jorden i under-
lige Vogne, i en Larm, de aldrig før havde
hørt eller anede kunde være til. Og denne
Larm gjorde mere ondt, end naar de faldt
hjemme paa Stenbroen og slog Huller i Pan-

den og paa Knæene. Allerede i disse Vogne havde de faaet Hjertebanken. Vejret var gaaet fra dem, de kunde ikke aande, de havde troet, de skulde kvæles, de havde kastet op. Men alt dette holdt de ud, alt dette overvandt de for at naa ud til Parken med de høje, grønne Træer. Træer, Træer, som de aldrig havde set! Kun flygtigt havde de hørt om dem, og kun vage Forestillinger var vakt i deres Erindring. Træer var noget, der skød op af Jorden som Huse, som Lygtepæle. Ja, men Lygtepæle med grønne Blade, ligesom Salat og Kaal. Var der Appelsiner paa dem? Nej, Appelsiner voksede andre Steder, nede i Florida, ovre i Kalifornien. Geografi kunde de, oh, de vidste saameget om Jorden og Verden og Stjernerne, kun ikke om Træer. Hvorfra skulde de kende Træer? Dér nede i de Gader, hvor de boede, de Gader, de aldrig kom uden for, dér voksede ikke Træer, ikke et eneste.

Hvert Barn dannede sig saa sin Forestilling om Træer. De havde hørt om Vinden, der suste i de store Skove, højt, højt oppe imellem Bladene. Og dér byggede Fuglene Reder. Jo, de kunde tænke sig, det var

Sandhed, at Vinden sang, ikke som de selv i Skolen, ikke som Mødrene ved Arbejdet, anderledes, men Sang var det. I Parken var ikke alene Træer, der var ogsaa Græs. Græs kendte de. I Skolen havde man jo Græs paa den lille tørre Strimmel Jord under Brandmuren, tynde, tjavsede Planter, der ikke bar Blomster, og som alligevel ikke var til at spise. Men i Parken var Græsset et Tæppe. Børnene kendte ogsaa Tæpper. De laa med dem om Vinteren, og der var Væggetøj i dem. Væggetøj, der stak og bed baade smaa og store. Om Sommeren blev Tæpperne lagt i Vinduet eller paa „fire escapen“, for at Solen kunde dræbe Dyrene.

De fleste af Børnene havde aldrig været udenfor de nærmeste tre fire Blocks og havde hverken set Sporvogne, Subway eller Træer. Nu gjorde de sig Venner med dem, der kendte alt dette, og de spurgte, og de lyttede. Med maabende Miner hørte de om rigtige Skove, hvor der var flere Træer, end Morgan havde Dollars i sin Bank. Flere Træer, end der var Huse i hele New York. Og om Vinteren krøllede Bladene sammen ligesom Papir, men af sig selv, og faldt ned og

slog sig ihjel og døde. Saa stod Træerne helt nøgne. Saa lignede de Lygtepæle, men Lygtepæle med mange Grene ligesom Arme med Hænder og Fingre, men mange flere Hænder end Mennesker, og saa kom Sneen og laa paa Træerne, til det blev Foraar. Ingen tog den ned, ingen kørte den bort. Om Foraaret krøb de nye Blade ud, de krøb ud som Fluerne af usynlige Revner og Sprækker.

Det var uhyre vanskeligt at forstaa, især, fordi de, der kendte det, lo, naar de uvidende ikke kunde forstaa, hvad de forklarede. Men dejligt maatte det være. De glædede sig.

Paa hele den lange Vej, nede under Jorden, i den frygtelige Larm, hvor Bænkene rystede, saa man ikke kunde sidde stille, og det dunkede i Fødderne nedefra, hvis man prøvede at staa op, længtes og længtes de efter Parken og Træerne.

Og saa, da de var der, da hele den store Himmel — o, de kendte jo kun lige den Strime graat eller blaat mellem Husene — aabnede sig for dem, var det, som om de faldt og faldt. Saadan havde de jo tænkt sig

Havet og Søsyge. Og Træerne nej, de turde ikke nærme sig, ikke røre ved dem, knap nok se paa dem. De vidste ikke selv, hvad det var, der gjorde dem saa bange. De kendte Mørkets Angst. Og Frygten for vrede Mennesker og Frygten, naar de havde gjort noget galt, men dette var helt anderledes, det var Frygt, der blev mangedoblet, fordi de ikke formaaede at klargøre sig Grunden. Det svimlede og svimlede for dem — indtil de laa som lammede i det bløde, duftende grønne Græs.

Selv de, der faldt i Søvn, udmattede af Angst og Sindsbevægelse, laa og stønnede i Søvn og klamrede i Søvn de smaa Hænder om Græstotterne. Medens rundt om den skingrende Sol Tusinder af Kammerater dansede om Standerne med kulørte Baand i Hænderne.

Antonia gik fra Sted til Sted, snart stod hun for at se paa de dansende, snart standsede hun for at se paa de syge Børn.

Pludselig lagde hun sig paa Knæ foran en lille Pige, der aabenbart var ved at komme sig, men endnu frygtede „Vindens Sang i de store Skove“ og derfor holdt Hænderne

for sine Øren: — Se! Jeg saa paa Barnet, men var fast besluttet paa at nægte. — Kan du ikke se, hvem hun ligner? — Ikke om det saa gælder mit Liv, kan jeg se det!

Antonia hørte ikke paa mig, hun blev ved at betragte Barnets Opvaagnen: Dets gradvise tilbagevendende Fornemmelse af Livsglæde.

— Hvad hedder du? Men i det samme kom et Vindpust, alle Træerne bevægede deres Kroner, Barnet udstødte et Skrig, kastede sig med Ansigtet ned mod Jorden og var ikke at lokke til at vende sig om mod Antonia.

Vi gik hjem, bægge rystet til vor Sjæls Inderste af al denne Barnekvide.

Dagen efter begav jeg mig, overvindende min Skræk for at gaa alene, ned gennem Bowery til Stedet, hvor jeg havde set Eigil Thune. Det øsregnede, hele Kvarteret var forvandlet, uddød. Intet Menneske var paa Gaden, i Regnen flød Snavs, Papir, Affald fra Mad, Rotterne var paa Færde, Husene var lukkede. Ikke et Vindu aabent. Der var stille som paa høje Helligdage, eller hvor smitsomme Sygdomme standser alt Liv.

Endelig fandt jeg Huset, kendeligt paa Trappen og Vinduespynten. Indenfor paa en Disk, der var opfyldt med gammelt Kram, som ikke lod til nogensinde at flyttes eller ordnes, sad Eigil Thune og røg Pibe. Ved Siden af ham i et ormædt Kuffertlaag laa et lille Barn og sov, tre andre Børn legede paa Gulvet, som de havde inddelt i Felter med Kridtstreger. Den ene bar igen den hvide Kjole med højrodt Skærf af Silkepapir som Dagen før — nu var den sort som efter Ugers dagligt Brug ude i Rendestenen. Hun var aabenbart ved at fortælle, Faderens Latter, der endnu lød, da jeg var inde og havde lukket Døren efter mig, tydede derpaa.

Han sprang ned fra Bordet, da han så, det var en Dame. Et Øjeblik stod jeg forvirret. I ni Aar havde vi ikke set hinanden. Saa før Genkendelsens Glimt over hans Ansigt. Jeg nævnede hans Navn. Det gav et Sæt i ham — Fortiden stod op fra Døde. Men han prøvede at redde sig ved at benægte. Han prøvede at lade uanfægtet.

— Eigil Thune, sagde jeg, Antonia véd ikke, at jeg har fundet Dem

Saa kunde jeg ikke sige mere. Jeg saa det iforvejen gustne Ansigt stivne og blive graat som Sten: — Antonia Lever hun?

Jeg vilde have svaret: — Ja, hun lever og venter paa Dem! men Ordene blev stikkende i min Strube.

Saalænge tav vi bægge, til Børnene blev skræmt og gav sig til at græde. Eigil Thune aabnede Døren til Bagværelset, der var Køkken og Soveværelse paa samme Tid. Børnenes Moder stod og vadskede. Der var spændt Snore med vaadt Tøj under Loftet. Værelset var graat af Em fra Baljen og en Madgryde uden Laag. — Mildred, sagde han hæst, hold Børnene ude hos dig, der er en Kunde, som ikke vil forstyrres!

Vi var alene og igen tav vi, til jeg sagde: — Er De lykkelig her? Det var ikke, hvad jeg vilde have sagt, det var mine Tanker, der fik Herredømmet over min Tunge. Han vendte sig bort fra mig som for at skjule sit Ansigtstudtryk, men saa drejede han sig, saa paa mig med et Udtryk, der var en Blanding af Fryd og Trods og Forlegenhed. Det var ogsaa Smilet fra gamle Dage, det frihedselskende, straalende, letsindige og

uimodstaaelige Smil. — Det er mine Børn, de smaa Sjæle dør

Behøvede jeg andet Svar? Men jeg havde søgt ham for at faa en Forklaring, og jeg var ikke til Sinds at gaa med uforrettet Sag. Jeg sagde derfor ligeud til ham: — De faar ikke Fred for mig, før jeg véd, hvad jeg vil vide!

Han slog ud med Haanden: — Saa se Dem om! Her bor jeg. Dette er mit Hjem. Hun derinde — Børnenes Mor — er min Kone. Kald mig kun Bigamist. Efter Loven er jeg det. De kan skaffe mig i Fængsel. De kan faa mine Børn smidt paa Gaden. Men én Ting staar ikke i Deres Magt. Jeg gaar ikke tilbage til Antonia. Hverken De eller nogen anden skal faa mig dertil Jeg vidste ikke Jeg tænkte ikke, at Antonia var levende. For mig har hun været død saa længe, at jeg Men det siger jeg Dem, lad hende ikke komme herved, lad hende ikke se dette her Jeg sværger Dem til, der sker en Ulykke, hvis hun kommer

Jeg svarede: — Hør nu her, Eigil Thune. Der er ingen, som vil gøre Dem Fortræd,

hverken Dem eller Deres. Mindst af alle Antonia. Men hendes Liv er ødelagt, og det er Deres Skyld. Eller tager jeg Fejl? Har Antonia forbrudt sig imod Dem? Svigtet Dem? bedraget Dem? Lad der være ét Menneske, der kender den virkelige Sammenhæng. Naar jeg véd den, er det muligt, at jeg kan faa Antonia til Evropa, tilbage til Slægt og Venner. Her har hun kun mig, og jeg kommer og gaar. Hun kan blive syg, og ingen er hos hende, ingen kan hjælpe hende. Svar mig dog: Er der en Grund, eller er det hele ren og skært Fantasteri?

Han havde tændt sin lille Pibe, han var kommen saa langt bort fra Kultur, at han ikke ænsede, han pustede mig Røgen lige ind i Ansigtet: — Om der er en Grund! Du almægtige Gud! Tror De, en Mand opgiver sin Kunst og lever som jeg, Proletar mellem Proletarer, under paataget Navn, hvis der ikke er en Grund? Men om Mennesker kan forstaa Grunden, det er atter en Sag for sig

Jeg afbrød: — Nu mener De ikke forstaa men tilgive! Han rystede paa Hovedet: — Tilgive! Hvad kærer jeg mig om det!

Nej, jeg mener, hvad jeg siger: forstaa. Det er jo ogsaa muligt, at der er lidt i Vejen med min Hjerne Men jeg vil handle med Dem. Giv mig Deres Adresse og lov mig, at De ikke sender mig Politiet paa Halsen og ikke Antonia. I Løbet af en Ugestid har jeg vel saa fundet et Par andre Huller at bo i, hvor De ikke kan snuse mig op. Saasnart jeg er vel væk herfra og har Fornemmelsen af, at der er Fred og ingen Fare, skal jeg sende Dem et udførligt Dokument, som De saa kan gøre ved, hvad De vil og give til hvem De vil. Til Politiet eller til en Sindssygelæge. De lader nok være at give det til Antonia, hvis De holder af hende, som De jo siger, at De gør.

— Hernede gælder et Æresord ikke synderligt, alligevel kan De stole paa mit. Jeg har selv Lyst til engang at forklare mig. Det meste er forresten skrevet ned, hvis jeg ellers kan finde det. Jeg tænkte i sin Tid paa at sende det til en god Ven, men har man Venner? Jeg opgav det igen.

Med et galgenlystigt Smil tilføjede han:
— Sig mig saa, om De synes, jeg har forandret mig meget her i Bowery?

Han fik Adressen, og ti Dage efter modtog jeg det lovede Dokument. Begyndelsen var dateret ni Aar tilbage, Aaret efter hans Flugt, Slutningen tilføjet efter Mødet med mig. Slutningen var tildels skrevet i det Slang, der tales nede paa Østsiden af New York mellem Udvandrere af alle Nationer og af saa forskellig Kultur. Jeg har ført den over i almindelig forstaaeligt Sprog, hvorved naturligvis en Del af Paalideligheden gaar tabt. Ethvert Menneske forandrer sig noget i Løbet af ni Aar, den Forandring som et Ophold i Bowery og under saadanne Omstændigheder medfører, gør næsten ukenkelig. Og dog, Eigil Thune var sig selv i alt. Han havde fundet det, der for ham var Lykke — mere kan intet Menneske opnaa, hvormeget han end kæmper. Men alt dette er af mindre Betydning, det Væsentlige er selve den nøgne ubesmykkede Forklaring, Forsvaret, hvorfor han forlader den Hustru, han har baaret paa Hænder og dyrket som en Afgud, og hvorfor hun bliver ham saaledes imod, at Synet af hende næsten indgyder ham Væmmelse.

Her er saa Begyndelsen.

— Jeg gaar ikke tilbage. Jeg kan ikke. Kald mig, hvad I vil. Jeg kan ikke, jeg vil ikke. Antonia skal aldrig finde mig. Vist er jeg en Slyngel, en Sjoever, en Forbryder. Ja, jeg tvivler ikke om, at min Handlemaade fremskynder hendes Død. Men det faar saa være. Solen vil skinne dobbelt den Dag, jeg hører, hun ikke er mere. Jeg indrømmer. Jeg tilstaar. Men jeg angrer ikke. Jeg har strakt mig saa langt, jeg formaaede, jeg kan ikke mere. Nu er jeg begyndt at leve. Jeg er glad igen. Jeg har ligget paa mit Ansigt i den hvide Sne, jeg har kastet Sneboldte mod Solen, som da jeg var Dreng, og troede, Solen var et Legetøj for mig alene. Jeg har leget med Fuglenes Fodspor. Jeg har staaet paa Bjergtinder og raabt ud mod alle Verdenshjørner: — Eigil, hvem er du? Og jeg har svaret mig selv: — En fri Mand! Almægtige Gud, hvor jeg føler mig ung og sund og stærk. Jeg har klatret i Træerne, til mit Tøj var saa laset, at Hundene snappede efter mig. Jeg har sovet mellem Mus, Utøj har gnavet mig. Jeg har været med at fløde Tømmer paa Mississippi, losset Majs i Baltimore. Mit Staffeli ligger i en Vejgrøft,

jeg véd ikke hvor. Min Palet i en anden. Og Verden staar endnu. Det gør ingen Forskel, om jeg maler eller ej. Jeg er mig selv og ingen anden. Jeg har intet Hensyn at tage. Jeg er alene. Mig selv. Alene i den store livsalige Verden.

Mareridtet er forbi.

Men nu gad jeg vide, om nogen har spillet sin Rolle bedre end jeg — fra den Dag, det blev en Rolle. Gud skal vide, det var ikke saaledes altid. Jeg har ikke løjet, jeg elskede Antonia saa højt, som jeg har elsket nogen. Højere end nogen. Hun er jo den eneste, jeg har elsket. Men det er forbi.

At hun aldrig fattede Mistanke! Hun, der er saa klog! Hun, der kendte mig! Men hun elskede mig, og Kærlighed gør blind. Naturligvis har jeg Medlidenhed med hende.

Jeg ønsker hende en blid og hastig Død.

Skulde jeg have sagt hende Sandheden? Nej, der er Grændser for, hvad det ene Menneske kan tilføje det andet af Krænkelser. Jeg kunde ikke. Og det var ikke Fejghed, det var en bedre Følelse. En meget bedre Følelse. Jeg vilde gerne selv se en

indre Sammenhæng mellem det, der er, og det, der var. Hvis der er en saadan Sammenhæng. Hun er jo uforandret, og jeg er den samme, og dog er alt forandret.

Se, dengang vi giftede os, var vi saa dejligt enige om, at vi helst ikke vilde have Børn. Hvad skulde vi med Børn? Antonia var min Elskerinde, min Kammerat og mit Barn, jeg var hendes Elsker, hendes Ven og hendes Barn Jeg tror, men jeg véd ikke for sikkert, at det begyndte, den Dag Lægen sagde, hvad hun fejlede, og tilføjede: — Husk saa, hun maa ikke faa Børn, hun kan ikke overleve en Fødsel! Hvorfor skulde jeg ikke svare, som sandt var: — Vi har aldrig skænket Børn en Tanke, vi har nok i os selv! Da jeg sagde Ordene, mente jeg dem, men næppe var de over mine Læber, før jeg fortrød dem. Og hvem bad ham saa staa dér og tage mig i Skole og holde Foredrag om Forplantningens Nødvendighed, om Menneskenes Pligter mod Menneskeheden? Naar vi ikke ønskede Børn, og naar Antonia ikke maatte føde!

Antonia sagde engang: — Maaske var det godt at have Børn, naar vi blev gamle! men

jeg tog hende i mine Arme: — Vi bliver aldrig gamle, vi har Livets Vand i vore Aarer. Jeg skal nok holde dig ung, om du saa bliver Hundrede Aar! Dengang var det Sandhed, dengang troede jeg det selv. Jeg sagde til Lægen: — For mig er Kvinden ikke et Avlsdyr! Han svarede: — Den Kvinde, der ikke føder, forfejler Tilværelsens Hensigt. Jeg kunde have slaaet ham i hans Ansigt.

Var jeg da gaaet fra ham, saa havde alt været godt. Vi kunde have faaet Børn, hvis vi vilde. Vi var selv Herre over det. Vi bar Fortsættelsen i os. Det var Antonia, der foreslog den Undersøgelse, som jeg var saa meget imod. Alene den Tanke, at en fremmed Mandsperson Ja, alene det havde været nok til at vække en vis Uvilje mod hende.

Jeg ser Lægens Smil: — De behøver ikke at skænke det nogen Tanke. Deres Hustru bliver aldrig svanger! Han nævnede ikke Ordet „gold“ og ikke Ordet „ufrugtbar“. Han var sikkert meget hensynsfuld.

Fra den Dag så jeg paa Antonia som Oldtidens Folk paa de ufrugtbare Kvinder. Hvergang jeg tog hende i mine Arme og

gjorde hende lykkelig, haanlo det inde i mig: — Til hvad Nytte at pløje og tilsaa en Jord, der aldrig skal bære Grøde!

Vi talte om det latterlige i Forældrestolt-hed. Børn var dog altid en Tilfældighed, Børn blev ikke til for deres egen Skyld. I bedste Fald var de Følgen af to Menneskers Jubel over at eje Evnen til at elske. Vi ejede denne Evne — men vi kunde ingen Børn faa. Antonia var ufrugtbar.

Vi vedblev at fortælle hinanden, at det var en Guds Lykke, at vi slap for den Slags Tilfældigheder.

Men Antonia var syg, og hendes Sygdom var alvorlig. Lægen gav mig Instrukser, som jeg lovede at følge. Hun maatte ikke sørge, ikke græde, ikke have nogen Slags Modgang. Hun skulde have Ro og dog ide- ligt skifte Luft.

Jeg vilde jo ikke dræbe hende, jeg havde stor Godhed for hende. Tusinde Gange sagde jeg til mig selv: — Hun er syg, se til, at hun ikke bliver sygere! Jeg har altid haft Modbydelighed for syge Mennesker, jeg selv er saa sund. Ikke blot deres Feberaande, Hudens Fugt, den unaturlige Blank-

hed i deres Øjne, men det Væsen, der er Sygdommens Følge, er mig ulideligt. Rastløsheden, de dirrende Nerver, Selvoptagetheden. Jeg vidste, at Sygdommen kunde gøre hende hæslig. Det frygtede jeg mest. Jeg anede Ødelæggelsen, jeg ventede paa den, jeg ledte efter Sporene. Jeg saa Kada-veret i hende.

Men jo mere mine Tanker gik saadanne Veje, jo mere fuldkomment spillede jeg Komedien. Antonia skulde være glad, derfor spillede jeg glad. Hun skulde le, derfor lo jeg. Hun hørte mig synge og fløjte. Jeg kærtegnede hende som før — det undrer mig, at jeg kunde, og hun forstod ikke, at hun, der før havde Del i min Sjæl, nu kun fik Del i mit Legeme. Hun var træt, og jeg bar hende. Jeg havde Fornemmelsen, som bar jeg et Lig, jeg ventede at mærke Døds-kulden. Et Lig. Liget af min døde Kærlighed. Et Lig kan ikke føde Børn. Hvad siger ikke Herodot om den kolde Ovn?

Synet af Børn gav mig Kvalme. Men en Dag, da jeg gik fra Dør til Dør for at finde Købere til mine Billeder, laa der paa Stentrappen et lille Barn og sov. Jeg tog det op

og bar det ind i Huset og skændte paa Moderen: — De fortjente ikke at have et Barn, naar De ikke passer bedre paa det! Konen saå paa mig, som om hun troede, jeg var gal.

Det var kun faa Sekunder, jeg holdt det lille Barn i mine Arme, men jeg glemmer ikke Varmen af dets Legeme.

Vist havde jeg Samvittighedsnag overfor Antonia, det var jo derfor, at jeg arbejdede, som jeg gjorde, derfor jeg ydmygede mig paa enhver Maade for at skaffe hende den Pleje, hun behøvede. Og jeg saå hende blomstre op. Men inde i mig sagde det: — Glimmerblomst! Du skal visne uden at bære Frø, din Død som dit Liv er til ingen Nytte. Du Overflødige, du!

Jeg har gjort mig fri. Selv med Tugthus var Friheden ikke for dyrt betalt.

— — — —

At Livet er saa rigt, derom drømte jeg aldrig. Endnu véd jeg ikke, hvad der kommer ud af det. Foreløbig har jeg ikke bli-vende Sted. Med Kunsten er det forbi, Strøgene kunde røbe mig. Jeg har kastet mit Navn i den Grøft, hvor Staffeliets ligger, jeg

har intet Navn mere. Landevejen er mit Hjem. Hundene mine eneste Fjender. De andre Landstrygere mine Venner.

— — — —
— — — —

Hun skal have et Barn! Mit Barn

Da jeg gav mig til at græde, troede hun, jeg havde drukket formeget. Naa, hvad skulde hun tro?

— — — —

Hun vil giftes med mig Hvorfor ikke? Hvorfor ikke? Mit Barns Mor! Naturligvis. Hun har Retten dertil. Hun alene. Ingen anden. Jeg lover hende det. Det gør hende glad. Hendes Glæde maa gavne det lille Væsen paa dets Vej mod Lyset. Om en Stund skal jeg holde det i mine Arme. Jeg skal se det. Eje det. Det er mit Barn.

Saa er alting godt.

— — — —

Vi har et Værelse. Vinduet vender ud til en Airshaft, der er mørkt hele Dagen. Hun kalder det vort Hjem. Hjem! Og hun har Ret. Det er jo et Hjem. Et Barn skal fødes

— — — —

Jeg gaar paa Arbejde — naar der er noget at faa. Alle Slags. Jeg bruger mine Kræfter. Hver Cent, jeg bringer hjem, kommer Barnet til gode. Mildred fabler om, at hendes Fader vil afstaa Forretningen. Saa skulde vi handle med gamle Klæder og gammelt Skrab. Hvorfor ikke? Bowery er et dejligt Sted. Vi har et Værelse bag Butiken. Nu kommer det an paa, om den Gamle vil.

— — — — —
 Altsaa Bigamist. Vi blev gift igaar, og Barnet kan ventes hver Time. Bigamist — men Far. Og lykkelig. Ja, ja, jeg er lykkelig.

Det er mig ikke muligt at føle Anger. Sletikke. Mildred er god nok. Men hvis hun ikke var det, saa var hun alligevel mit Barns Mor. Det siger alt. Jeg stiger ikke ned til hende, hun gaar ikke op til mig. Vi har vort Barn sammen. Det er en ny Verden, og i den Verden er hverken Bjerger eller Dale. Der er et Hjem. Et Hjem i Bowery.

— — — — —
 Og her er Tilføjelsen, skrevet Dagen efter mit Besøg:

— De spurgte, om jeg var lykkelig. Gud i Himlen, ja, ja, og atter ja. Og skulde det blive mit sidste Ord: — Ja, jeg er lykkelig. Jeg har ikke vidst, hvad Livet var, før den første af de smaa Killinger kom til Verden. De vokser op i en Rendesten, maaske ender de Livet i en Pøl. Jeg véd det ikke, ingen kan vide. Men nu skinner Solen paa Rendestenen.

Jeg har alt, hvad et Menneske kan ønske, og naar jeg engang dør, vil mine Børn savne mig og tale om mig. Jeg maler lidt endnu af og til og faar mellem 25 Cents og 2 Dollars for et Billede. For de Penge, som jeg regner for „fundne“, køber jeg Legetøj og Frugt til Børnene. Der er ikke noget ved de Billeder, men det slider heller ikke paa mig at lave dem. Den Smule Sjæl jeg har, faar Børnene hel og ubeskaaren. Jeg er gaaet til Bunds. Jeg er Proletar mellem Proletarer, og mine Børn er Proletarer. De er lykkelige og deres Fader med. Til syvende og sidst maa hvert Menneske feje for sin Dør og indrette sit Liv, som han kan bedst.

Deres ærbødige Eigil Thune.

LISULAS TRÆ

Der er Mennesker, som foretrækker at leve i evig Fred. Det lyder maaske usandsynligt, men saadan er det nu. Enhver kan overtyde sig om det. Styrter en Hest, falder en fuld Mand om paa Gaden eller skændes to Sælgekoner, straks mylrer det med Folk, der vil se, hvad der er sket og danne sig en Mening om det, ja saagar ytre denne. Men den opmærksomme Iagt-tager vil ogsaa se visse Mennesker, som da, selv i det herligste Solskinsvejr, spænder Paraply for Ansigtet og skynder sig om i nærmeste Sidegade.

Saadanne Mennesker ynder ikke moderne Bøger, der indeholder Problemer og slutter med Spørgsmaalstegn. De blander sig ikke i religiøse eller politiske Tvistigheder. De knytter sig ikke altfor nær til deres Venner for ikke at risikere efter en

mulig Skilsmisse at skulle vælge mellem Mand og Hustru. De holder sig fjern fra al Sensation og gaar kun i Theatret, naar de forud med Sikkerhed véd, at Stykket, der spilles, ikke kan forstyrre deres Sjælero. I Bladene overspringer de alt, hvad der har med Selvmord, Ulykker og Dyrplageri at gøre.

Det er gode, stille, pæne Mennesker med hæderlig Karakter og solide Vaner. De ender meget sjældent i Tugthuset.

For en saadan Mand er Krigen en personlig Ulykke, ogsaa hvis han ikke er særlig fædrelandskærlig og ikke har Sønner eller andre Kære ved Fronten, ogsaa hvis hverken hans Gerning eller Formue berøres deraf.

Det er en personlig Ulykke for ham, for her møder han for første Gang noget, han ikke kan undfly ved at spænde Paraply for Ansigtet og dreje om i en Sidegade.

Han forsøger at holde sig Krigen fra Livet, idet han afskaffer Blade og istedet fordyber sig i fjerne Tidens romantiske Elskovshistorier. Han gaar ikke i Kirke for ikke at faa Krigen blandet ind i Fredsevan-

geliet. Ja, han gaar helst ikke paa Gaden for ikke at høre Ekstrabladenes Udraabere og for ikke at se de Saarede.

Men en skønne Dag skinner Solen altfor dejligt. Lungerne gisper efter Luft. Han husker paa, at udenfor Byen ligger en Park med eviggrønne Træer, hvor Sneen sikkert lyser som nyrullede Damaskduge. Der er venlige Bænke, som en venlig Opsynsmand holder fri for Tiggere og snavsede Børn. Igrunden er Parken en utidig Flothed i en Bydel, der ikke endnu er bebygget. Men det kommer igen deraf, at de Syge i Hospitalet skal have Ro og ikke taaler Larmen fra Vogne og Stenbro.

Saa slaar han Kraven godt op om Ørene og iler afsted med sænket Blik. Først da han er derude, aander han befriet op. Han har Brød i Lommen og smulrer det til Spurve, der pipper omkring ham og slaas om Krummerne. Fuglenes Sprog forstaar han ikke, deres Skænderi tager han for Lyksalighedskvidder — og Fuglekvidder gør Hjertet godt.

Her og der ser han en anden fredstørstende Medskabning, der ogsaa trænger til

at lufte sig uden at forstyrres af saarede Soldater og Valpladsnyheder.

Nu staar han foran det mægtige slotsagtige Hospital, hvis hvide Flade glitrer i Solen, og han tænker: Hvor er dog alting mageløst indrettet! Dér ligger de Syge i snehvide Senge og bliver plejet og passet, saa de næsten maatte ønske aldrig at komme sig! Han ridser Figurer i Sneen med sin Stok og tegner tilsidst sit eget Navn. Saa begynder han saa smaat at drømme om Foraaret og tænke paa Middagsmaden

— — — —

Da skingrer et Skrig. Et Skrig Folk skriger, naar de faar en Tand rykket ud, naar en Bremse stikker dem paa Haanden — dette er mere og værre end et Skrig. Hvad er en Barselkvindes Veraab i Sammenligning med dette grufulde Brøl, der synes at rumme al menneskelig og dyrisk Kval?

Den fredselskende Vandrer holder gysende Hænderne for sine Øren og styrter bort. Det skal vare længe, før han igen lader sig lokke ud fra sin gode, stille Stue.

Parken ligger tom og ensom. Spurve flyver bort over Træernes Kroner, fordrevne

af det sønderrivende Skrig, der begynder som en underjordisk Rallen og stiger, til det højt oppe under Skyerne ender i en sylspids Hvinen. Hvem vil nogensinde kunne glemme denne fortærende Jamren?

Man véd, hvorledes en Døende vaander sig i Rædsel for det Ubekendte — her er det, som om Tusinders Nød og Synd og Helvedes Pine har samlet sig i et armt Menneskebryst, som end ikke naadigt sprænges deraf.

Hvo er det da, som jamrer saaledes Dag og Nat? Hvad har de skuet ind i, disse vildt-opspærrede Øjne, der ser ud, som havde de mistet deres Laage?

— — — —

Han er jo ikke saaret. Ingen Skramme er synlig paa hans Krop, ikke den mindste mørke Plet er at øjne, hvorigennem en Kugle kan have listet sig ind. Der er ikke krummet et Haar paa hans Hoved.

Hvad er der da sket?

Kun dette: Krigens Lyn ramte ham og lammede hans Forstand.

Hvorledes gik det til?

Det begyndte med, at naar han skulde give en Befaling, kom hans Mund til at

bæve som hos et Barn, der er ved at græde — og han kunde ikke faa et Ord over Læberne. Saa var der jo disse Pigtraadsforhindringer, der maatte — skulde — tages. Naturligvis Krig er Krig.

Før er det hændet, at en Officer pludselig har slaaet Hænderne for Ansigtet og har givet sig til at hulke hjerteskræende, og at hele Afdelingen, der altid blindt følger ham, paa engang brast i Graad. Sligt forekommer, og ingen tænker paa at skamme sig over det. Det er det kvindelige i Mandens Natur, der saaledes grædes ud, for at hans Mod og Kraft bagefter usvækket kan staa sin Prøve.

I Krig vænner man sig til med vaagne Øjne at se Syner, der i Gru overgaar de frygteligste Mareridt, saa man borer de krudtsværtede Næver ind mod Øjenhulerne for at vidske Synerne ud. Og naar det ikke hjælper, styrter man sig ind i Kugleregnen, haabende at Ild og Blod kan tvætte de græsselige Syner ud.

. . . . Det sidste Par Dage havde man intet spist. Dels var der ikke Tid dertil, dels kom man ikke om ved noget spiseligt. Følgeligt

var man en Smule mat i Knæene. Inde i en tom Hytte havde man set noget nej, det er bedre ikke at tale om det. I et Skovbryn havde man atter set noget, der helst skal indhylles i Tavshed. Nu var Skydningen hørt op, og man havde den Opgave at undersøge Kuglernes Virkning i de fjendtlige forladte Løbegrave. Forsigtigt nærmede man sig, med Fingeren paa Aftrækkeren, forberedt paa alt. Alt var stille.

Man kom helt hen og så: Dér stod, Skulder ved Skulder i Løbegraven, en Række Mænd, hvis Hjerner var aabnede, saa man så ned i den graa Masse, der syntes at fortsætte Tilværelsen paa en sælsom hemmelighedsfuld Maade. Det øverste af Hjerne-skallen manglede hos dem alle — skrællet bort af samme lavtflyvende Granat — hele Tænkningens vidunderlige Mekanisme lå blottet. Alle Hjulene var i Orden — men Urværket var gaaet istaa. Solnedgangen rettede sine sidste Straaler mod disse aabnede Hjerner som en Lyskaster mod et mørkt og farligt Vand.

En halv Time senere lå man om Lejrilden og nedsvælgede den hede Kaalsuppe.

Den unge Officer holdt om Skaalen med bægge Hænder, og det bævede om hans Mund som hos et Barn, der skal til at græde. Men Taarerne kom ikke.

Han stirrede ned i Skaalen. Han hævede den langsomt, nærmere, nærmere. Øjnene traadte ud af deres Huler, Munden bævede — saa faldt Skaalen til Jorden, og Skriget vristede sig Vej fra hans Strube.

Fra Baal til Baal hørtet det. Al Latter forstummede. Aandeløst og længe lyttede alt Levende efter dette Rædselsskrig. Og næppe var det fortonet, næppe havde man atter draget Aande, før det lød igen.

Han gjorde ikke Modstand, da man førte ham bort. Lazarettoget satte sig i Bevægelse. Døende og Saarede stønnede, deres dumpe Klage laa langs Vejene som en tæt Taage. Selv fornam de det, som om Hjulene atter og atter masende rullede henover deres Lemmer. De længtes efter Bevidsthedens Nirwana. Men hvergang Smerteglemslen var ved at omslynge dem, boredes det martrende Skrig som en glødende Naalespids i deres Rygmarv.

Nu laa de rene og forbundne i Hospitalets hvide Senge. Et fjernt Minde om noget sødt og dulmende svævede over dem. De genlevede atter hine yndige Stunder, hvor de som spæde Børn vuggedes af Moderarme, medens Livets Saft fra den reneste Kilde flød over i deres Aarer. Uvilkaarligt lyttede de efter Moderstemmens milde Nynnen. Deres Øren ventede hine uforglemmelige Vuggesange, som havde velsignet deres Tilværelse i længst forsvundne Dage. Men langt borte fra og dog ganske nærved skingrede Skriget.

— — — —

Lægerne var magtesløse. De kendte Skriget, de vidste Aarsagen, men Midlet til at bringe det til at forstumme, kendte de ikke. De kunde ikke tvinge Føde i en Mund, der fraadede af Rædsel. De havde nu kun det Haab, at Udmattelsen vilde bringe Søvn — eller at Døden vilde aande forbarmende paa de angstopstillede Øjne.

Skaansomt forberedte man Forældrene. De kom. En aldrende Fader, en nedbrudt Moder.

Og Skriget vedblev.

— — — —

Da stod der en Dag — det var den femte Dag — en gammel Bondekone foran Hospitalets Port. Hun havde en hvid Kappe paa Hovedet og derover en sort Fløjls hætte, som man bruger det i visse Egne. Vejrbidt og rynket var hun, men hendes Øjne var milde som Farven i den Blomst, man kalder Gyldenlak. Hun stampede Sneen af sine plumpe Sko, rystede den af sit Vadmels-skørt, tørrede det kolde Dryp af Næsetippen og bankede paa.

— Jeg er Rudolfs Amme. Lad mig komme ind til min Dreng! sagde hun. Man troede, hun var tosset. Ingen havde sendt Bud efter hende. Men Forældrene sagde: Det er rigtig nok. Hun er Rudolfs Amme! Og de spurgte: Hvorfra véd du, at han er syg?

Skriget skar gennem Murene.

— Han kalder jo paa mig. Han har kaldt længe. Men jeg kunde ikke komme hjemmefra. Igaar blev der kastet Jord paa min Mand, og jeg maatte finde nogen til at passe vor Ko. Vejen er ogsaa lang, og mine Ben er gamle. Men nu er jeg her. Lad mig saa komme ind til Rudolf!

Værelset havde polstrede Vægge. Der var Jernstænger for de store Vinduer, men Solen skinnede ind. Paa Sengekanten sad den unge Officer i hvide Hospitalsklæder. Han hørte ikke Døren gaa og saa ikke, hvem der traadte ind. Den gamle Kone satte sig hen til ham og tog hans Hænder, der kun var Skind og Ben, mellem sine. — Rudolf, sagde hun, Rudolf! Han svarede ikke. Hans Læber sitrede. I Hænderne sporede hun den Trækning, der gennemfor hans Legeme. Dybt nede i Brystet begyndte den gurglende Rallen, der afsluttedes med hint skærende Skrig. Han stred for at befri sine Hænder, men hun gav ikke Slip.

— Det er jo mig Rudolf! Jeg har gaaet hele Natten, fordi du kaldte paa mig. Nu bliver jeg hos dig, til du er rask igen. Læg dit Hovede i mit Skød, saa skal jeg fortælle Eventyr!

Der flakkede et Glimt over hans Øjne, som havde et Sted dybt i hans Indre genkendt Røsten. Men Glimtet forsvandt, og han stirrede atter ind i den bundløse Rædsel.

— Rudolf, sagde hun, dine Øjne er saa trætte. De har set altfor meget. Luk dem

nu og læg dit Hoved i mit Skød, saa skal jeg fortælle dig om Lisula!

— Lisula Aandede han Navnet ud, eller spejlede det sig kun i hans Blik?

— Ja, Eventyret om Lisula — det, du altid vilde have, naar du var syg. Saa, nu ligger du godt. Vær nu ganske stille, du husker nok, det er en lang Historie.

Han skælvede. Skriget var paa Vej.

— Nej, nej, Rudolf, ikke skrige! Du vil da ikke gøre Lisula bedrøvet?

Han laa med Hovedet i hendes Skød. Hans stirrende Øjne var som gennemstungne af usynlige Torne. Hun lagde Hænderne om hans Pande, fast og varsomt, som naar man holder paa en søndret Skaal for at hindre Skaarene i at falde paa Gulvet.

Og saa fortalte hun om Lisula.

— Du ved jo nok, at i Virkeligheden hed hun slet ikke Lisula. Men hendes Forældre var saa ludfattige, og da de ikke havde nogen anden Daabsgave, gav de hende en Bunke Navne, for de koster jo ingenting. De var saamænd ogsaa rigtig kønne, men de var bare saa vanskelige at passe paa. De laa og trillede rundt inde i hendes Mund,

og saa gik de i Vilderede, og naar hun vilde have fat paa dem, kunde hun aldrig finde den rigtige Ende. Men af de Stumper, hun fiskede op, lavede hun Navnet Lisula. Lisula, ikke sandt, det smutter over Tungen saa let som en Kirsebærsten. Først kaldte hun sig selv Lisula, og siden kaldte alle andre hende Lisula. Vil du ikke ogsaa kalde hende saadan?

— Li-su-la . . . hans Læber bævede Navnet frem, og den gamle Kone gik videre.

— Lisula ejede ikke andet end de smaa Laser, hun gik og stod i, og saa Træet. Du véd, det store Træ, der var grønt baade Vinter og Sommer som alle Træer dengang! Alle Smaafugle byggede Rede deri, for dèr kunde Høgen ikke finde dem, og alle Landsbyens Børn flokkedes om det for at lege i Skyggen uden at brændes af Solens Straaler. Træet havde staaet paa samme Plet i saa mange Herrens Aar, at ingen vidste, hvem det igrunnen tilhørte. Det groede saa at sige paa alfar Vej, paa en aaben Plads mellem Fattigfolks Hytter.

— Naar nogen sagde: Hvor er Lisula? hed det: Lisula er under Træet! Og Børnene

sagde: Skal vi danse om Lisulas Træ? Skal vi klatre i Lisulas Træ? Skal vi sove under Lisulas Træ?

— Paa den Maade gik det til, at Træet ligesom blev Lisulas Ejendom. Men hvis en Fremmed var kommen og havde sagt: Det Træ vil jeg have, og nu tager jeg det! saa havde Lisula saamænd ikke sagt: Gaa du din Vej, Træet er mit!

— Senere, da hendes smaa hvide Lemmer indsvøbt i Silke og Fløjl blev lagt i et Skrin af Sølv, og hun fik sit eget Kapel, som Folk valfartede til alle vegne fra, saa huskede man saa mange Smaatræk, som ingen havde tænkt paa, medens hun levede.

— Som nu det med den gamle Stodderkvind, der kom forbi, da Lisula laa under Træet og gnavede paa en Brødskorpe: Jeg er sulten, sagde Konen, giv mig noget at spise! Lisula rakte hende Skorpen: Den er altfor haard, jeg har jo ingen Tænder! Giv mig hellere nogle af dine!

— Lisula prøvede og prøvede, til hun fandt en, der kunde vrikkes løs: Her har du en, sagde hun, men vent til min Far kommer hjem. Han er saa stærk, og han

har en Tang, som han trækker Nagler ud af Hestekoene med. Saa skal du faa saamange, du vil have! Men Stodderkvinden lagde sin Haand paa Lisulas Hoved: Behold du kun dine Tænder. Fra nu af vil Stene forvandles til Brød i min Mund!

— — —

Den unge Officer laa og stirrede ud i Luften, uden at se — men gennem Ørenes Kanaler sejlede Ordene som Svaner paa stille, dunkle Vande. Uden at rejse sig, rakte Ammen ned i Kurven, der stod ved hendes Fødder, tog et Æg og slog det mod Kurvens Rand: — Det er fra den hvide Høne! Saa stort et Æg har du vist aldrig set! Hun holdt det som et Bæger for hans Læber, og Blomme og Hvide flød ned gennem Halsen. Han lagde ikke Mærke dertil.

— Vil du høre mere om Lisula?

— Lisula Anelsen af et Smil strejfede hans stirrende Blik.

— Lisula saa jo ud som alle andre Børn. Hun havde to smaa Hænder, hvormed hun plukkede Blomster og flettede sit Haar og strøg Katten mod Haarene, og to smaa Fødder, der travede ligegodt i Sol og Regn.

Naar hendes Moder sommetider vaskede hende nede ved Floden — hvor hun med de andre Koner bankede Tøjet rent mod store Stene — og bagefter stillede hende til Tørre i Solen, kunde man næsten se igennem hende. De tynde Ribben saa ud som lange smalle Fingre, der lukker sig ganske forsigtigt om en yndig Frugt. Frugten var Lisulas Hjerte — men det kunde man ikke se. Naar hun var glad, hoppede og dansede det i hende som en lystig Fugl, men gik hun opad Bakke, eller var hun bedrøvet, laa det i hende som en tung, tung Sten, man længe har baaret paa.

— Om Morgenens, naar Lisula stod op, laa der Dug paa alle Blomster og Græsstraa, og hun kunde ikke gaa et Skridt, uden at hendes bare Fødder traadte Hundreder af smaa glade Dugperler itu. Hun havde saa travlt om Morgenens med at redde alle de stakkels Fluer, der hang og sprællede i Edderkoppernes Net. Men bedst som hun stod og saa paa, hvor fornøjet Fluen glattede Vingerne ud og fløj op mod Solen, kunde hun blive helt bedrøvet. For dèr, i det forrevne Net sad nu Edderkoppen og vidste

ikke sine levende Raad. Hele Natten havde den vævet paa sit Net, og nu var hele Arbejdet spoleret, og ingenting havde den at spise.

— En Morgen var Lisula gaaet ned til Floden for at lede efter døde Fisk. Hun vilde give dem til Katten. Naar den kun fik dygtig mange døde Fisk, vilde den nok lade de smaa levende Mus gaa i Fred. Medens hun sad og spejdede ned i det rindende Vand, hørte hun en Vogn komme opad Skrænten fra Stenbruddet. Det var en af den Slags Karrer, som en Gedebuk godt kan trække, naar der sidder et lille Barn i den, men nu var den fyldt med store Sten, der hver især mindst vejede to Gange saa meget som Lisula. Lisula drejede Hovedet og sukkede. Hun kendte den enøjede Hest, det var den med de mange aabne Saar, som Bremserne var saa slemme efter. Manden kendte hun ogsaa. Forrige Maaned var Lynet slaaet ned i hans Hytte, og da den var af Træ og Straa, brændte den ned til Grunden, saa hans Kone og smaa Børn maatte sove under aaben Himmel. Nu havde den rige Mand, der ejede Stenbruddet, sagt

til ham: Du maa tage saamange Sten, som du kan bryde og køre væk i otte Dage, men ikke en Time længere. Men den stakkels Mand havde jo hverken Hest eller Vogn. Saa havde Hestslagteren forbarmet sig over ham og laant ham den enøjede Hest. Han vilde saa vente med at slagte den til Ugen efter. Karren havde Mølleren laant ham.

— Det vidste Lisula altsammen. Nu hørte hun, hvor Manden raabte til Hesten: Jeg skal lære dig at lystre, din dovne Rallike! Hun tog sig til Hjertet, som havde han boret sin Pigkæp ind i hende.

— En død Fisk kom lige sejlene forbi, men hun lod den flyde videre og løb hen til Karren. Manden tænkte: Dumme Tøs, hvad har hun her at skaffe! Og af al Magt drev han Pigkæpen ind i det blodige Saar. Hesten gjorde et fortvivlet Spring og trak til. Men pludselig rutsjede Karren tilbage. De møre Reb var sprungne. Dér laa Karren knust med alle Stenene ovenpaa. Da tænkte Manden paa sit nedbrændte Hus og de smaa Børn, der maatte ligge og fryse om Natten, og paa, at han havde ingen Penge til at købe Mølleren en ny Karre for, og han syn-

tes, at det altsammen var Hestens Skyld: Det skal du faa betalt, for nu slaar jeg dig ihjel! raabte han, ude af sig selv af Raseri. Og han saa saa vred ud, at Lisula maatte lukke Øjnene. Men kun et Sekund. Saa stod hun foran ham. Hendes smaa Hænder knugede sig saa fast om hans, at han ikke kunde løfte Kæppen, uden at løfte hende med: Du maa ikke! Du skal lade være! Hvis du vil lade være at slaa Hesten, skal jeg bære alle Stenene op for dig!

— Manden var lige ved at støde hende tilside, men saa saa han hendes bittesmaa Hænder og tænkte: Jeg skal min Salighed give hende en saadan Forskrækkelse, at hun aldrig mere faar Lyst at mænge sig i andre Folks Sager! Lisula vidste jo ikke, hvad han tænkte, saa hun blev ved: Du kan jo gaa ned i Stenbruddet igen og bryde Sten lige til iaften. Saa har du ganske vist nok til dit Hus!

— Han saa paa hende med Øjne, der sved som Brændenælder paa bare Ben: Tøs! Mærk dig nu, hvad jeg siger! Hvis du ikke, inden Solen gaar ned, har baaret alle Stenene op, saa slaar jeg ikke blot Krikken

men ogsaa dig ihjel! Har du forstaaet mig!

— Han gik sin Vej. Men lidt efter vendte han sig. Lisula var ved at plukke Blade, som hun lagde paa Hestens aabne Saar. Manden stak sin Pibe i Munden, men da han vilde tænde den, faldt den til Jorden og gik istykker, saadan klaprede hans Tænder. Han vidste ikke selv, hvoraf det kom.

— Noget efter vendte han sig igen. Nu stod Hesten ved Vejkanten i Skyggen af et Træ, og Lisula var ved at løfte en Sten. Mange Gange prøvede hun forgæves. Endelig lykkedes det hende at løfte den op. Møjsommelig gik hun et Par Skridt, sammenkrummet som en gammel Morlil. Saa stod hun stille for at puste, og saa slæbte hun videre igen. Manden tænkte: Nu kan du have det saa godt, din dumme Tøs! Var du bleven, hvor du var, var Ulykken ikke sket. Det er bare Løn som forskyldt! Og han gik ned i Stenbruddet.

— Lisula var gaaet hjemmefra ved Daggry, men da Moderen ved Middagstid havde Kartoflerne færdige, var der ingen Lisula under Træet. Naa, tænkte Moderen, hun

render vel i Skoven og plukker Bær! Men da Skyggerne blev lange, satte Moderen sig paa Dørrinnet og græd.

— Manden nede i Stenbruddet var forunderligt tilmode. Hvergang han jog sin Hakke ind i Stenvæggen, var det, som om han borede Pigkæppen ind i Dyrets aabne Saar. Og naar Stenene sprang løs, lød det for ham, som naar hans Børn klynkede, fordi han ikke havde nok Mad at give dem. Han sled, saa Sveden drev nedad hans Pande. Men naar han tørrede den bort, maatte han ogsaa tørre Øjnene. Solen sank, og det blev saa stille om ham, at han kunde tro, han var død og laa nede i Graven og drømte om Stenbrud og Børn. Mange Gange slængte han Hakken fra sig, men saa famlede han bare, til han fandt den igen og begyndte forfra. Han kunde ikke faa sig til at gaa hjem. Han maatte forbi et Sted, hvor en lille Pige gik og slæbte paa en Byrde, der var tungere end hun selv. Og forbi en Vejkant, hvor der græssede en Hest med dybe aabne Saar.

— Endelig begyndte han at gaa. Ganske, ganske langsomt. Nu og da stod han stille

og lyttede. Naar han nu kom til det Sted, hvor Karren laa, sad Lisula sikkert dør og græd og var bange for at blive slaaet ihjel,

— Da saå han noget lyst. Det saå ud som Maanelys gennem Skyerne. Først var det en Halvkreds af Lys, saa blev det til en rund Ring, og fra Ringen gik Straaler ud til alle Sider. Ved Vejkanten ved den sovende Hest laa en lille Pige. Hun havde trukket de bare Fødder op under Kjolen og laa og sov. I Skæret fra den lysende Ring om hendes Pande saå han to foldede Hænder. Han vilde ikke se, men han saå: Under de smaa Negle piblede Bloddraaber frem som ganske smaa runde røde Bær. Karren stod under Træet. Den var hel. Stenene var borte.

— Manden spændte Hesten for Karren og lagde Lisula deri, uden at hun vaagnede. Da Hesten begyndte at trække, faldt de grønne Blade af, og han saa, at Saarene var lægte. Oppe paa Vejen traf han Lisulas Fader med en Lygte: Har du ikke set min lille Pige? Hun har været borte siden i Morges, og hendes Mor er bange, der er sket en Ulykke!

— Manden tænkte: hvorfor siger han ikke noget om Straaleringen om hendes Pande! Kan han da ikke se? Men det sagde han ikke. Han sagde blot: Jo, jeg fandt hende nede ved Floden, dør laa hun og sov, og her har du hende!

— Da Lisula vaagnede om Morgenens, sagde hun: Jeg drømte om den enøjede Hest, o, det var saa dejligt! Hendes Mor sagde: Du er et lille Fæ. Saadan at lægge sig til at sove nede ved Vandet. Sæt du var gaaet hen og druknet! Men nu skal du snart i Skole, og saa er det ude med den Farten om!

— — — —

Den gamle Kone tav. Rudolf laa i samme Stilling. Hans Blik var roligt, som skuede han ud i en uendelig Horizont. Udenfor Døren stod to arme Mennesker. De vovede ikke at tro paa Stilheden. De vovede knap selv at trække Vejret. Men de Syge i deres Senge sank hen i forløsende Slummer, og Parkens Træer bevægede deres Kroner som Mødre, der vugger trætte Børn i deres Arme. Atter tog Ammen et Æg, slog det mod Kurven og holdt det hen til Rudolfs Læber.

— Træet Lisulas Træ Hans Stemme lød skær og klar og spæd, som hos et Barn, der lige har lært at tage om Ordene.

— Ja, ja, nu kommer vi til Træet! Bare taalmodig. Alt har sin Tid. Luk du nu kun Øjnene!

— — — —

— Og Lisula kom i Skole. Det kan nok være, hun fik travlt med at læse og skrive og regne. Men hun kunde ikke samle Tankerne, og Læreren sagde: Du er doven, Lisula! Det var hun nu slet ikke. Men naar hun havde skrevet syv Tal paa Tavlen, og der summede en Flue forbi, var det ude med Freden.

— Højt oppe i Vinduet, saa højt, at hun ikke kunde naa hverken med Haanden eller med Lineal, sad der en Edderkop og lurede. Solen skinnede lige paa Maskerne i Nettet. Fluen dansede om og kiggede allesteder, kun ikke derhen.

— Og naar den saa endelig sprællede i Nettet, kunde Lisula ikke mere holde det ud, men kom til at græde. Saa sagde Læreren: Hvad tuder du nu for igen? Og hun

maatte jo svare, og alle lo og klappede i Hænderne. Næsten hver Dag skete der noget, som Lisula græd over, medens alle de andre lo.

— Lisula havde kun én Særk. Hendes Moder vaskede den om Aftenen og tørrede den om Natten ved Ovnens. Men tilsidst blev den saa tyndslidt, at den revnede, bare man saa paa den. Da syede hendes Moder en ganske ny til hende, og den var saa fin, at den havde Blonde i Halsen. Lisula vilde helst have baaret den udenpaa sin Kjole, og hun glædede sig ren ellevildt til at vise Kammeraterne den fine Særk. Paa Vej til Skolen mødte hun en gammel Betler, der slæbte sig afsted mellem to Stokke. Han jamrede sig højlydt. I tyve Aar havde han stavret om med Tiggerposen, og nu maatte han dø af Sult, fordi Hullerne paa hans Ben var blevet saa store, at han ikke kunde slæbe sig afsted mere. Lisula trak ham hen bagved den gamle Brønd paa Torvet og begyndte at vaske hans Saar. Men da hun skulde til at forbinde dem, havde hun ikke noget at gøre det med. Lommetørklæde brugte hun ikke, to Fingre gjorde jo samme

Nytte, Strømper havde hun ikke, da hun jo altid gik med bare Ben. Hun tænkte sig om, hun spekulerede, for det hjalp altid bedre at spekulere end at tænke sig om. Saa smuttede hun om paa den anden Side af Brønden og tog Særken af. Hun hørte ordentlig, hvor Tøjet skreg, da hun rev det istykker. Den gamle Tigger strakte Benene fra sig, og hun forbandt Saarene. Gud lønne dig, Barn! sagde han. Nu kan jeg igen stolpre om i andre tyve Aar! Og dermed stavrede han væk.

— I Skolen glemte Lisula Betleren, men ikke den nye Særk, og midt i Timen hviskede hun til alle Kammeraterne, at hun havde noget grulig fint at vise dem. De var ved at forgaa af Nysgerrighed og kunde sletikke vente. Saa tog hun med to Fingre fat i Kjolen og løftede den op — og alle Børnene gav sig til at skoggerle: Lisula havde jo sletikke andet paa end sit hvide Skind. Ogsaa Læreren maatte le. Men hvem der ikke lo, det var hendes Moder.

— Om Aftenen laa Lisula i sin lille Seng og kunde ikke falde i Søvn. Moderen havde sagt: Og nu understaar du dig ikke i at give

dig i Kast med Drukkenbolde og andet Omstrejferpak. Falder de og brækker Arme og Ben, saa bliver det deres Sag. Ser du en Hund blive kørt over, kommer det ikke dig ved. Hunde bliver altid kørt over. Og naar en Tigger siger, han er nærvæd at dø af Sult, saa skal du ikke give ham dit Brød af den Grund. Der sulter hver Dag Mennesker ihjel. Det véd Vorherre meget godt, og naar han ikke hjælper dem, har han sine gode Grunde. Eller tror du maaske, en død Regnorm bliver levende, fordi du beklager den? Tror du, Saaret paa en Hest gror hurtigere sammen, fordi du staar og vrider dine Hænder? Den ved jo ikke engang, hvad du tænker!

— Lisula laa og nikkede hen for sig. Det var jo sandt altsammen. Hun kunde slet ikke hjælpe, sletikke. Hun tænkte paa, at hvis hun nu snart døde og kom i Himlen, saa vilde hun fortælle Vorherre det altsammen og saa maaske

— Hun faldt i Søvn og drømte. Hun drømte, at Vorherre lukkede et lille rundt Himmelvindu paa Klem, og det var en Stjerne. Han stak Hovedet ud og sagde:

Din Mor er en klog Kone, alt hvad hun siger, er rigtigt, det kan du stole paa! Det hjælper ikke en Døjt at græde! Lisula lavede et lille Kniks i Sengen og svarede artigt: Jamen, den gamle Tigger blev da saa glad! Vorherre sagde: Ja, det tror jeg! Men Særken tilhørte jo ikke dig. Du kan kun give bort, hvad der er dit. Og hvad har du? Lisula tænkte og spekulerede: Jeg har jeg har kun mig selv! — Der ser du, sagde Vorherre, altsaa kan du ikke give andet end dig selv! — Kan jeg da det? Lisula blev saa fornøjet, at hun gav et lille Hop. — Vist kan du saa. Du er jo saa ung endnu. Du kan give lige saa meget væk af dit lange Liv, som du bare vil! — Jamen hvordan? Hvordan bærer man sig ad med det?

— Vorherre rakte Hovedet lidt længere ud: Du har akkurat saamange Levedage, som der er Blade paa dit Træ. Hvergang du har Lyst til at hjælpe nogen, falder der et Blad af Træet, og du har en Dag mindre at leve. Men du behøver det ikke. Kun hvis det gør saa ondt i dit Hjerte, at du gerne vil give en Dag for at hjælpe, falder Bladet Lisula straaledede: — Og hjælper det

saa? — Naturligvis! Naar jeg siger det! Jeg er jo Vorherre selv! Stjernevinduet smeldede i, og Lisula sov videre.

— Om Morgenens gik hun til Træet. Det var saa fuldt af Blade, at man slet ikke kunde tælle dem paa Fingrene, selv om man blev ved lige til Aften. Medens hun stod og kiggede op i Træet, faldt et Fugleæg ned og knustes. En lille Fugl med sort Næb og røde Brystfjer pippede gudsjammerligt. Lisula var lige ved at græde. Hvis man bare kunde lime det sammen med Klister! Da gled et Blad ned fra Træet og lagde sig lige over Ægget. Lisula kom i Tanker om Drømmen og smilede. Hun hørte saa tydeligt Fuglen kvidre igen. Vorherre havde ganske bestemt lovet den et nyt Æg.

— Lisula sad i Skolen og hørte Læreren tale om Martyrerne, som blev kastet for de vilde Dyr. Hendes Hjerte krympede sig som en Orm paa en støvet Vej. Han talte om Røverne paa Korset, og hun mærkede grangiveligt Naglerne i Hænder og Fødder. Men om Aftenen, da Børnene samledes under Lisulas Træ for at lege med hende, laa der saamange nedfaldne Blade, at de flettede en

hel Krands deraf og gav hende den om Hovedet.

— Himlen var fuld af Stjerner, og Børnene sagde: Bare der vilde falde en hel Bunke Stjerner iaften! Naar der falder en Stjerne og man ønsker, gaar Ønsket i Opfyldelse! Og hvergang en Stjerne løsnedes fra Himlen og gled ned mod Jorden, klap-pede de i Hænderne. Men Lisula tænkte: Nu dør de yndige Stjerner. Og hendes Hjerte græd, og Bladene faldt.

— Lisulas Moder sagde: Jeg tror sandelig, Træet er rodsygt! Og hun spurgte de kloge Folk, der forstod sig paa Planter. Men de sagde: Træet fejler ikke noget!

— — — —

Rudolf laa og smilede, som hørte han Fuglesang: Og saa kom Hungersnøden Den Gamle tog en Flaske Mælk frem af Kurven: — Hvad du dog alltsammen husker! Hun tog Proppen af Flasken: — Det er Mælk fra den brogede Ko. Den er god og fed. Jeg har selv malket den igaar. Du er jo tørstig, og trænger til at drikke. Men pas paa, at du ikke spilder! Saadan, det var

godt Han drak begærligt som et lille Barn, der længe har leget i Solen.

— Som du ogsaa husker alting! Ja, saa kom Hungersnøden. Kornet stod og visnede paa Markerne, og den Smule Kerne, der var deri, var ganske sort, og Køerne strakte alle fire fra sig.

— Lisula blev ved at rende rundt i Skovene for at finde Nødder og Svampe. Naar hun ingen fandt, plukkede hun Mos. Deraf kogte hendes Moder Grød, men naar Grøden var færdig, kunde Lisula ikke spise den.

— Hun tænkte paa alle de Børn, der tyggede paa en Træske, fordi de ikke havde andet at spise.

— Der var ingen Ende paa, som Bladene faldt. Det raslede, bare man kom i Nærheden. Grenene saa ud som magre Arme, der fortvivlet strakte sig op mod Himlen for at bede Vorherre om lidt Brød.

— Lisulas Moder sagde: Det er ikke blot Menneskene, som lider under Hungersnøden. Se engang, hvor Træerne staar og dør. Der er ingen Saft nede i Jorden. Jeg tror ganske bestemt, at Verdens Undergang er nær!

— Hver Dag kiggede Lisula ind under Særken for at se, om hendes smaa Bryster ikke skulde være vokset. Hun vilde saa gerne have Mælk i dem som de store voksne Folk. Allevegne syntes hun at høre de spæde Børn klynke af Sult, og det stak og spændte saadan i Hjertet, at det vistnok maatte være fuldt af Mælk, der blot ikke vidste, hvordan det skulde komme ud.

— Men se, en Morgen, da hun vaagnede, laa der i Spidsen af hvert Bryst en eneste Draabe Mælk — akkurat som en Dugdraabe i en Rosenknop. Da jublede Lisula, hentedede et af de hungersyge Børn og lagde det til sit Bryst. Hun sad under Træet, skøndt nu var der ingen Skygge mere. Inde i Hjertet mærkede hun, hvordan noget varmt og godt randt fra hende over i Barnet. Og da det var mæt, saa hun, at den lille Draabe endnu var der. Fluks ilede hun ind i et andet Hus efter nok et Spædbarn, og saadan blev hun ved. Men hvergang bankede og hamrede det i hendes Hjerte af Frygt for, at nu var der nok snart ikke mere Mælk. Tilfældigvis saa hun op i Træet: Det var ganske nøgent! Kun hang der, højt, højt

oppe endnu tre Blade. Og endnu var der to smaa Børn, som tørstede.

— Lisula tænkte paa sin Drøm. Altsaa skulde hun kun tre Gange se Solen og Stjernerne skinne paa Træet, kun tre Gange skulde hun spasere ud med sin egen Skygge. Hun sukkede ganske sagte, men holdt straks Haanden for Munden. Vorherre skulde da ikke tro, at hun fortrød, hun kun havde tre Dage at leve i.

— Og saa skyndte hun sig at hente de sidste to smaa Børn. Men pludselig standsede hun: Vorherre havde jo sagt: Du behøver det ikke! Bladene falder kun, naar det gør saa ondt i dit Hjerte, at du gerne vil give en Dag af dit Liv for at hjælpe. . . . Hun behøvede det ikke, men . . . hun var alligevel nødt til det.

— Hun saa paa Husene, hun kom forbi. Hun havde Lyst til at omfavne dem alle sammen, at stryge Haanden henad Tagene, at kysse de fattige Ruder, hun havde Lyst til at lægge sig ned og kærtegne hver eneste Brosten.

— Saa hentede hun Børnene. De vejede ingen Verdens Ting. De var som to Fnug.

De smaabitte Hænder hang ned som visnende Gaaseurter. Hun satte sig under Træet og lagde paa samme Tid begge Børnene til Brystet, og nu var det, som havde hun to Hjerter.

— To Blade svævede sagte ned fra Træet og lagde sig som velsignende Hænder paa Børnenes Hoveder.

— Og saa var der kun ét Blad tilbage Rudolf talte saa sagte som et Barn, der er lige ved at sove ind.

— Luk dine Øjne, Rudolf, du er saa træt. Prøv blot paa at sove

— Ja, nu hang der kun ét Blad oppe i den blaa Luft. Lisula så det hænge der, ensomt og forladt. Alle de andre Blade havde dog haft den Lykke engang at svæve gennem Luften ligesom Fugle med Vinger. Nu sad det eneste stakkels Blad som en Fange, der var lænket til Muren og aldrig kunde komme løs. O, hun følte, hvor det maatte længes. Men ingen kunde se, om det græd, ingen kunde høre, om det bad. Bladet! Det sidste arme Blad!

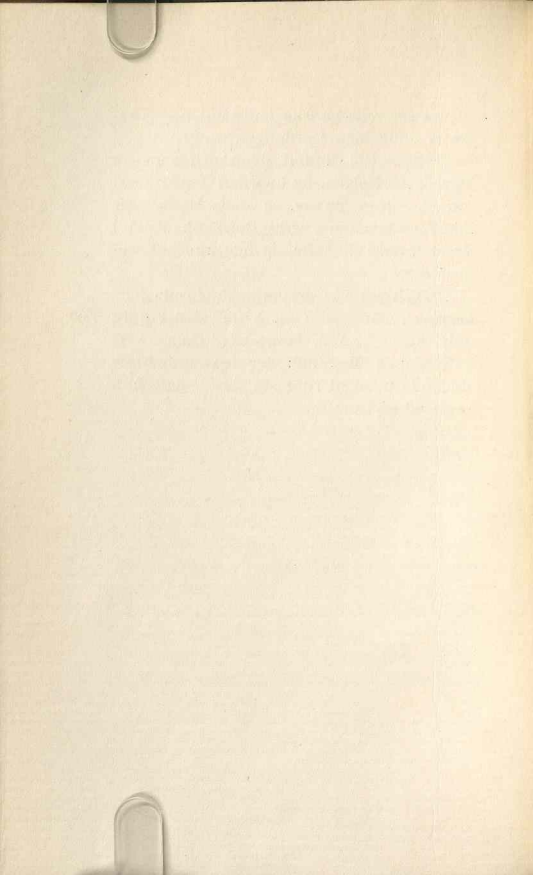
— Da gav det et Ryk i hendes Hjerte, som om noget rev sig løs inde i hende, og

Bladet svævede ganske langsomt ned, baaret af stille blaa Luftbølger.

— Du ved jo, Rudolf, hvordan Lisula saa blev til en Helgen, og hvordan Træet hvert Aar blev grønt paany, og at de Mødre, der ikke kunde amme deres Børn, fik Mælk i Brystet, naar de satte sig hen under Træet med dem

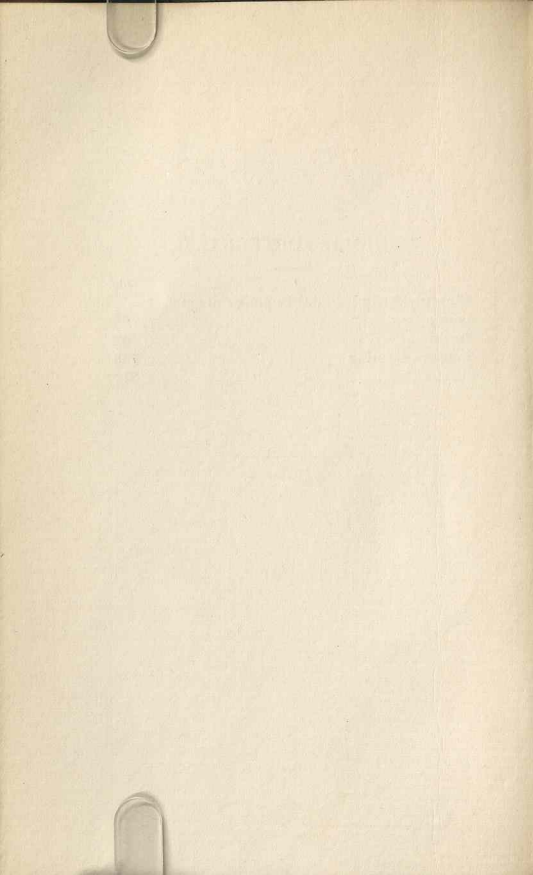
— Og hvor var det kønt, da Lisula blev begravet. Hun laa i en Kiste af det pure Sølv, og Aah, han sover. Han sover!

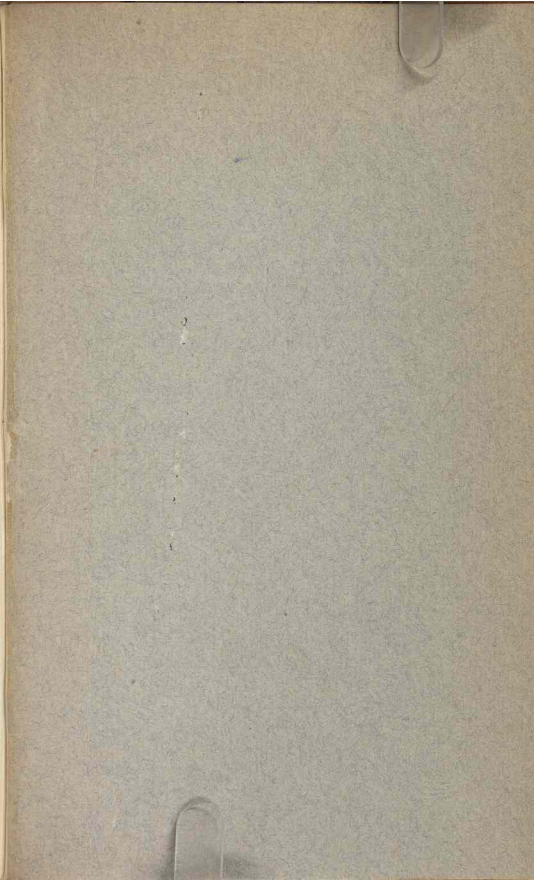
Endnu en lille Stund blev den gamle Kone siddende uden at røre sig. Saa listede hun sagte ud af Værelset.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Af en ulykkelig Kvindes Dagbogsoptegnelser	7
Gæsten	95
Erasta	142
Gaadens Løsning	158
Lisulas Træ	211

GYLDENDALSKE
BOGHANDEL

◊ NORDISK FORLAG ◊

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

